

Пол Андерсън
Операция „Хаос“

Привет!

Ако съществувате – привет!

Най-вероятно ние никога няма да ви открием. Този странен експеримент е проверка на една фантастична хипотеза. Но ние трябва да изпълним нашия дълг.

Лежа в оковите на съня, полуосъзнавайки съществуването на този свят. Подготвиха ме да изпратя призив през потока на времето, защото случилото се с мен преди много години остави своите следи върху посредственото ми същество. Те вярват, че съдържащата послание мисъл има по-големи шансове да влезе в резонанс с вашата, ако бъде изпратена от мен.

Възможността да успее е малка. Посредствеността ми напълно надделява над последните остатъци мана, която тлее в мен като тъничък дим. Във всички случаи ще ми бъде твърде неприятно, ако разбере, че изпращам мисълта си в празно пространство.

Вероятно е така.

Сигурно е само философска идеята, че времето има повече от едно измерение и че могат едновременно да съществуват различни вселени. Някои от тях са ни съвсем чужди, а други просто не се различават от нашата... (Защо в съня си говоря на този език? Това не е обичайният ми стил. Препаратите предизвикаха у мен странно състояние. Проклятие, когато утре се събудя, ще бъда аз и не само аз. Но сега и през тази нощ аз съм си аз...) Земя, където битката при Гьотисберг е спечелена от Ли, а при Ватерло – от Наполеон. Или земя, където религията на Митра е победила християнството. Или земя, където Рим изобщо не е съществувал.

Или земя, където не човекът, а друго животно се е развило и е станало разумно. Или земя, където въобще не се е породил разумен живот. А може би земи в такива краища на Космоса, където властват съвсем други природни закони и техните обитатели могат да вършат неща, които ние никога няма да можем. Но те пък, от своя страна, никога няма да достигнат онова, което ние правим без особен труд...

Трябва да призная, че хипотезата съдържа нещо повече от философско обосноваване. Тя намира потвърждение в най-новата, твърде абстрактна за мен физическа теория. И има няколко почти анекдотични случаи на появяване и изчезване, които ни карат да мислим, че са възможни телесни прехвърляния от един времеви поток в друг. Например Бенджамин Батуст, Каспар Хаузер... Или онова, което се случи с мен, макар то да не е съвсем същото.

Паралелни светове съществуват, между тях трябва да има тясна взаимна връзка. Иначе хипотезата не може да бъде проверена и тя губи смисъла си. С един и същи произход и излети в едни и същи форми, тези светове трябва да имат една и съща съдба. Без съмнение във всички тях се води борба между закона и хаоса, независимо от разнообразните им форми.

Ние се понаучихме на някои неща. Длъжни сме да ви изпратим съобщение. Да ви помогнем и да ви предупредим.

На вас може да ви се стори, че това е само сън. Същото чувствам и аз. Но всичко, което си спомням, стана в действителност. Съмнително е вие (онези, до които можем да достигнем) да ни отговорите. Дори да поискате. Защото иначе вече щяхме да сме получили съобщение. Надявам се обаче, че нашето послание ще стигне до вас. Задайте си въпроса: как един обикновен сън може да бъде подобен на онова, което сънувате?

Ние нямаме ясна представа какви сте вие. Но предполагаме, че сте нещо повече от нищо. Вероятно живеете в светове, които не се различават твърде много от нашия. Защото иначе връзката помежду ни би била невъзможна. Как бих могъл да срещна отзвук в душите на напълно чужди същества? Вие, както и ние, би трябвало да помните своите Галилей, Нютон, Лавоазие, Уат. Но от някакъв момент нататък пътищата ни са се разделили. А имате ли си Айнщайн? И ако имате, над какво е работил той след публикациите си за брауновото движение на частиците и специалната Теория на относителността? Подобни въпроси могат да се задават безкрайно.

Разбира се, и у вас ще се появят същите въпроси, отнасящи се до нас. Ето защо накратко ще ви разкажа моята история – все едно, ще се наложи. Безспорно, често ще повтарям неща, които са ви известни. Ако вече знаете как работят електрическите генератори или как е завършила Първата световна война, или нещо друго, потърпете. По-добре да получите твърде много сведения, отколкото твърде малко. За нас това е жизнено важно.

Ако съществувате.

Откъде да започна? От Втората световна война, макар че началото на тази история се корени в много по-ранни времена.

Творението бе предшествано от борба.

ПЪРВА ГЛАВА

Или хич не ни вървеше, или разузнаването им се оказа по-добро, отколкото очаквахме, но последното им въздушно нападение смаза противовъздушната ни отбрана и помете палатката на метеорологичния корпус. Проблемите на снабдяването са си проблеми на снабдяването. Седмици наред не можехме да си попълним запасите, а през това време неприятелят завладя контрола над атмосферните явления. На единствения ни оцелял метеоролог – майор Джексън, му се наложи да използва онова, което бе останало от стихията му, за да ни защити от мълниците. Така че щем не щем, трябваше да понасяме всичко, с каквото ни гощаваха. Сега например валеше дъжд.

Няма нищо по-отчайващо от непрекъснатия – вече цяла седмица – студен дъжд. Земята подгизна. Калта влизаше в ботушите, те станаха толкова тежки, че едва ги отлепвахме. Униформата се превърна в напоени с вода парцали, залепнали за кожата. Дажбите ни бяха овлажнели, а пушките изискваха непрекъснати грижи. И през цялото време, докато заспиш, чуваш как дъждът барабани по каската ти. Никога няма да забравя тази сива, лееща се безкрайно по тялото ми вода. И след десет години вятърът, който носи дъжд, ще предизвиква у мен мрачно и подтиснато настроение.

Едно му е хубавото, помислих си: докато вали, не могат да ни атакуват от въздуха. Разбира се, когато бъдат готови да ни атакуват от бърснещ полет, ще махнат облаците. Но нашите метли ще се появят също така бързо, както и техните килими.

Бавно, едва-едва се придвижвахме напред. Цялата ни 45-та Мълниеносна дивизия заедно с придадените към нея части – гордостта на армията на Съединените щати, се беше превърнала в жалка, подгизнала сбирщина от хора и дракони, бродещи насам-натам по хълмовете на Орегон с надеждата да открият окупаторите.

Вървах бавно през лагера. Водата течеше по палатките и с бълбукане се стичаше в окопите. Естествено часовете ни си бяха сложили шапките невидимки, но аз виждах как в калта се появяваха стъпки, чувах плъкването на ботушите и скучните еднообразни проклетия.

Отминах пистата за излитане и кацане. Военновъздушните сили бяха разположени до нас, за да ни окажат незабавна поддръжка, ако стане нужда. Двамина, без да си дават труда да се правят невидими, стояха на

пост до съборения хангар. Сините им униформи бяха изкаляни, както и моята защитна, но те бяха гладко избръснати и отличителните им знаци – крилата метла и мъниста на Побеждаващата злото градушка, бяха излъскани. Отдадох ми чест и аз лениво им отвърнах. „Честта на мундира“. Моля, господа със сини мундири... Тъпащи!

Отзад бяха стоварени листове бронирана стомана. Момчетата измайсториха от тях преносимо укрытие за зверовете. Можех да видя само парата, която се процеждаше през цепнатините, и усещах отвратителната смрад на рептилиите. Драконите ненавиждат дъжда и водачите им трябваше да губят дяволски много време, за да не ги изпуснат изпод контрол.

Наблизо се беше разположило Отделението за петрологична война. Покрит басейн, в който василиските се виеха, съскаха и обръщаха главите си, украсени с гребени, настрани от хранещите ги.

Лично аз се съмнявах в практическата помощ и ползата от този корпус. Василискът трябва да се заведе непосредствено до човека и да се принуди змеят да го гледа втренчено, докато онзи не се вкамени. А отразителните алуминиеви костюми, които водачите трябва да носят, за да се защитят от излъчването на своите питомци, са истинска покана за неприятелските снайперисти. Освен това, превръщайки се в силиций, въглеродът в човешкото тяло дава радиоактивни изотопи. Тъй че може би ще получите такава доза радиация, че лекарите ще бъдат принудени да ви прехвърлят на Свети Джон Уорт. Онзи, дето преди полунощ излиза от гробницата си.

Между другото, ако не знаете, кремацията не само изчезна като обичай – Законът за националната отбрана я обяви за незаконна. Наложих ни се да правим множество гробища по старинен маниер. Тъй че с прогреса на науката свободата ни се ограничи.

Минах покрай инженерите, командващи банда зомби. Те копаеха поредната отводнителна канавка. Стигнах до огромната палатка на генерал Ванбрух. Като видях емблемата ми – тетраграмата на Разузнавателния корпус, и отличителните знаци на пагоните ми, часовоят отдаде чест и ме пусна вътре.

Влязох, спрях до прозореца близо до масата и вдигнах ръка за поздрав.

– Капитан Матучек, сър – казах.

Ванбрух ме погледна изпод косматите си вежди. Той беше висок мъж с лице, подобно на оронен камък. Сто и три процента кадрови боец. Но ние се отнасяхме към него също както вие се отнасяте към

пълководците, чиито ликове са отпечатани на банкнотите ви.

– Свободно – каза той. – Седнете. Ще се забавим малко.

Намерих си един сгъваем стол и седнах. Два подобни вече бяха заети. Не познавах хората, които седяха на тях. Единият – дебеланко с кръгло червендалесто лице и бяла пухкава брада – беше майор с емблемата на Корпуса за свързка. А другият беше млада девойка. Въпреки умората си аз отново се вгледах в нея, примигвайки. Тя си го заслужаваше: висока, зеленоока, с червеникави коси и със скулесто лице. А фигурата й... твърде хубава за униформата на Женската помощна служба на разузнаването. И за всяка друга също. Отличителни знаци на капитан. Паякът на Кавалерийския корпус. Щом искате официалното му название – моля: не паяк, а слейпнир.

– Майор Хариган – изгруктя генералът. – Капитан Грейлък. Капитан Матучек. А сега – на работа.

Той разгърна пред нас карта. Наведох се и я заразглеждах – на нея бяха отбелязани нашите и противниковите позиции. Неприятелят все още държеше в ръцете си половината крайбрежие на Тихия океан от Аляска до Орегон, макар че положението значително се подобри, когато преди една година в битката при Мисисипи успяхме да отблъснем нашествието.

– И така – каза Ванбрух, – ще ви опиша ситуацията в общи черти. Предстои ви опасна задача и въпреки че сте доброволци, искам да знаете колко е важна.

Знаех си го, сам се натиках доброволец. Така или иначе, дойдох като такъв. И то за да разбера, че армията си е армия, а войната – война. Тъй че по принцип не бих могъл да откажа. Когато Сарацинският халифат ни нападна, аз бях актьор в Холивуд с известни успехи. Много ми се искаше да се върна към професията си, но най-напред трябваше да свърши войната.

– Както виждате, отблъснахме ги – рече генералът. – И всички окупирани страни се опомниха и разкудукдякаха, готови да вдигнат въстание, щом се появи възможност да спечелят битката. Британия помага за въоръжаването и организирането на нелегална борба и същевременно се готви да форсира Ламанша. Русите подготвят настъпление на север. Но ние... ние трябва да нанесем решителния удар. Да пробием фронтната линия и да погнем врага. Това ще бъде сигналът. Ако успеем, на войната ще бъде сложен край още тази година. Иначе може да се проточи и три години.

Знаех това. Цялата армия го знаеше. Официално не беше съобщено

нищо, но хората някак усещат, когато предстои голямо настъпление.

Той непохватно започна да движи пръста си по картата.

– Девети брониран дивизион е тук. Дванадесети метателен е тук. Саламандрите са там, където имаме сведения, че онези са концентрирали своите огнедишащи. Моряците са готови да дебаркират и отново да превземат Сиатъл. Военноморските сили са отгледали достатъчно кракени. Един хубавичък удар – и ще ги прогоним.

Майорът изсумтя в брадата си и мрачно се възря в кристалната топка. Сферата беше мътна и тъмна. Неприятелят създаваше такива смущения, че бе невъзможно да използваме кристалите. Естествено, ние им отговаряхме със същото. Капитан Грейлък нетърпеливо затропа по масата с безупречния си маникюр. Тя беше толкова чистичка, свежа и красива, че аз реших – в края на краищата ми харесва. Във всеки случай сега, когато лицето ми е покрито с триденвна четина.

– Но явно нещо не е наред, сър? – осмелих се да попитам.

– Правилно, дявол да го вземе – рече Ванбрух. – В Тролбург.

Кимнах. Засега сарацините държаха този град, ключ към позициите, оседлал шосе 20 и пазещ подстъпите към Салем и Портланд.

– Струва ми се, че ние предлагаме да превземем Тролбург, сър – промърморих аз.

Ванбрух се намръщи.

– Това трябва да направи 45-та – недоволно рече той. – Ако се изложим, приятелю, те ще атакуват, ще отрежат девети и ще провалят цялата операция. Освен това майор Хариган и капитан Грейлък от 14-ти ми доложиха, че гарнизонът в Тролбург има ифрит.

Подсвирнах. По гърба ми полазиха мравки. Без да се замисля, халифатът искаше да използва свръхестествена сила (именно затова целият останал мюсюлмански свят смяташе сарацините за еретици и ги мразеше не по-малко от нас). Никога не бих си помислил, че ще стигнат толкова далеч – да счупят Соломоновия печат. Излезлият изпод контрол ифрит можеше да причини невъобразими разрушения.

– Надявам се, че е само един – пошепнах аз.

– Един е – каза Грейлък. Гласът ѝ беше алтов и би могъл да бъде приятен, ако не говореше толкова рязко. – Преровиха цялото Червено море с надеждата да намерят още една бутилка на Соломон, но вероятно тази е последната.

– Въпреки това е лошо – рекох аз. Усилието да говоря с равен глас ми помогна да се успокоя. – Как разбрахте?

– Ние сме от 14-ти – натърти Грейлък кой знае защо. Във всеки

случай кавалерийската ѝ значка ме учуди. Обикновено от всички новобранци само детските учителки и някой подобни на тях стават за яздене на еднорози.

– Аз съм просто офицер свързочник – побърза да каже майор Хариган. – Лично аз яздя на метла.

Засмях се. Никой американец (освен ако не членува в някакъв религиозен орден) не би си признал, че са го сметнали годен да обяди еднорог.

Майорът ме изгледа свирепо и целият почервения.

Грейлък продължаваше, сякаш диктуваше. Говореше пак така рязко, но тонът ѝ се беше поизменил.

– Провървя ни – пленихме един бимбашия на щурмовия отряд. Разпитах го.

– Здравно си държат езика зад зъбите тези знатни синчета... хм... на пустинята – рекох аз. Понякога вътрешно се съмнявах в Женевската конвенция, но не ми се нравеше идеята да я нарушим окончателно. Дори и ако неприятелят не изпитва подобни угризения на съвестта.

– О, ние не използваме жестоки методи – отговори Грейлък. – Наситанихме го при много добри условия и го хранехме добре. Но в мига, когато лапваше късчето месо, аз го превръщах в свинско. Той много бързо се пречупи и ми разказа всичко, което знаеше.

Разсмях се с цяло гърло. Ванбрух захихика, но тя продължаваше да седи с невъзмутимо лице. Трансформацията на органични вещества представлява просто размесване на молекулите. Атомите не се променят, тъй че няма риск от облъчване. Но естествено, трансформацията изисква големи познания и по химия. Тъкмо тук е причината, поради която обикновеният пехотинец се отнася с ненавист към техническия корпус – изпитва неприкрита завист към онези, които могат да превърнат неприкосновения запас в пържола или в печено по френски. Артелчиците си имат достатъчно главоболия със заклинанията върху дажбите, вместо да създават изисквани блюда.

– О кей, разбрахме, че в Тролбург има ифрит – каза генералът. – Какво друго имат още?

– Един малък дивизион, сър. Вие ще превземете града с голи ръце, ако успеете да обезвредите този демон – отговори Хариган.

– Да, знам – Ванбрух ме погледна: – Е, капитане, ще рискувате ли? Ако се справите с него, това ще ви донесе най-малкото Сребърна звезда... Извинете, Бронзова.

– А... – аз замълчах, търсейки думи да му отговоря. Повече ме

интересуваше изкачването по служебната стълбица или уволнението и преминаването в запас. Възможно е и това да се случи. Но сега става дума не за мен, а за възстановяване на стратегическото равновесие. – Сър, в тази област познанията ми са невероятно слаби. В колежа едва не ме скъсах по демонология.

– Аз ще поема тази част от задачата – каза Грейлък.

– Вие?! – върнах на мястото ѝ увисналата ми почти до пода долна челюст. Не знаех какво друго да добавя.

– Преди войната бях главна вещица на Магьосническата агенция в Ню Йорк – студено отговори тя. Стана ми ясно на какво се дължат маниерите ѝ: типична девица, направила кариера в големия град. Не беше по силите ми да спра генерала и нея. – Зная как да се справя с демоните по крайбрежието. Вашата задача е да ме доставите цяла и невредима и да ме върнете обратно.

– Да – изрекох, – разбира се.

Ванбрух се изкашля, прочиствайки гърлото си. Не му се нравеше да изпраща жена на такава работа, но времето бе твърде малко, трябваше да се използва тази възможност.

– Честно казано, капитан Матучек е от най-добрите ни върколаци – направи ми комплимент той.

„Ave Caesar, morituri te salutant!“ Не, аз имах предвид нещо друго. Умирайки, бих могъл да измисля по-добър финал.

Не бях изплашен, това ми беше ясно. Макар да ми беше направено заклинание срещу страх, имах сериозни причини да мисля, че шансовете ми да оцелея не са по-малки от отиващия в атака пехотинец. Ванбрух няма да жертва подчинените си, ако смяташе задачата за безсмислена и безнадеждна. Но що се отнася до перспективите, аз не бях оптимист като него.

– Мисля, че двама ловки и съобразителни бойци като вас ще се промъкнат незабелязано покрай стражата им – продължи генералът. – После ще трябва да импровизирате. Ако успеете да неутрализирате чудовището, ще атакуваме утре на обяд.

И добави мрачно:

– Ако до изгрев слънце не получа известие, ще се наложи да се прегрупираме и да започнем отстъпление. Да спасяваме, каквото можем. О кей, ето картата на града и околностите, която направихме въз основа на геодезична снимка...

Не си губеше времето да изяснява дали наистина доброволно съм се съгласил да изпълня задачата.

ВТОРА ГЛАВА

Водех капитан Грейлък към палатката, която споделях с двамина събрата офицери. По дългите наклонени камшици на дъжда пълзеше мрак. Мъкнехме се из отвратителната кал и докато не влязохме под брезента, мълчахме. Другарите ми по палатка бяха отишли на патрул, тъй че мястото стигаше. Запалих огъня на Свети Елм и седнах направо върху пропитите с вода дъски, с които беше постлан подът.

– Заповядайте – предложих й единственото ни столче без облегалка. То беше одушевено, купихме го в Сан Франциско. Не беше твърде пъргаво, но все пак можеше да мъкне снаряжението ни и идваше, когато го повиквахме. Като почувства непозната тежест, неспокойно се размърда, а после пак заспа.

Грейлък извади пакет „Криле“ и вдигна въпросително вежди. Кимнах утвърдително и в устата ми се оказа цигара. Лично аз в поход пуша „Щастие“ – самозапалващ се тютюн, удобно е, ако кибритът овлажне. Когато бях цивилен и можех да си го позволя, любимата ми марка бе „Филип Морис“, защото заедно с дима от цигарата се появява мъничък елф, който ти приготвя и питието.

Известно време мълчаливо пушихме и слушахме дъжда.

– Е – казах аз най-сетне, – предполагам, че разполагате с транспортно средство?

– Личната ми метла – отвърна тя. – Тези военни „вилиси“ не ми се нравят. „Кадилакът“ ми харесва, аз изстисквам от него повече, отколкото е позволено и възможно.

– Имате ли грим, пудра, някакви дрънкулки?

– Само малко тебешир. Не всяко материално тяло може да се използва срещу могъщ демон.

– Нима? А въсъкът, с който е била запечатана Соломоновата бутилка?

– Ифритът е стоял в бутилката не заради въсъка, а заради печата. Символът създава магията. Въсъщност, предполагам, че въздействието й е чисто психосоматично – тя смукваше от цигарата и на бузите й се появяваха плоски вдлъбнатини. И аз разбрах, че капитан Грейлък не си поплюва. – През нощта ще имаме възможност да проверим тази хипотеза.

– Добре. Вероятно ще искате да носите пистолет, зареден със

сребърни куршуми – както знаете, онези също имат върколаци. Аз смятам да си взема 45-милиметров картечен пистолет и няколко гранати.

– А спринцовка?

Намръщих се. Винаги съм смятал за богохулство идеята да се употребява светената вода като оръжие (макар капеланът да твърди, че е допустимо да се използва против долния свят).

– Безсмислено е – рекох. – Мюсюлманите нямат такъв ритуал. По-добре да си взема камерата „Полароид“.

Айк Абрамс пъкна огромния си нос в отвора на палатката.

– Не бихте ли желали вие и госпожа капитанът да хапнете нещо, сър? – попита той.

– Ами да, разбира се, че искаме – казах аз. А си помислих: колко лошо е, че последната нощ преди битката ще прекарам като преживно животно. Той изчезна и аз й обясних:

– Айк е прост редник, но в Холивуд бяхме приятели. Той беше реквизитор, когато играех в „Зовът на дебрите“ и „Сребърният атаман“. Тук с радост се самоназначи за мой ординарец. Ще ни донесе да похапнем.

– Знаете ли – каза тя, докато го изпращаше с поглед – в тази страна антисемитизмът е бил много разпространен. Не само сред малцина откачени, но и сред обикновените почтени граждани.

– Наистина ли?

– Наистина. Смятали са, че евреите са страхливи и на фронта със свещ не можеш ги откри. Сега, когато за повечето от тях магьосничеството е забранено – по религиозни причини (а догматиците им изобщо не го практикуват), в пехотата и сред рейнджърите има толкова евреи, че просто е невъзможно да не се забележат.

А на мен вече ми писна да виждам герои в комиксите и разказите в пошлите списанийца с еврейски имена. Нима и англосаксонците, и евреите не принадлежат към нашата култура? Права е капитан Грейлък. И това доказва, че тя е нещо повече от обикновена машина за печелене на пари.

– Какво работехте като цивилна? – попитах я главно за да заглуша непрекъснатия шум на дъжда.

– Вече ви казах – отвърна ми троснато тя отново с рязък глас. – Работех в Магьосническата агенция – посредничество, реклама, обявления и тъй нататък.

– О – рекох, – а Холивуд толкова е пропит от фалш, че не заслужава дори да му се подиграваш. И аз не успях да променя нищо. От тези

господа на Медисън авеню в крайна сметка получаваха само главоболие. Голямото изкуство се използва от самодоволните нищожества, за да изскачат нагоре като сапунени мехури. Или да изтъргуват своите нещаща, които по нищо не се различават от останалите глупости. Дружеството за защита на животните се бори срещу опитите да бъдат дресирани русалките така, че да създават със заклинания вълшебни фонтани, както и срещу опитите да се напъхват малки саламандри в стъклени тръби за осветяване на Бродуей. Но аз, както и преди, смятам, че това все пак е нещо по-добро, отколкото виковете до небето за парфюма „Ма шер“, който всъщност е само едно омайно биле...

– Нима не разбирате – каза тя, – че това е част от нашата икономика и от нашия обществен живот? Мислите ли, че средният магьосник може да поправи, да речем, една машина за поливане на цветя? Не, дявол да го вземе. Той по-скоро ще пусне на свобода водните духове и ако не се използва противодействащо заклинание, ще залее половината град. И тогава на нас, вещиците, ни се налага да убеждаваме хидрите, че те са длъжни да се подчиняват на нашето магьосничество. Нали вече ви казах, че когато си имаш работа с тези същества, ефектът е чисто психологичен. Имала съм случаи да се спускам с акваланг под водата при тях.

Погледнах я с уважение. Развитието на магията започва от момента, когато човечеството е разбрало колко незначително е въздействието на хладното оръжие. Светът има нужда от отчаяно смели хора. Изглежда тя спадаше именно към тази категория. Междувременно Абрамс домъкна две чинии с войнишка дажба. Видът му беше тъжен и ми се искаше да го покая при нас, но задачата ни беше секретна, а ни предстоеше да дообсъдим подробностите.

Капитан Грейлък превърна кафето в мартини (не дотам сухо), а подходящата само за кучета и котки храна – в много добре пригответено месо. От една жена не може да се очаква кой знае какъв кулинарен ефект, но, честно казано, храната беше най-добрата, която съм ял от месец насам. След питието тя неволно се отпусна и аз разбрах, че отблъскващата ѝ студенина е просто самозащита срещу нахалните типове, с които ѝ се е налагало да общува. Споделихме си, че се казваме Стивън и Вирджиния. После мракът навън обгърна всичко и вече трябваше да тръгваме.

ТРЕТА ГЛАВА

Вероятно мислите, че е същинско безумие да се изпратят двама души (и то единият от тях жена) сред неприятелските войски, за да изпълнят подобна задача. На пръв поглед е необходима най-малко цяла бригада рейнджъри. Но съвременната наука промени войната, също като индустрията, медицината и дори обикновения живот. Във всички случаи задачата ни бе безумно опасна и нямаше нищо да спечелим, ако бяхме повече хора.

Защото макар че практически всеки може да се научи на някои най-прости възшебства, като например изкуството да управлява метла, машина за химическо чистене, струг и т.н., много малко представители на човешкия род могат да бъдат смятани за истински майстори. За тази цел са необходими дълги години обучение и практика, да не говорим за вродените способности. Също като превръщането на човека в животно – ако той е сред малцината, притежаващи необходимите хромозоми, превръщането му в присъщото му животно става почти инстинктивно. Иначе е нужно въздействието на външна сила.

Мои приятели-учени ми обясниха, че Вселената може да се разглежда като система от Канторови безкрайности – във всеки клас там частта е равна на цялото. Ето защо една добре подготвена магьосница може да свърши всичко, което е необходимо. А голямата група е много лесно да бъде разкрита, което значи да се рискуват ценни кадри. Тъй че Ванбрух беше прав, изпращайки само нас двамата.

Понякога се налага да се убедиш на собствения си гръб колко железни са принципите на военните действия.

Аз и Вирджиния се обърнахме с гръб един към друг, за да се преоблечем. Тя – в панталони и куртка, аз – в еластично трико, което щеше да ми е удобно във вълчия ми облик. Наложихме си каските, закопчяхме снаряжението и се обърнахме. Тя изглеждаше прекрасно дори в тези дрехи – зелени и безформени.

– Е, какво – казах тихо аз, – тръгваме ли?

Не се страхувах. Всеки новобранец при постъпването си в армията се ваксинира срещу страх. Но онова, което ни очакваше, не ми харесваше.

– Мисля, че колкото по-рано тръгнем, толкова по-добре – отвърна тя. Прекрачи през изхода на палатката и свирна.

Метлата пикира и се приземи точно до нас. Тя беше нашарена с райета в най-немислими цветове, обаче бе удобна. Пенопластовите седалки добре убиваха ускорението, а прекрасно проектираните подвижни облегалки приличаха на използваните във военните машини. Метлата управляваше приятелят на Вирджиния – огромен котарак, черен като непрогледна нощ, с недоброжелателно проблясващи очи. Той се изгърби и негодуващо заръмжа. Магията за предпазване от лошото време не позволяваше на дъжда да се докосне до него, но просмуканият от влага въздух явно не му харесваше.

Вирджиния го погали по гушката.

– О, Сварталф – прошепна тя, – доброто ми коте, скъпия ми елф, принц на мрака... Ако доживеем до утре, ти ще спиш на възглавници, пухкави като облак, ще пиеш каймак от златна чаша

Котаракът наостри уши и даде газ.

Седнах на задната седалка, поставих удобно краката си на стремелната и се облегнах. Девојката седна пред мен, тихичко запя и се приведе напред. Метлата се издигна рязко нагоре, земята под нас пропадна, лагерът изчезна в мъглата.

И аз, и Вирджиния притежавахме магьосническо зрение (по-точно виждахме в инфрачервения спектър), тъй че нямахме нужда от светлина.

Метлата се издигна в облаците. Над нас се виждаше гигантският звезден свод, а под нас – синкаво-бели въртопи дрезгавина. Мярна ми се кръжаша двойка „П-26“. Патрул. Всеки „П-26“ се състои от здраво свързани метли – за да може да носи тежестта на бронята и на картениците. Оставихме ги зад нас и се устремихме нагоре. Държах на коленете си автомата и се вслушвах в свистящия покрай нас въздух. Долу смътно се долавяха очертанията на хълмове. Тук-там избухваха експлозии – артилерията се сражаваше. На такова разстояние е невъзможно да отклониш снаряд от целта му или да пробиеш броня с магия. Носеха се слухове, че „Дженерал Електрик“ разработвал уред, който може да произнесе заклинание за няколко микросекунди, но сега-засега оръдията продължаваха двубоя си.

Тролбург беше разположен само на няколко мили от позициите ни. Виждах го: градът се бе проснал под нас, затъмнен срещу нашите оръдия и самолети. Колко хубаво щеше да бъде, ако имахме атомно оръжие! Но докато тибетците въртят колелата си и се молят за предотвратяване на атомната война, тези идеи ще си останат научна фантастика.

Котаракът вирна опашка и измяука. Вирджиния насочи метлата

косо надолу. Приземихме се сред гъста горичка.

– Наблизо трябва да има патрул – ми прошепна Вирджиния. – Не се реших да приземя върху някой покрив, много лесно ще ни забележат. Трябва да влезем в града пеша.

Кимнах:

– Добре. Почакай малко тук.

Осветих се с фенерчето. Само преди десет години беше много трудно да се повярва, че трансформацията зависи от количеството лунна светлина. После Винер доказа, че това е просто един от процесите, при които поляризираната светлина с правилно подбрана дължина на вълната въздейства на щитовидната жлеза. И „Корпорация Полароид“ натрупа поредния си милион долари с лещите си за превръщане. Не е лесно да се върви в крак с учените в нашето ужасно и удивително време, но не бих го сменил с никое друго.

Обичайното усещане – сякаш целият се тресеш, покриваш се със ситни вълни. Прониза ме болка, смесена с възторг. Кратко опиянение, световъртеж – и атомите се прегрупираха. Образуваха се нови молекули. Някои от нервните ми окончания се удължиха, други, обратното, изчезнаха. Костите ми за един миг омекнаха, мускулите се разтегнаха, като че ли бяха от ластик. Сетне тялото ми се стабилизира. Отърсих се, проврях опашката си през отвора на плътно прилепналите по тялото ми панталони и заврях носа си в ръката на Вирджиния.

Тя ме потупа по врата, зад каската.

– Браво. Да тръгваме.

Обърнах се и се мушнах в храстите.

Мнозина писатели са се опитвали да опишат усещанията, възникващи при превъплъщението, но безуспешно. Защото в човешкия език няма подходящи думи. Зрението ми вече не беше толкова остро – звездите над главата ми се размазаха, светът изведнъж стана плосък и безцветен. Затова пък ясно чувах всички звуци на нощта. Те се превърнаха почти в рев, това бяха свръхзвуци. Цяла вселена от миризми струеше в ноздрите ми: ароматът на мокра трева и почва, където мишките тичаха насам-натам, бързаха да се спасят. От тях се носеше горещ, сладникак мирис. Отчетливата, рязка миризма на оръжие, масло, нефт, неясната смрад на дим. Нещастно човечество, с притъпени сетива, нечувствително към това изобилие!

Най-трудно ми е да обясня психиката си. Аз бях вълк. С вълчи нерви, жлези и инстинкти и с вълчи ум – пъргав, макар и ограничен. Запазих човешката си памет, целите ми бяха човешки. Но те ставаха някак

нереални, сякаш бяха сън. Налагаше ми се да напрегна цялата си дълго тренирана воля, за да не загубя човешкото у мен. Не е чудно, че някога върколаците са имали лоша слава. Това е било още преди да разберат, че трансформациите включват и промяна на психиката. Преди да ги възпитават по съответния начин още от деца.

Тежа 90 килограма, а при превръщането законът за запазването на материята се спазва също така строго, както и останалите природни закони, тъй че аз бях един твърде едър вълк. Но с лекота се провирах през храстите, тичах покрай ливади и долове – като сянка измежду другите движещи се сенки. Вече почти бях влязъл в града, когато долових човешка миризма.

Долепих се до земята. Сивата козина на врата ми щръкна. Чаках. Покрай мен мина патрул – висок брадат мъж, златните му обици слабо проблясваха от светлината на звездите. Навитата около каската му чалма изглеждаше огромна на фона на Млечния път.

Оставих го да отmine и тръгнах подире му, докато не видях следващия. Патрулите опасваха целия Тролбург, всеки обхождаше дъга от 100 метра, като в двата ѝ края се срещаше с колегите си. Няма да ни бъде лесно...

В ушите ми проникна някакъв неясен шум. Наведох се, като се мъчех да се слея със земята. Отгоре като призрак премина един от самолетите им. Видях две картечници и зад тях клекнал мъж. Килимът летеше бавно и ниско, описвайки кръг над пръстена от патрули. Тролбург беше охраняван добре. Тъй или иначе, Вирджиния и аз трябваше да се промъкнем през всички тези патрули. Необходимо бе да се превърна обратно в човек, за да използвам цялата мощ на човешкия разум. Вълчият инстинкт просто ми повеляваше да се нахвърля върху първия срещнат човек, но тогава в косматите ми уши щеше да се вкопчи целият гарнизон.

Да се изчака... Може би това наистина е необходимо. Направих кръг и се върнах в храстите. Сварталф ме дерна с лапата си и излетя като куршум на върха на дървото. Грейлък изплашено скочи, в ръцете ѝ блесна пистолет. Сетне се отпусна и малко нервно се изсмя. Бих могъл и сам да използвам фенерчето, макар и в сегашния си вид, но нейните пръсти щяха да се справят по-бързо.

– И тъй – попита тя, когато отново станах човек, – какво открихте?

Описах положението. Тя се намръщи и прехапа устни. Наистина те бяха твърде хубави, за да се отнасят така с тях.

– Лошо – рече тя, – именно от това се боях.

– Чуйте – казах, – ще можете ли бързо да откриете къде е ифритът?

– Да, разбира се, завършила съм Конгоанския университет и съвършено владее магьосническия нюх. Но какво от това?

– Ще отвлека вниманието им: ще нападна някого от тях и ще вдигна шумотевица. По този начин ще имате възможност да се промъкнете незабелязано покрай патрулите. Когато влезете в града, ще си сложите шапката невидимка.

– Не, тяхната система за откриване не е по-лоша от нашата. Невидимостта отдавна остаря.

– Хм... Мисля, че сте права. Е, както и да е, в тъмното по-лесно ще стигнете до ифрита. Пък после какъв ще ни е късметът, не можем да предвидим.

– Предполагам, че ще ни се случи нещо подобно – отвърна тя и внезапно каза с нежност, която ме поразя: – Стийв, имате ли някакъв шанс да се спасите?

– Загубен съм само в случай, че ме удари сребърен куршум. Наистина, техните куршуми главно са от олово. Системата им е като нашата – на всеки десети куршум един трябва да е сребърен. Навярно шансовете ми да се върна цял и невредим са деветдесет на сто.

– Лъжец – рече тя, – но смел лъжец.

Изобщо не съм смел. Понякога ужасно ми се иска да си помечтая за Долината на шурците, за Аламо, за хълма Сан Хуан. Или за Казабланка, където нашата армия имаше числено превъзходство и спря три бронирани дивизии на Африканския корпус под командването на Огерхауз. Но тези настроения ме налягат само когато съм се разположил удобно и в безопасност. Изведнъж магията срещу страх престана да действа и в стомаха ми се сви голяма буца, обаче не виждах друга възможност, освен да изпълним задачата. Ако опитът ни се провали, ще ни изправят пред военнополови съд.

– Когато се спуснат да ме ловят, ще ги объркам – рекох – и ще се помъча да се присъединя към вас.

– О кей – тя внезапно се надигна на пръсти и ме целуна. Впечатлението беше зашеметяващо.

За миг си глътнах езика.

– Какво ще правите в събота вечерта? – лекичко ме тресеше. Тя се разсмя.

– Не си мислете глупости, Стийв, аз съм от кавалерията.

– Да, но войната няма да продължи вечно – усмихнах се с безгрижна пресилена усмивка. Тя ме погледна внимателно. Често пъти е полезно да използваш натрупания опит.

Обсъдихме подробностите възможно най-грижливо – Вирджиния не хранеше илюзии – ифритът беше пазен добре, пък и самият той представляваше голяма опасност. Да вярваме, че и двамата ще успеем да видим изгрева, беше най-малкото наивно.

Отново се превърнах във вълк и мушнах муцуна в ръката ѝ. Тя разроши козината ми и аз потънах в мрака.

Избрах си един часовой, който беше свърнал от пътя (естествено, пътят беше преграден със застава). Около жертвата ми имаше и други хора, които бавно се разхождаха назад-напред.

Скрих се зад един пън, който се намираще точно на пътя на часовоя. Зачаках. Той се приближи и аз скочих. Успях да видя очите и зъбите му, проблясващи на брадатото му лице, чух вика му, усетих излъчвания от него мирис на страх. Стоварих се отгоре му. Той падна, опитваше се да се защити. Целех се в гръкляна му, зъбите ми изщракаха. Челюстите ми се вкопчиха в ръката му, почувствах горещия солен вкус на кръвта.

Той закрещя. Разбрах, че са го чули. Двамата сарацини, които бяха най-близо, вече търчаха на помощ. Разкъсах гърлото на първия и се свих на кълбо, за да се нахвърля върху втория.

Той стреля. Куршумът се заби в тялото ми, нащърбявайки го с остра болка. Олюлях се. Но той не знаеше как трябва да се постъпва с върколак. Би следвало да клекне на коляно и да стреля, без да спира, докато дойде ред на сребърния куршум. Ако е необходимо, да се пази от мен дори с щика си, но да стреля. А този тичаше към мен и викаше аллаха на еретичната си секта.

Мускулите ми се стегнаха и аз връхлетях върху него. Пъгнах се под щика, под дулото и го ударих толкова силно, че му избих пушката. Но не дотам, та да падне. Той се задържа на краката си, вкопчи се в тялото ми и увисна.

С лявата си задна лапа го блъснах в крака и той падна, а аз се оках отгоре му. Това е позицията, към която трябва да се стреми всеки върколак, принуден да влезе в ръкопашен бой. Врътнах глава и се изтъргнах от хватката му, като оставих дълбока рана на ръката му.

Но преди да приключо с него, върху мен налетяха още трима. Сапърските им лопатки се разхождаха по тялото ми, забиваха се в ребрата ми. Ама обучението им беше калпаво. Хапех наляво и надясно, проправих си път през мелето (вече се бяха натрупали пет-шестима) и се измъкнах на свобода.

През миризмата на кръв и пот усетих лек полъх на „Шанел №15“.

Засмях се наум. Вирджиния на метлата си беше минала над мелето и вече беше в Тролбург. Сега задачата ми е да отклоня хайката, без да получа сребърен куршум.

Прииска ми се да се погавря с онези, които изскачаха от по-отдалечените сгради и търчаха насам. Нададох вой. Преди да препусна през полето, им позволих добре да ме поразгледат. Тичах, без да бързам, тъй че да не ме изгубят веднага от погледа си. Променях посоката, правех зигзаги, за да не ме улучат. Те бягаха след мен, спъваха се и крещяха.

Единственото, което можеха да предполагат, бе, че са се промъкнали десантчици. Патрулите им се прегрупираха, целият гарнизон беше вдигнат по тревога. Но вероятно никой – с изключение на няколко специално подбрани офицери, не знаеше за ифрита. А от тях пък никой не допуска, че сме получили сведения за него. Тъй че е невъзможно да се досетят какво сме намислили. Може би ще успеем да завършим тази изключително трудна операция?

Нещо внезапно се спусна отгоре ми – един от проклетите им килими. Той пикира като ястреб, пушките плюеха огън. Втурнах се по най-близката пътечка към гората. Под дърветата! Дайте ми макар половин цепнатинка, тогава аз...

Не ми дадоха. Зад гърба си чух скокове и долових остра миризма. Още малко и щях да заскимтя. Тигър върколак, той може да тича бързо като мен!

За миг в паметта ми изплува старецът, който ме водеше из Аляска. Ако би могъл по някакъв начин да се озове тук! Той беше огромна мечка върколак. Сетне се обърнах и пресрещнах тигъра, преди да успее да скочи. Беше чудовищен – най-малко 250 килограма. Очите му горяха, зъбите му бяха огромни. Вдигна ноктестата си лапа, с която преспокойно можеше да строши гръбнака ми. Аз се спуснах, ухапах го и отскочих, преди да успее да ме удари. С частица от съзнанието си чувах как неприятелите вървяха направо през горичката, опитвайки се да ни открият. Тигърът скочи. Успях да се отдръпна и се втурнах към хрусталака. Може би ще премина там, където за него е невъзможно. Той летеше след мен, беснееше и реवेशе.

Съзрях тясна цепнатина между два гигантски дъба. Бе твърде малка, но се спуснах натам. Ала тя се оказа тесничка и за мен. В главата ми избухна огън, сетне всичко угасна.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Намирах се извън времето и пространството, на границата между живота и смъртта. Самото ми тяло се отдели от мен, а може би аз се отделих от него?

Как да осмисля безкрайната вечност от мрак и студ, цялата тази пустота, щом нямам съответните понятия? Как можех да изпитвам отчаяние, щом съм само една точка, изгубена в пространството и времето? Не, дори това не бях. Защото тук нямаше нищо. Нищо, което може да се осмисли. Което може да се обича, да се мрази или от което да се страхуваш. Нищо, за което да се разкаже с думи. Мъртвецът се чувства по-малко самотен, защото единственото, което съществуваше във Вселената, бях аз.

Отчаяние.

Но в същото време, а може би квадрилон години по-късно, съзнанието ми се върна.

Бях попаднал в мисловното пространство на солипсист. Безпомощен и практически нищо неразбиращ, аз можех само да се докосна до неговото самомнение. Толкова безкрайно, че не ми оставяше място дори за надежда. Блъсках се в бурното течение на мислите му, твърде чужди, твърде огромни и непонятни, опитвах се да намеря надежда за спасение. До мен сякаш долиташе ревят на Ледовития океан, в който потъвах.

„Опасност. Този и другите двама. Безусловно те могат да бъдат ужасно опасни. Не сега (презрително!), когато помагат да бъде унищожен и без това обреченият на провал план, а по-късно, когато узрее следващият. Великият план, в който тази война ще бъде само една страница. Нещо в тях, макар и слабо, те кара да бъдеш нащрек. Ако само можех да виждам по-ясно напред във времето! Те трябва да бъдат премахнати, да бъдат унищожени. Нещо трябва да се направи, преди да се увеличат потенциалните им възможности. Но сега аз още нищо не мога. Може би ще ги убият, както става на война. Ако не – трябва да ги запомня и по-късно да се опитам да направя нещо. Сега имам твърде малко сили и много други задачи, нужно ми е да опазя семената, които съм засял в този свят. Множество неприятелски птици по волята ми... гладни орляци... И орли, които ги пазят (с все по-силна, дива ярост). Ще се хванете в капаните ми, птици... И онзи, който ви е пуснал!“

Най-сетне яростта ми стана толкова силна, че аз се оказах

изхвърлен на свобода от този мисловен затвор.

ПЕТА ГЛАВА

Отворих очи. Известно време изпитвах само ужас. Спаси ме физическата болка – прогони мислите ми за вече полузабравените кошмари. Там, където им е мястото. Вместо тях дойде мисълта, че доста време след удара съм бил в безсъзнание.

Човекозвярът не е толкова уязвим в животинския си облик, както мнозина мислят. Освен среброто, което е биохимическа отрова за метаболитните процеси в промененото, непостоянно тяло, само повредата на жизненоважен орган може да предизвика смърт. Това е нещо като непрекъснатата ампутация, ако наблизко не се окаже хирург, който да зашие ампутирания орган, преди клетките да умрат. Нашата порода обаче е жилава. Вероятно ударът е счупил врата ми. Гръбначният ми мозък не е бил повреден безвъзвратно, всичко зарастваше с нормалната за едно животно скорост. Бедата беше, че те ме превърнаха в човек, преди да зараснат повредените ми органи. Главата ми клюмна, повърнах.

– Ставай! – нечий ботуш ме ритна в ребрата. Надигнах се, като се олюлявах. Веднага избутаха настрани цялото ми снаряжение, включително и фенерчето. Няколко души ме държаха на мушката на пушките си. До тях стоеше човекът тигър. Той беше висок повече от 2 метра и чудовищно дебел. От болката в главата очите ми чак се кръстосваха, но успях да съзря отличителните му знаци на емир. По онова време това бе по-скоро воинско звание, отколкото титла, но все пак той беше важна птица.

– Да тръгваме – каза и закрачи пръв, а мен ме побутваха да вървя след него. Виждах килимите им в небето, чувах воя на техните върколаци, които търсеха и други американци наоколо. Но главата ми твърде много се маеше, за да обръщам внимание на тези неща.

Влязохме в града. Протоарите кънтяха под ботушите ни. Насочихме се към центъра. Тролбург не беше голям град, вероятно преди е имал около 5000 души население. Повечето улици бяха пусти. Видях няколко отряда сарацини да стрелят към небето с противовъздушни оръдия. Покрай нас трмаво пропъзля дракон. Нямаше и следа от цивилното население, но аз знаех какво се е случило с него. Хубавите млади жени бяха отвлечени в офицерските хареми, а другите хора бяха мъртви или затворени в очакване да ги изпратят на пазара за роби.

Стигнахме до хотела, където бе разположен неприятелският щаб, и

главоболието ми престана. Мозъкът ми се проясни, въпреки че при сегашните обстоятелства това не беше кой знае какъв късмет. Отведоха ме в луксозен апартамент и ми заповядаха да се приближа до масата. Емирът седна зад нея, до него – млад паша от разузнаването. Около дузина войници се строиха да охраняват покрай стените. Емирът обърна огромното си лице към пашата и му каза нещо (предполагам: „Въпросите ще задавам аз, а вие го наблюдавайте“).

– И така – каза той на добър английски, – имаме няколко въпроса. Моля, кажете си името.

Автоматично му отговорих, че се казвам Шеринфорд Майкрофт, капитан от армията на САЩ, и назовах номера си.

– Това не е истинското ви име, нали? – попита ме той.

– Естествено, че не е – отвърнах. – Известна ми е Женевската конвенция – няма да успеете да ме омагьосате чрез собственото ми име. Шеринфорд Майкрофт е нещо като Джон Смит.

– Халифатът не е подписвал Женевската конвенция – спокойно каза емирът. – Нашата свещена война изисква да се използват крайни мерки. Каква е целта на десанта ви?

– Няма смисъл да ме карате да ви отговарям – рекох. Бих могъл да мълча и така щях да дам малко време на Вирджиния. Но все пак мълчанието е по-лошият вариант.

– Може би ще успеем да ви убедим – каза той.

Ако всичко това ставаше на екрана, щях да му отговоря, че съм излязъл на ливадата да си бера маргаритки. И непрекъснато щях да се шегувам, докато премазваха пръстите ми. Но в реалната действителност методът им не ми се нравеше.

– Е, добре, изпратиха ме на разузнаване – казах.

– Самичък?

– Не, бяхме неколцина. Надявам се, че са избягали.

Дано това отнеме известно време на хората му, докато се пощурат насам-натам.

– Лъжете – безстрастно каза той.

– Щом не ми вярвате, с нищо не мога да ви помогна – вдигнах рамене.

Той присви очи.

– Скоро ще разбере дали говорите истината. Ако не, молете се на Иблис да ви помогне.

Не можах да се овладеея – потреперах, бисерни капки пот оросиха лицето ми. Емирът се засмя с неприятен смях: рев, който преминаваше

във виене и клокочеше в глъстото му гърло. Също както тигърът си играе с плячката си.

– Обмислете решението си – посъветва ме той и се задълбочи в книгата върху масата.

В стаята настъпи пълна тишина. Охраната замря, като че беше излята от бронз. Младият паша с чалмата задряма. Зад гърба на емира мракът надничаше през прозореца. Чуваха се само тиктакането на часовника и шумоленето на хартията – сякаш тези звуци правеха тишина още по-плътна.

Бях измъчен, главата ме болеше, в пресъхналата си уста имах отвратителен вкус. Щях да се сгромолясам и от усилията да издържа крайното ми физическо изтощение още повече нарасна. Дойде ми наум, че емирът сигурно се страхува от нас, щом хвърля толкова сили, за да хване един-единствен пленник. Чест и слава на американците, но това беше слаба утеха за мен.

Проучвах обстановката с очи. Нямаше какво толкова да се гледа, обикновена хотелска мебелировка. Емирът беше отрупал масата си с какви ли не неща: кристално кълбо (безполезно, защото и ние създавахме смущения), прекрасно изработена диамантена ваза (открадната от нечий дом), много симпатичен сервиз кристални чаши, кутия за пури от кварцово стъкло, кристално шише с някаква течност, която приличаше на първокачествено шотландско уиски. Реших, че емирът е влюбен във всичко кристално. И прозрачно.

Поиска да си услади душата с пура, махна с ръка и в същия миг кутията се отвори, една пура „Хавана“ доплува до устата му и се самозапали. Минутите течаха. Пепелникът от време на време се вдигаше във въздуха, за да получи поредната порция пепел. Разбрах, че сега всичко това му е нужно – бавно и лениво да вдига и да спуска пепелника. Такъв дебеланко, отгоре на туй поизмъчил се в кожата на наистина огромния тигър, имаше нужда от почивка и подобен комфорт.

Беше много тихо. От тавана се лееше ослепителна светлина. В нея имаше нещо чудовищно несправедливо: нашите обикновени, добри, произведени от „Дженерал Електрик“ огньовете на Свети Елм да сияят над тези чалмави глави.

Бях започнал да се отчайвам, когато в ума ми проблесна идея. Все още не знаех как да я осъществя, но поне за да ми мине времето по-бързо, си намислях заклинание.

Вероятно бе минал около половин час (а на мен ми се стори половин столетие), когато вратата се отвори и в стаята заситни фенек –

дребна лилица от африканската пустиня. Емирът вдигна очи. Погледна към него така, сякаш онзи е излизал навън само за да пусне една вода.

Разбира се, влезият се оказа джудже, високо почти 30 сантиметра. То се простря на пода и бързо-бързо занарежда с висок, наксан фалцет.

– Така – емирът бавно обърна масивната си долна челюст към мен. – Съобщиха ми, че не са намерени никакви следи освен вашите. Вие излъгахте.

– Нима не съм ви казал? – попитах. Гърлото ми сякаш беше минато с шкурка, като да беше чуждо. – Ние използвахме сови и прилепи. Само аз бях вълк.

– Престанете – рече той равнодушно. – Знам по-добре от вас, че прилепите върколаци могат да бъдат само вампири и че в цялата ви армия – искате нещо да кажете ли? – няма нито един от тях, годен за военна служба.

Истина беше. Неведнъж някои кабинетни генерали са задавали въпроса защо не е създадено поделение от дракули. Отговорът е банален: те са твърде уязвими, не понасят слънчевата светлина и са способни да се нахвърлят върху своите, ако не получават редовно порцията си кръв.

Изругах се, но умът ми се беше вцепенил и не можех да измисля изход от това трудно положение.

– Предполагам, че криете нещо – каза емирът. Той махна към кристалното шише и чашите. Шишето изля порция уиски и емирът бавно започна да отпива. Управляващата халифата секта беше еретична и в отношението си към спиртните напитки. Ръководителите ѝ твърдяха, че пророкът е забранил виното, но не е казал нищо за бирата, джина, уискито, коняка и рома.

– Налага се да употребим по-ефикасни мерки – изрече емирът най-накрая. – Надявах се, че няма да стигнем дотам.

Двама ме държаха за ръцете, а ме обработваше пашата. Добре го правеше. Фенекът върколак жадно гледаше, емирът пускаше дим от пурата и продължаваше да преглежда книгата пред него. След няколко дълги минути заповяда да спрат. Пуснаха ме, дори сложиха до мене стол (наистина ми беше необходим).

Седнах. Емирът ме изгледа.

– Съжалявам. Това не ми доставя никакво удоволствие – странно, но му повярвах. – Ще ми се да сме сигурни, че ще бъдете по-благоразумен и няма да сме принудени да повторим същото. Между другото, искате ли пура?

Позната история. Пребийте човека, та здраво място да не му остане,

а после му покажете колко сте добър. Ще се изумите как той се пречупва, ридаейки.

– Необходими са ни сведения за вашата армия и за плановете ви. Ако се съгласите да ни сътрудничите и приемете правата вяра, ще ви бъде предоставено почетно място при нас. Ние в халифата ценим добрите хора. – Той се усмихна. – Когато войната свърши, ако искате, можете да си направите в Холивуд харем.

– А ако не се съглася? – промърморих аз.

Той разпери ръце.

– Тогава никога няма да изпитате желание да се слобие с харем.

От вас зависи.

– Нека си помисля – помолих аз. – Не е толкова... лесно.

– Моля, мислете – учтиво отговори той и се наведе над книгата си.

Седях отпуснат, доколкото можех, вдишвах дима от пурата и силно го издишвах. Техните техники могат да премахнат магията от армията ни само ако доброволно се съглася. А аз не исках.

Прозорецът зад гърба на емира... Това значи да падна от втория етаж на улицата. Най-вероятно ще се пребия. Но е за предпочитане пред всички други предоставени ми възможности.

Повторих си наум заклинанието, което съставих. Истинският специалист трябва да знае най-малкото един мъртъв език – латински, старогръцки, класически арабски, санскрит, староеврейски и т.н. Според общоприетите основи на симпатическата наука с обикновени думи не можеш много да повлияеш върху свръхестествените феномени. Но без да слагам в сметката няколкото клишета от минимума, необходим за управление на механичните вещи във всекидневието, аз не съм специалист в тази област.

Въпреки това обаче владеех добре един екзотичен диалект. Не знаех дали ще ми свърши работа, но бях длъжен да опитам. И се реших. Мускулите ми се напрегнаха и се сгърчиха. Това не беше случайно: изтръсках пурата си в пепелника и когато отново я поех, върху нея имаше залепена малко пепел от пурата на емира. Повторих си наум римите, поднесох пурата към устата си и произнесох заклинанието:

Чиста пепел, полети
и нагоре се вдигни,
не забравяй – право ти
в окоето се забоди!

Примижах с дясното си око и доближих горящия връх на пурата към него. Емирската пура подскочи и се заби в дясното му око. Той зави и падна по гръб. Аз скочих. Фенекът върколак се оказа на пътя ми и аз го фраснах с тилната страна на дланта си по кльошавия мръсен врат, откъснах и висящото на шията му фенерче. Охраната закрепва и вкупом се спусна към мен. Прелетях към масата, по пътя си грабнах шишето и спрях до емира. Той беше обезумял от болка и се вкопчи в мен. Окото му се беше превърнало в страшна рана, ужасно беше да я гледаш. Замахнах с шишето и се развиках:

Кат' птичка свободен съм аз,
пусни ме ти тоз час,
нищо не може ме възпря –
аз отново съм на свобода!

Като свърших, откопчих се от емира и хвърлих шишето по него. Стихчетата бяха отвратителни и нямаше да имат ефект, ако той беше осъзнал колко са калпави. Но аз се освободих.

А после и кълбото, и пепелникът, и чашите полетяха след шишето и във въздуха не можеше да се разминеш от счупена стъklarия.

Нямах намерение да чакам и да гледам какво става. Тъкмо обратното. Излетях през прозореца като дявол, комуто са креснали: „Махай се!“ Приземих се подобно на топка в канавката, подскочих и си плюх на петите.

ШЕСТА ГЛАВА

Войници имаше навсякъде. Около мен като дъжд се сипеха куршуми. Навярно съм поставил рекорд, тичайки по съседната уличка. С магьосническото си зрение открих един отворен прозорец и скочих в него. Свих се под перваза и дочух как покрай мен профуча хайката.

Помещението беше склад на разграбено дюкянче и в него бе достатъчно тъмно, тъкмо за моята цел. Откачих фенерчето от врата си и извърших трансформацията. Преследвачите ми ще се върнат след малко, затуй трябваше да стана неуязвим за оловото.

След като се превърнах във вълк, с обонянието си потърсих друг изход. Задната врата беше открехната. Промъкнах се през нея. Дворът бе отрупан със стари касетки и щеше да ми послужи като добро скривалище. Легнах между тях и се помъчих да потисна вълчата си природа – ужасно ми се искаше да ги напада.

Отидоха си, а аз се опитах да обмисля положението. Изкушението да избягам оттук, навирил опашка, беше голямо. Вероятно бих могъл да го направя – от формална гледна точка аз изпълних своята част от задачата. Но в действителност работата още не е свършена и Вирджиния – ако е жива – е сама с ифрита и...

Когато се опитах да си спомня как изглежда, пред очите ми изплува следният образ: вълчица с приятно ухаеща козина. Яростно разтърсих глава. Умората и отчаянието ме връхлитаха на вълни, животинските инстинкти надделяваха. Ако имах намерение да направя нещо, трябваше да го сторя колкото се може по-бързо.

Усилено мислех. Подуших наоколо. Градът бе пълен със смущаващи миризми, но аз долових слаб полъх на сяра и предпазливо затичах в ситен тръст нататък. Криех се в сянката и макар на два пъти да ме забелязваха, не ми извикаха. Навярно предположиха, че съм от тяхната шайка. Рязката миризма на сяра ставаше все по-силна.

Пазеха ифрита в сградата на бившия градски съд, на вид солидна и просторна. Като се ориентирах по носените от вятъра миризми, пресякох малкия парк пред зданието. А после стремглаво се втурнах през улицата и нагоре по стълбите. На площадката бяха проснати телата на четирима войници с рани на гърлата. До вратата – метла. Един от уредите за управлението ѝ представляваше остър 30-сантиметров лост и Вирджиния го бе използвала като копие.

Човешката част от съществото ми още не се беше отърсила от измамните романтични безсмислици и потръпна от ужас, но вълкът у мен оголи зъбите си в доволна усмивка. Блъснах вратата с цяло тяло. Бравата отлетя и вратата се отвори. Пъхнах нос в процепа и едва успях да го отдръпна, защото Сварталф, без да ме познае, посегна към него с ноктите си. След туй вирна опашка и тръгна към вестибюла, аз – след него. Отгоре се носеше задушлива смрад. Наоколо цареше пълен мрак и аз пипнешком се изкачих на втория етаж.

В една от стаите светеше. Бутнах притворената врата и влязох. Вирджиния бе тук. Тя тъкмо бе спуснала пердетата и палеше огньовете на Свети Елм. Беше много заета с приготвянията си, погледна ме изпитателно, но не спря. Едновременно с това си припяваше някакво зачинание. Положих косматото си туловище до вратата и започнах да я наблюдавам.

Тя очерта с тебешир на пода обичайната за такива случаи фигура, нещо като вашингтонския Пентагон. В нея нарисова звездата на Давид и вътре Соломоновата бутилка. Не изглеждаше нещо особено – просто стара съдина от непечена глина. Кухата ѝ дръжка се извиваше нагоре и навътре в бутилката. Най-обикновена „бутилка на Клайн“ със запечатано с червен восък гърло. На восъка – печатът на Соломон. Вирджиния си разпусна косите и те обрамчиха красивото ѝ бледо лице като пухкав червеникав облак.

Вълчата част от съзнанието ми се дивеше защо просто не избягаме заедно със съдината. Но човекът напомни на вълка, че емирът сигурно е взел предпазни мерки (магически, естествено), за да не позволи бутилката да се изнесе от стаята и да се отвори навън. Длъжни сме да обезвредим демона. Длъжни сме да сторим това по какъвто и да е начин. Но никой от нас няма големи познания за демоните на тази раса.

Вирджиния приключи със заклинанията, извади запушалката и излезе извън петоъгълника. От гърлото на бутилката заструи дим. Вирджиния едва успя да отскочи – толкова бързо ифритът се изтръгна на свобода. Стиснах опашка между краката си и заръмжах. Вирджиния също беше изплашена. С всички сили се мъчеше да го скрие, но аз усетих покачването на адреналина.

Ифритът се сви одве, за да се събере под тавана. Той беше чудовище със сива кожа, човекоподобен, но с крила, рога и дълги уши. Имаше огромни кучешки зъби и очи като разжарени въглици. Беше гол. Бойните му качества се състояха в силата, бързината и фактическата му неуязвимост. Пуснат на свобода, той би могъл да отблъсне всяка атака на

Ванбрух и да ни причини ужасни загуби, колкото и да се окопаваме в отбрана. Проблемът е да се овладее след това, защото ще превърне цялата земя в пустиня. Но сарацините какво ги интересува? Той трябва да се бие на тяхна страна – това е всичко, което искат от него като отплата за освобождаването му.

Ифритът изрева нещо на арабски. От устата му излетяха кълба дим. На фона на полуразтворените му като на прилеп криле Вирджиния изглеждаше съвсем мъничка. Гласът ѝ звучеше не толкова спокойно, колкото ѝ се искаше:

– Говори на английски, Марид. Или си толкова прост?

Демонът се възмути и се обиди. От гръмовния му рев тъпанчетата ми едва не се спускаха.

– О, ти, бледа и страхлива, в нищо невярваща твар, аз мога да те убия с малкото си пръстче! Приближи се, ако смееш!

Бях изплашен, не толкова че ще започне да чупи всичко наред, колкото от шума. Сигурно се чуваше на половин километър.

– Млъкни, ти, прокълнат от Бога! – отговори Вирджиния. Това малко го стресна. Както повечето адови изчадия, той не можеше да понесе споменаването на светото име. Но за да му подейства то истински, бяха необходими условия, които ние не можехме да създадем. Вирджиния сложи ръце на хълбоците си и вирна глава срещу огнения, насочен към нея отгоре надолу поглед.

– Виждам, че Сюлейман ибн Дауд не напразно те е затворил. Връщай се в зандана си и никога не излизай от него, иначе небесата ще те поразят!

Ифритът презрително се усмихна:

– Знай, че мъдрият Сюлейман е мъртъв вече три хиляди години – отвърна той. – Много дълго време прекарах в тесния си затвор, аз, за когото нямаше никакви прегради нито на земята, нито на небето! И ето сега най-сетне ще бъда на свобода и хилавите потомци на Адам ще усетят мощта на моята мъст! – той посочи невидимата преграда. Невидима, но притежаваше няколко милиона пси. Тя ще бъде сигурна защита на Вирджиния, докато някой, сведущ в тази работа, не изтрие линиите.

– О, ти, безсрамна проститутка с разголено лице и с коси като пламъците на ада! Знай, че аз съм Рашид Могъщия, победител на птиците Рух! Приближи се и ела да се бием по мъжки!

Преместих се по-близо до девойката, козината на врата ми настръхна. Усетих хладната ѝ длан върху главата си.

– Параноиден тип – ми прошепна тя. – Повечето от тези зловредни

изчадия на Низшите светове са психопати. А този отгоре на това е и глупав. Трябва да го надхитрим, това е единственият ни шанс. Нямам никаква магия, която би могла да го накара да се подчини. Но – каза тя вече високо към ифрита – млъкни, Рашид, и ме изслушай. Аз също съм от твоята раса и изисквам да се отнасяш към мен, както се полага!

– Ти? – той се засмя фалшиво и гръмко. – Ти да си от расата на Марид?! Ей, ти, с лице като рибешка муцуна, ако дойдеш по-близо, ще ти докажа, че не ставаш дори за... – довърши думите си с жест, но няма да е джентълменско тук да го описвам.

– Чуй ме – рече девойката. – Добре ме погледни и внимавай – тя направи необходимите движения с ръце и произнесе заклинание. Познах го – не позволява на онзи, който го е произнесъл, да излъже по време на важен за него разговор. Макар че в нашите съдилища този метод не се използва (петата поправка на Конституцията), аз знаех, че в съдебните процеси на други страни го прилагат.

Демонът също разбра какво е това. Досетих се, че когато са го тъпкали с английски език (това повишава боеспособността му), сарацинските експерти са му предали и откъслечни сведения за съвременния свят. Ифритът се усмири и внимателно заслуша.

Вирджиния натъртено каза:

– Сега мога да ти говоря само истината. Съгласен ли си, че предметът и неговото название са едно и също нещо?

– Да – прогърмя ифритът, – това е общоизвестно.

Почувствах облекчението ѝ. Първото препятствие е преодоляно! Не са го учили на принципите на научната магия! Макар името, разбира се, да е в органична връзка с предмета (това е основата на заклинанията и на много други магически методи), но в нашия век Караибски доказа, че думата и обозначеният с нея предмет не са идентични.

– Чудесно – рече Вирджиния, – името ми е Джини.

Той я погледна изумен.

– Наистина ли се казваш така?

– Да! Сега ще ме слушаш ли? Дойдох да ти дам един съвет. Като джин на джин. Знаеш, че аз притежавам могъщество и го поставям в служба на Аллаха, на Всемогъщия, Всезнаещия, Състрадаващия.

Очите му сърдито блеснаха. Но след като се беше съгласил, че тя е от неговото племе, налагаше се да съдържа грубостта си и дори да се помъчи да бъде галантен. Когато му даваше съвета, тя не можеше да лъже. Но и наум не му идваше, че би могла нещичко да премълчи.

– Добре, продължавай, щом искаш – изръмжа той. – Знаеш ли, че

утре тръгвам да унищожа тази тъпа езичници? – думите разпалиха мечтите му за слава. – Аз ще ги разкъсам, ще ги стъпча, ще ги стрия на прах, ще ги одера и изкормя. Те ще изпитат мощта на Рашид – яркочрилия, безжалостния, мъдрия...

Вирджиния търпеливо изчака да изброи всички прилагателни, после меко каза:

– Рашид, защо трябва да убиваш и да разрушаваш? В замяна няма да получиш нищо, освен омраза!

Ръмженето му премина в хленч:

– Айе, истина казваш! Целият свят ме мрази! Всички ми мислят злото! Никога Сюлейман не би ме пленил! Каквото и да се опитвах да направя, все ми пречеха завистливите злобари. Айе, но утре ще бъде ден на разплата!!!

Без да ѝ трепне ръката, Вирджиния взе цигара, запали я и издуха дим към ифрита.

– Как можеш да вярваш на емира и помагачите му? – попита го тя. – Той също ти е враг. Иска само да бъдеш послушно оръдие в ръцете му! А после – обратно в бутилката!

– Защо... защо... – тялото на ифрита така се разду, че изкривяващата пространството бариера изскърца. От ноздрите му с трясък излетяха мълнии. Думите на Вирджиния не се побираха в главата му. Неговата раса не блестеше с особен ум. Но, естествено, един знаещ психолог би могъл да разбере докъде може да доведе параноика неговата логика.

– Нима през целия си живот не си усещал враждебността около себе си? – бързо продължи Вирджиния. – Спомни си, Рашид, спомни си. Първото, с което те посрещна този свят – враждебен, злобен, завистлив, беше жестокостта, нали така?

– Айе... Точно така беше – човекоподобната глава клюмна, гласът му се сниши до едва чут шепот. – Мразеха ме от мига, в който се родих. Айе, собствената ми майка ме удари с крилото си така, че ме събори!

– Може пък да е било случайно – рече Вирджиния.

– Не, тя винаги е обичала по-големия ми брат.

Вирджиния седна и кръстоса крак върху крак.

– Разкажи ми – помоли го тя. В гласа ѝ се долови съчувствие.

Усетих как страшната сила, разпъваща отвътре бариерата, отслабваше. Ифритът се отпусна на хълбок, притвори очи. През паметта му се низеха събития отпреди милион години. Натам го водеше Вирджиния. Не разбирах какво е намислила, сигурно не би могла да направи психоанализа на чудовището за една нощ... Но...

– Айе... Бях само на триста години, когато паднах в една яма. Нявярно са я изкопали моите врагове!

– Разбира се, ти излетя от нея – мъркаше Вирджиния.

Ифритът взе да върти очи, физиономията му се сгърчи, покри се с бръчки и стана уродлива.

– Казах, че това беше яма!

– Но във всеки случай не беше море, нали? – съчувствено го попита Вирджиния.

– Не! – от крилата му се посипаха мълнии, разнесе се гръм. – Не беше тази проклетата гадост, но нещо тъмно, мокро не, дори не мокро, а някакъв парещ студ.

Смътно долових, че Джини подхвана правилно нишката. Тя спусна дългите си ресници, за да прикрие внезапно заблестелите си очи. Можех да си представя какво изпитание е било случилото се за ефирния демон. И после най-вероятно си е внушавал, че не е имало нищо подобно. Но как би могла да се възползва от това Вирджиния?

Сварталф влетя като стрела и рязко спря, забил четирите си лапи в пода. И последното косъмче на козината му беше настръхнало. Очите му с мъченически израз се спряха върху мен, той изсъска нещо и отново излетя навън. Подчертавам, че аз го изпреварих.

Долу от вестибюла долитаха гласове. Видях войници да се щурат насам-натам. Вероятно бяха дошли да разберат какъв е този шум и са намерили убитата стража. И тъй като бяха малко на брой, сигурно вече са изпратили за подкрепление.

Каквото и да се опитваше да направи Джини, беше нужно време. С един скок се намерих долу и захапах единия от сарацините. За миг се образува търкалящо се и виещо кълбо. Едва не ме смазаха под себе си, но челюстите ми останаха свободни и аз ги използвах на воля. Намеси се и Сварталф, оседдал метлата.

Отмъкнахме част от оръжието на сарацините във вестибюла (челюстите стават за тази цел) и седнахме да чакаме. Реших да си остана вълк. Да имаш ръце е добре, но още по-добре е да бъдеш неуязвим за оръжието на сарацините. Сварталф замислено изследваше един картечен пистолет, подпря го на някаква опора до стената и се наведе над него.

Аз не бързах. Всяка минута, която спечелим, отблъсквайки предстоящата атака, е от полза за Вирджиния. Сложих глава върху предните си лапи и замрях. Скоро – твърде скоро! – чух тропот от войнишки ботуши по тротоара. Препускащият на помощ отряд вероятно наброяваше

стотина души. Видях люшката се черна маса и отблясъците на звездите по метала на оръжията им. За кратко те се струпаха около убитите от нас стражи, а сетне с внезапен вой се втурнаха в атака нагоре по стълбите.

Сварталф се запъна, доколкото можеше, и натисна спусъка на автоматата. Откатът го отхвърли назад и той се изгърколи през целия вестибюл, врещейки. Но успя да покоси двамина, а останалите, напираси през вратата, пресрещнах аз.

Удари ги, ухапи, скочи напред, после назад. Разкъсай ги, дери, ръмжи, ръфай муцуните им! Те вече не бързаха, тромаво се скупчиха около входа. Още една мигновена вихрушка, устроена от зъбите ми, и те отстъпиха, като оставиха пет-шест убити и ранени.

Погледнах през прозореца и видях моя приятел емира. Върху околото му имаше превръзка, той непохватно сновеше между хората си и ги подтикваше да действат. Не очаквах, че е толкова енергичен. Малки групи от главния отряд се отделяха и изтичваха нанякъде – към другите изходи и прозорци.

Завих, като разбрах, че сме оставили метлата навън. Сега никой от нас не можеше да се спаси, дори Джини. Негодуващият ми вой премина в ръмжене – чух звън от счупени стъкла, кълтеж от разбити брави и изстрели.

Сварталф се оказа умно котенце. Отново се захвана с картения си пистолет и се изхитри (нали лапите му са с дълги нокти) да стреля по пламъка от изстрелите. Сетне отстъпихме до стълбите.

Те слепешката настъпваха срещу нас в тъмното, пъплеха наоколо, опипваха пътя. Аз не им пречех, но първият, който прекрачи на стъпалото, умря безшумно и бързо. Вторият имаше време да изпищи. А след тях налетя цялата банда.

В тази тъмнина и блъсканица не можеха да стрелят, без да рискуват да улучат някого от своите. Обезумели, те атакуваха само с кривите си саби, а аз не можех нищо да им противопоставя. Сварталф се целеше в краката им, аз ги ръфах, както можех. Вой, крясъци, хапане, трясък, бръмчене... Аллах акбар, бляскайте, зъби, в нощта!

Стълбата беше тясна, това ни помагаше. Пък и техните ранени им пречеха. Но надмощието им беше явно – върху ми едновременно се струпаха стотина храбри мъже. И се наложи да отстъпя крачка, после още и още. Ако не бях го сторил, щяха да ме обкръжат. Но към онези, които вече бяха паднали, успяхме да натръшкаме повече от дузина, а с всяка отстъпена крачка прибавяхме още неколцина. И печелехме време.

Нямам ясни спомени за битката. За тези неща човек рядко си спомня. Но сигурно бяха минали двайсетина минути, преди те да се оттеглят, крещейки яростно. В подножието на стълбата стоеше самият емир. Той плющеше с опашка и се покриваше с ярка раирана кожа.

Помъчих се да преборя умората си, забих нокти в пода, готвех се за последната схватка. По стълбите към нас бавно се качваше едноокият тигър. Сварталф зафуча, внезапно прескочи перилата зад огромната раирана котка и изчезна в мрака. Какво пък, и той се грижи за кожата си.

Носовете ни почти се допираха, когато тигърът вдигна лапа с извадени нокти и замахна. Някак си се извъртях и го захапах за гърлото. Не постигнах много – устата ми се напълни с отпусната на шията му кожа, но се помъчих да захапя по-надълбоко и увиснах с цялото си тяло.

Той изрева и разтърси глава. Мятах се насам-натам като махало. Тогава зажумях и стиснах още по-силно челюстите си. Той ме дерна с дългите си нокти по ребрата. Отскочих, но зъбите ми си останаха на мястото. Тигърът се отпусна напред и ме притисна с туловището си. Челюстите му изсракаха. Болка прониза опашката ми. Завих и го пуснах.

С едната си лапа той ме притисна към пода, а другата вдигна, готвейки се да ми счупи гръбнака. Обезумял от болка, по някакво чудо успях да се извъртя и да се освободя от хватката му. Ослепително блестяйки, в мен се беше втренчило здравето му око. И тогава ударих отдолу нагоре – избих и него.

Той изрева, с един замах на лапата си ме отхвърли като коте към перилата. Там си и останах да лежа почти в безсъзнание и вече се готвех да предам Богу дух. А през това време ослепеният тигър се мяташе в агония. Звярът в него надделя над човека. Изтърколи се по стълбата надолу и започна да избива собствените си войници.

Със свистене над мелето се изви метла. Добрият стар Сварталф! Той беше избягал само за да ни върне превозното средство. Видях как приближи вратата, зад която се намираше ифритът, и се приготви да посрещне следващата вълна сарацини.

Но те все още се мъчеха да се оправят с шефа си. Преглътнах, поех си дъх и се надигнах. Гледах, душех и се послушвах. Опашката ми сякаш гореше – половината от нея липсваше.

Картеният пистолет запя характерната си песен. Чух как кръвта в дробовете на емира клокочи. Той бе силен и умираше трудно. „Ето че дойде краят ти, Стийв Матучек – помисли човекът в мене. – Сега ще направят онова, с което трябваше да започнат – ще се наредят долу и ще те обсипят с огън. А всеки десети куршум е сребърен“.

Емирът падна, разтвори уста и издъхна. Чаках кога хората му ще дойдат на себе си и ще си спомнят за мен.

Над площадката се появи Джини на метла. Гласът ѝ достигаше до мен някъде много отдалеч:

– Стийв! Ела тук! По-бързо!

Замаяно заклатих глава, опитвайки се да разбера какво ли значат тези думи. Бях твърде измъчен, твърде много вълк. Тя пхна пръсти в устата си и изсвири. Тогава разбрах. С помощта на ремъка ме придърпа на коленете си и здраво ме стисна. Пилотираше Сварталф. Отдолу напосоки гръмна пушка. Излетяхме през прозореца на втория етаж и се устремихме в небето.

Наблизо летеше килим, нахвърли се върху нас. Сварталф се изгърби и даде газ. Я виж ти, този „кадилак“ бил бърз! Оставихме врага назад и аз изпаднах в безсъзнание.

СЕДМА ГЛАВА

Когато дойдох на себе си, лежах по корем в болнична стая. Отвън проникваше ярка дневна светлина. Земята беше мокра и изпускаше пара. Изпъсках и в стаята влезе доктор.

– Привет, герой – каза. – По-добре не мърдай. Как се чувстваш?

Почаках съзнанието ми да се избистри съвсем, после поех от ръката му чаша с бульон.

– Какво ми е? – прошепнах (естествено, бяха ме превърнали в човек).

– Положението ти не е чак толкова страшно. Раните ти са инфектирани със стафилококи – разновидност, която засяга и човека, и семейство кучета. Ние те изчистихме от тези животинки с помощта на нашата антибиотична техника. Освен това имаш голяма загуба на кръв, шок и хронично нервно изтощение. След някоя и друга седмица ще бъдеш наред.

Лежах и мислех бавно и лениво. Мислите ми се въртяха около това, колко вкусен е бульонът. Полевата болница не можеше да мъкне апаратура за убиване на бактерии. Често пъти липсваха дори допълнителни анатомични макети, върху които хирургът да репетира симпатическите операции.

– Каква техника имате предвид? – попитах.

– Един от нашите има Лошо око. Гледа микробите под микроскоп.

Не разпитвах по-нататък. Знаех, че след няколко месеца „Ридър Дайджест“ ще посвети на случая сладникава статия. Друго ме мъчеше.

– Атаката започна ли?

– Атаката ли? А, тя мина преди две седмици, уважаеми Рики Тики Тави. През това време те пазехме под одеялото. Бием ги по всички фронтове. Последното, което чух, е, че вече са стигнали Вашингтон и отстъпват по-нататък.

Въздъхнах и заспах дълбоко. Не можеше да ме събуди дори това, че докторът диктуваше отчета си на пишещата машина.

Джини дойде на следващия ден. На рамото ѝ се мъдреше Сварталф. През отворената врата на палатката проникваше силна слънчева светлина и от нея косата на Вирджиния пламтеше като разтопена мед.

– Здравейте, капитан Матучек – рече тя. – Щом останах по-свободна, веднага дойдох да узная как се чувствате.

Повдигнах се на лакти. Цигарата, която Джини ми предложи, изсвири и се оказа между зъбите ми. Аз бавно казах:

– Престани, Джини. Сега не е краят на онази нощ, но мисля, че достатъчно се познаваме.

– Да – тя седна на края на кревата и ме погали по главата. Това беше прекрасно усещане. Сварталф замърка и на мен ми се поиска да му отвърна със същото.

– Какво стана с ифрита? – попитах я след кратка пауза.

– Пак си е в бутилката – тя се разсмя. – Съмнявам се, че някога ще могат да го измъкнат оттам. Ако, разбира се, въобще някой поиска да стори това.

– Но как го направи?

– Просто приложих на практика принципите на татко Фройд. Ако някой път това се публикува, срещу мен ще се опълчат всички привърженици на Юнг у нас. Но имаше ефект. Порових в спомените му, изследвах илюзиите му и скоро открих, че има хидрофобия. Не страх от водата, който довежда до бяс, а просто страх, пирате...

– Можеш да ме наричаш пират – промърморих аз, – но ако ме наречеш Кумчо Вълчо, погали ме по главата.

Тя не ме попита откъде накъде съм толкова самонадеян, че да претендирам пак за ласките ѝ. Това ме въодушеви. После се изчерви, обаче продължи да ме гали.

– След като открих ключа към неговата личност, намерих просто средство да използвам фобията му. Обясних му колко широко е разпространено това вещество – водата. И колко трудно е да нямаш нищо общо с нея. Той все повече се ужасяваше. А когато казах, че телата на живите същества, включително и неговото, съдържат около 80 процента вода, работата беше свършена. Той се напъха обратно в бутилката и изпадна в кататония.

Вирджиния помълча миг-два и добави замислено:

– Искаше ми се да го взема със себе си. Бих поставила за спомен бутилката върху камината си. Но просто ще напиша късичка статия за приложението на психиатрията във военното дело.

– Нима бомбите, драконите, използването на верволфите и другите измислени от нас гадости не стигат? – попитах я, потръпвайки от неприятно чувство.

Бедните наивни стихийни духове! Те се мислят за злодеи, но би трябвало да вземат уроци от човешката раса!

А пък аз бих могъл да си представя с какви неудобства е свързана

женитбата с една вещица, но...

– Целуни ме – и тя го направи.

От тази война съм запазил малко сувенири. Беше ужасно време и е по-добре да не си спомняме за него. Все пак един подарък е винаги с мен въпреки всички старания на хирурзите козметолози. Когато се превръщам във вълк, половината от опашката ми липсва. А когато съм човек, при влажно време избягвам да сядам.

За всичко това получих „Пурпурно сърце“.

Не е много, дявол да го вземе.

ОСМА ГЛАВА

Стигнахме до една от интермедиите. Ще я преминам набързо. Останалите (по-нататък) също. За мен и за Джини често те бяха по-интересни и важни, отколкото епизодите, в които Врагът се появява на сцената. Истински човешкото не са борбата, опасностите и мелодрамите. Истинското човешко занимание е работата, особено ако ти е провървяло да вършиш онова, което ти доставя удоволствие. Истински човешкото са отдихът, развлеченията и любовта – създаването на семейство. И шегите, които човек разказва, и неочакваните, но приятни дребни приключения.

Случилото се с нас обаче в тази област едва ли ще ви интересува особено. Вие си имате собствен живот. Пък и много от нещата засягат единствено нас и никого друго. И още: за да предам това съобщение, имам на разположение само тази нощ. Вероятно и напрежението много ще се засили. Не зная. Но без необходимост няма да рискувам, на това се научих там.

В края на краищата за вас са важни главните събития. А той – той е и ваш Враг. Ето защо най-добре е да използвам случая, за да разкажа накратко някои наши преживелици.

Става ли?

Периодът, за който ще стане дума, обхваща около две години. Аз и Джини останахме на военна служба още няколко месеца, макар че вече не участвахме пряко във военните действия. Не се виждахме, което беше ужасно и за двамата ни. Нови и нови командировки и премествания ни подхвърляха ту на една, ту на друга страна.

Войната не продължи дълго. Мюсюлманите познаха вкуса на сепаратизма и халифатът се разпадна като запратено върху пода стъкло. Революция, бунтове, разцепление, кръвно отмъщение, бандитизъм и постоянни военни поражения. Америка и съюзниците ѝ нямаха нужда от военна мощ, за да завземат територията на неприятеля, която му беше останала. Той самият молеше да го окупираме, за да възстановим реда, преди да настъпят глад и мор. Благодарение на особените ни способности аз и Вирджиния обиколихме половината свят, но не заедно.

Изхарчихме сума ти пари за писма. Въпреки това ми беше необходимо известно време, за да се реша да ѝ направя предложение. И макар тя да ми отговори с нежно писмо, в него нямаше „да“. Останала от

малка сираче, с годините тя се беше превърнала в жена, която има нужда от любов. Тази силна духом и тялом девойка нямаше да позволи бъдещата ѝ любов да завърши с крах. Нямаше да се омъжи, ако не беше убедена, че ще е за цял живот.

Кой знае защо, мен ме демобилизираха преди нея и аз започнах да възстановявам прекъснатите си от войната връзки. В Съединените щати следите от войната бяха учудващо малко. Макар завоевателите да бяха окупирали почти половината територия, не успяха да се задържат дълго там. После ги подгонихме и на тях не им беше до това, да причиняват големи разрушения. Пострадаха само някои градчета – като този нещастен Тробург, които бяха дълго време в ръцете на окупаторите. Цивилните чиновници последваха армията. Те действаха по-бързо и по-ефикасно, отколкото съм очаквал. А може би самата ни цивилизация се окажа твърде жилава? Вероятно по същия начин земята се справя с предизвиканите от технологията опустошения.

Тъй че аз се завърнах в един свят, който, ако не смятаме недостига на някои продукти (и това скоро се оправи), ми изглеждаше напълно познат. Имам предвид външно. Иначе психологията на хората се беше променила – те бяха потресени до дъното на душата си от случилото се. Дори по-дълбоко, отколкото сами осъзнаваха. Голяма част от населението беше изгубила равновесие. От незабавни социални трусове ни спаси изобилието от ексцентрични течения. Появиха се твърде много демагози, самозвани пророци, фалшиви магове, Религиозни, политически и научни фанатици.

Набожни психопати, които проповядваха нови диети или нов начин на живот. И какви ли не други. Всички се мъчеха да се унищожат взаимно. Някои – например църквата на йоанитите, повечето от привържениците на която предпочитаха да останат анонимни – скоро се превърнаха в твърде зловещи организации.

Всичко това обаче не предизвика революционен взрив. Ние, които не се заразахме от фанатизма (напомням, че бяхме мнозинство), не се тревожихме особено от тези събития, защото смятахме, че самото развитие на процесите ще принуди държавата да сложи край на хаоса. А междувременно се върнахме към всекидневието си и отново започнахме да мечтаем за онова, с което бяхме свикнали. Тъй си живеехме ден за ден.

Аз се върнах в Холивуд. Пак играех волк върколак за „Метро Голдуин Майер“. Резултатът беше плачевен. Струваше ми се отвратително да си надявам изкуствена опашка върху моето чуканче, пък и на работниците в студията не им харесваше. Освен това те не бяха сигурни, че

ще изиграя добре ролите си. Аз също не бях сигурен. Например колкото и да се мъчех, не бях напълно удовлетворен от играта си в „Дракула“, „Франкенщайн“, „Човекът-вълк“ и „Кого срещна Парацелз?“. Не че започнах да гледам отвисоко на развлекателните филми, но открих, че у мен се е появил стремеж да направя нещо сериозно.

Тъй че и от едната, и от другата страна се чува намеци, че е време да напусна работа. Вероятно само медалите ми позабавиха кризата. Но навсякъде беше пълно с герои от войната, пък и всекиму е известно, че смелостта по време на война до голяма степен е въпрос на подготовка и дисциплина. Немалко значение имаше и заклинанието срещу страх. При демобилизиране обаче въздействието му се прекратява, защото на един цивилен по му подхожда скромността. Аз самият нямам претенции за нещо повече от обикновената за един човек смелост.

Горе-долу по същото време се уволни и Вирджиния и веднага ме навести. Възстановихме напълно връзката си. Наистина, тя не се съгласи с повторното ми предложение: „Не сега, Стийв. Първо и двамата трябва да се убедим какво представляваме в обикновения живот. Нима не разбираш това?“ Имах чувството обаче, че ме очаква пълен успех.

След няколко дена ненадейно проведохме много сериозен разговор. Джини измъкна на бял свят скритите ми мечти – да покоря Огъня и Въздуха, да създам антигравитационна магия, и то толкова силна, че да може да се отиде и на други планети. Честно казано, винаги съм искал да стана инженер. Но още през първата година на следването ми парите свършиха, някой ме забеляза на любителските представления, реши, че съм талантлив, и с една дума, едното повличаше друго и аз като повечето хора плувах по течението.

Джини не приличаше на повечето хора, но сега и на нея ѝ се наложи да се замисли. Получи покана да се върне в Магьосническата агенция. Съмнително е обаче, че наистина ѝ се искаше да работи за голяма организация. Една независима консултативна агенция, където сама ще си е господарка, щеше да ѝ даде свободата и възможността да разработва собствените си идеи. Необходимо ѝ бе да разшири позициите си в магьосничеството и пътят за това беше очевиден – да получи научна степен доктор по философия.

Парите, които събрахме по време на военната си служба, ни дадоха възможност да се върнем към учението. Взехме окончателно решение, когато университетът „Трисмегист“ ѝ предложи длъжността преподавател – в Конго тя беше получила степента магистър на хуманитарните науки. Джини би могла да продължи учението си едновременно с

преподаването. Подадох заявление в Инженерния факултет на университета „Трисмегист“ и бях приет. След няколко седмици Стийв Матучек и „Метро Голдуин Майер“ се простиха, учтиво ридаейки. А после вече споменатият Стийв Матучек и Вирджиния Грейлък стъпиха на борда на един суперкилим, излитащ за Средния запад.

Отначало всичко вървеше като по мед и масло. Намерихме си евтини, но напълно прилични стаи близо един до друг. Занятията бяха интересни. Свободното си време прекарвахме заедно, често се разхождахме часове наред. Нежеланието й за прибързан брак отслабваше с такива темпове, че усещаш – до Коледа ще се съгласи. Ще отпразнуваме сватбата, щом отmine пролетта.

После дойде ударът – право в слънчевия сплит. Знаехме, че по-голямата част от преподавателския състав не смеят да гъкнат пред президента Бенгт Малзиус. Той беше надутото нищожество, чието главно постижение бе, че е направил Опекунския съвет на университета свой лакей. Всичко, което Малзиус предлагаше, беше одобрявано. Взетите решения не се отнасяха до по-нисшестоящите служители или поне не съвсем. Но преди една година президентът бе наредил целият академичен персонал без никакво изключение да положи магическа клетва за подчинение на правилата на университета, докато договорите са в сила. Няколко души отказаха. Общо взето, правилата бяха обичайните в тези случаи, а заплащането – добро. Новите задължения в наредбата имаха за цел да се справят с бунтарските, психарските и съвсем nihilистичните настроения, които напоследък заплашително се разпространяваха не само сред студентите, а и сред професорите. Джини подписа.

Минаха около две седмици, когато някой забелязал, че през цялото време се разхождаме заедно, и веднага съобщил. Извикаха Джини в кабинета на президента. Той й показал правилата – отпечатана с дребен шрифт фраза, която изобщо не е и мислила да прочете: на студентите и служителите в университета, включително и на преподавателите, не се разрешават срещи с извънучебно естество.

Когато вечерта се срещнахме, настроението ни бе потиснато. Естествено, на следващия ден пометох чиновниците и секретарките пред кабинета и влязох вътре. Безполезно – заради нас Малзиус нямаше намерение да променя правилата си. „Неприятен прецедент, мистър Матучек, много неприятен.“ Ядосано се съгласих, че наистина прецедентът е неприятен. Правилото засягаше всички, тъй като клетвата не допускаше никакви изключения. Не се разрешаваха и срещи със студенти от други учебни заведения, така че и да се преместех в друг университет, нямаше

нищо да спечелим.

Единственото разрешение е да изчезна от полезрението на Джини, докато не изтече договорът ѝ, а тя да прояви желязна воля да не се интересува от мене. Но как да изгубим цяла година? В края на краищата кой съм аз – вълк или мишка? По този повод с нея се скарахме направо пред хората. А когато двамата се срещаме само случайно или на официални мероприятия, става ясно, че не е толкова лесно да се сдобрим и да се разцелуваме.

О, да, разбира се, ние си оставахме приятели. Виждахме се понякога в пушалнята, на някои лекции. Истинско „долче вита“. А междувременно, както отбеляза Джини с ледената си логика (знаех, че тя е само защитна броня, но не можех нищо да сторя), ние си оставахме хора. От време на време тя се появяваше с някой колега ерген (мечтаейки вместо него да съм аз), а аз ухаждах някое случайно момиче.

Такова беше положението до месец ноември.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Небето беше пълно с метли. Полицията съвсем се беше объркала, опитвайки се да оправи движението. Игрите на абсолвентите винаги предизвикваха голям наплив от хора и изблици от силни чувства. Аз не ги споделях. Паркирах посмачкания си довоенен „Шевролет“ зад огромен „Линкълн“ с мощност 200 драконови сили, със светлосин лост и радио. Мрачно се разразих из тълпата.

През всичките нощи на игрите Метеорологичното бюро беше създавало хубаво време – въздухът беше прохладен, свеж и прозрачен, лек ветрец гонеше сухите листа по тротоарите. Над тъмните сгради в Университетското градче изплува пълна луна, подобна на жълта тиква. Човек не можеше и да си помисли, че извън града са полята и горите на Средния запад, че там мирише на мокра трева и се кълби мъгла. Вълчатата част от природата ми поиска да избяга оттук и да се озове там, да гони зайците. Един истински трениран върколак обаче може да контролира рефлексите си и поляризираната светлина предизвиква у него само примитивен нервен сърбеж.

Що се отнася до мен, този импулс скоро угасна, потънал в унил размисъл. Мила Джини! Ако сега можеше да се озoves тук! Ето я, идва – вдигнала лице срещу вятъра, по дългите ѝ коси скрежът е изрисувал червеникава дантела. Но единствената ми спътничка е нелегалната бутилка в задния ми джоб. За какъв дявол изобщо дойдох на тези игри?

Отминах сградата на съюза „Таф Каф Самет“ и открих, че съм се озовал на територията на Университетското градче. Университетът „Трисмегист“ беше основан, когато съвременната наука вече беше родена, и този факт е отразен в планирането му. Най-големите сгради са на Факултета по езикознание – защото екзотичните езици са необходими при създаването на по-могъщи от обикновените заклинания. Именно затова тук идват много студенти от Африка и Азия, за да изучават американския напредък. Но има и две сгради, където се държи на английския език – колежите по изкуствознание и по инженерно стихосложение. Наблизо е зданието на Магоантропологичния факултет, където винаги има интересни изложби, посветени на чуждестранната техника. Този месец показват техниката на ескимосите в чест на пристигналия шаман на ацтеките – доктор Айингалак. Отстрани е Факултетът по зоология, грижливо заграден с ограда – защото намиращите се там дългокраки и

дългоръки зверове едва ли могат да бъдат наречени приятни съседи. Медицинският факултет се снабди с великолепен нов изследователски център – подарък от фонда „Рокфелер“. Той вече даде на човечеството изумителни изобретения, като например полароидните филтриращи лещи, които позволяват на урочасаните да живеят нормален живот.

А това е само началото!

Юридическият факултет се оказа безлюден, юристите винаги са били делови хора.

Пресякох булеварда, отминах малката мрачна сграда на Физическия факултет и тъкмо навреме – поздрави ме доктор Грисуълд. Той бавно слизаше по стъпалата – малко човече с брадичка като на козел и весели сини очи. Дълбоко зад блясъка им се криеше недоумение, примесено с болка. Приличаше на дете, което така и не можеше да разбере защо никой друг освен него не се интересува от играчки.

– А, мистър Матучек – каза той, – дошли сте на игрите?

Кимнах не особено любезно, но тръгнахме заедно и се наложи да бъда по-учтив. Не за да му се подмажа за всеки случай – той ми предаваше физика и химия, това са глупости, просто не ми се искаше да обиждам този чудак.

– Аз също – продължи той. – Доколкото разбирам, организаторите са намислили нещо. В паузата ще се случи нещо невероятно.

– Нима?

Той вирна глава и ме погледна като птица, отстрани.

– Ако имате някакви затруднения, мистър Матучек... Ако е по силите ми да ви помогна... Знайте, ще направя всичко, каквото мога.

– Всичко ми е наред – излъгах аз. – Във всеки случай благодаря ви, сър.

– На човек не му е лесно да се върне към учението в зряла възраст, още повече когато го заобикалят хилещи се хлапаци. Не съм забравил, че ми помогнахте в оня, хм... неприятен... е... инцидент миналия месец. Повярвайте ми, много съм ви благодарен.

– О, това са дреболии. Аз съм тук, за да получа образование. (И за да бъда заедно с Вирджиния.)

Не ми се искаше да прехвърлям върху плещите му бремето на моите грижи. Той си имаше достатъчно свои.

Грисуълд въздъхна. Очевидно усещаше отчуждението ми.

– Често се чувствам толкова безполезен – каза той.

– Какво говорите, сър – отговорих със старателна искреност. – Как щеше да стане в Мидгард алхимията практическа наука, ако не се

съобразяваше с ядрената физика? Защото иначе алхимикът би могъл неочаквано да получи смъртоносен радиоактивен изотоп или вещество, което да унищожи половината район.

– Разбира се, разбира се. Вие прекрасно схващате всичко. Знаете всичко за нашия свят. Във всеки случай повече от мене. Но студентите... Впрочем мисля, че това е естествено. Те искат да произнесат две-три думи, да направят няколко движения с ръце и да постигнат каквото желаят. Без да се измъчват със зазубрянето на санскритската граматика или на периодичната таблица. Не разбират, че никога на можеш да получиш нещо от нищо.

– Ще разберат. Ще пораснат.

– Дори администрацията. В този университет просто не обръщат внимание на потребностите на физическата наука. Тъкмо сега в Калифорнийския университет е постигнат философски камък със сила един билион волта. А тук... – Грисуълд вдигна рамене. – Простете, самосъжалението предизвиква единствено презрение.

Стигнахме до стадиона. Подадох билета си и отказах очилата за нощно виждане – запазил съм си магьосническото зрение, което получих при основното обучение. Мястото ми беше на тридесети ред, между една студентка с лице на първокурсничка и вече подпийнал студент от по-горните курсове. Покрай нас премина одушевена табла и аз си взех горещи кренвирши и кристално кълбо под наем. То ми беше нужно не за да гледам подробностите от игрите – помърморих над него, погледнах вътре и видях Джини.

Тя седеше срещу мен, на петдесети ред. На коленете ѝ дремеше черният Сварталф. Предизвикателните ѝ червени коси се отделяха като ярко петно върху безцветния фон на околната тълпа. Нейното магьосничество, специалната ѝ черна магия беше нещо по-древно и по-силно от Изкуството, но Джини разбираше и от него. От мен я отделяше игрището, в ръцете ми имаше само един евтин стъклен уред и все пак сърцето ми се сви. Тази нощ с нея беше доктор Алан Аберкомби, професор по сравнителна магия, зализан красив блондин, светски лъв. Той се въртеше около нея напористо, а аз се топах от мъка. В самота. В абсолютна самота. Мисля, че Сварталф не поставяше моралните ми качества по-високо, отколкото на Аберкомби. Имах всички намерения да бъда верен на Джини, но... Тясна уличка, оставяш метлата си и до теб се гушва симпатично момиче. В такива случаи жълтите котешки очи, светещи от близкото дърво, връзват ръцете ти и окончателно изтрезняваш. Скоро се предадох и посвещавах вечерите си на учене или пиех бира.

О-хо-хо! Загърнах се в шлифера си, от острия вятър ме побиваха тръпки. Във въздуха се носеше усещането за някакво нещастие. Помислих си, че за всичко е виновно лошото ми настроение. И все пак чувствах, че скоро ще се случи нещо.

От кръсците на старите студенти едва не ми се спухаха тъпанчетата. Отборите излязоха на лунната светлина – „Грифоните на Трисмегист“ и „Магьосниците на Алберт Велики“. Студентите-ветерани не са доволни, че в отборите има толкова много дребосъци, измъчени от ученолюбие. Такива играчи им се струват безполезни. Вероятно преди магическата епоха отборите са били комплектувани от динозаври. Но безспорно интелектът е задължителна и основна съставна част от Изкуството и той придава на спорта характерна окраска.

В играта имаше интересни моменти. „Магьосниците“ литнаха над земята и защитникът им – едно дребосъче, се превърна в пеликан. Душанович в облика на кондор го хвана в ноктите си. Андреевски беше най-добрият в линията на елените върколаци (той е сред първата десетица) – така ги разиграваше, че топката два пъти се оказа „извън играта“. Третия път я завладя Пилсудски, тутакси превръщайки се в кенгуру. Играта му бе изумителна. Как само излъга играча, който се опитваше да му отнеме топката! (Онзи беше с шапка невидимка, но можеше да се наблюдава по отпечатъците от стъпките.) Подаде пас на Мстислав. „Магьосниците“ се спуснаха ниско, защото очакваха, че той ще се превърне във врана. Но като гръм от ясно небе Мстислав парира заклинанията им и се превърна в свиня. В угоен шопар. (Естествено, това бяха дребни превъплъщения, бърз жест – и играчът се превръща в предварително набелязаното животно. Не се използваха великите и страшни думи, които ми се е случвало да чуя в утринната мъгла.)

Малко по-късно една явна грубост от наша страна ни костваше 50 метра. Доминго случайно стъпи върху долетелия на крилете на вятъра афиш и притича право през името на „Магьосниците“. Нашите обаче не загубиха темпо, а и онези получиха дузпа, когато в суматохата изнесоха Торсън извън полето и отгоре на туй изпратиха подире му мълния. В края на първото полувреме резултатът беше „Трисмегист“ – „Алберт Велики“ 13:6 и тъпата едва не изпочупи пейките от възторг.

Нахлупих шапката над очите си, хвърлих недружелюбен поглед към студента до мен и се възрях в кристала. Джини беше по-възторжена от мен – подскачаше, крещеше и сякаш не забелязваше, че Аберкомби я прегръщаше с лапата си. Или може би не ѝ се щеше да протестира? Аз се обидих и дълго смухах от бутилката.

В игрището нахлуха ликуващи запалянковци, явно им се искаше да устроят шествие. Свиреха с пишялки и барабани, правеха във въздуха сложни, грижливо обмислени упражнения с инструментите си и маршируваха към мястото на Кралицата на красотата на студентското градче. Казах си наум, че в традицията влиза тя да ги посрещне, яздейки едно-рог. Поради обясними затруднения обаче, в тазгодишните игри този номер беше премахнат.

Космите на врата ми настръхнаха, усетих инстинктивно желание да сменя кожата си с козина. Едва се насилих да остана човек и паднах на пейката, облян в студена пот. Във въздуха внезапно завоня на опасност, нима никой друг не го чувстваше?

Търсех източника на заплахата и фокусирах кристала върху една от маршируващите групи. С крайчеца на съзнанието си смътно долових приветствени викове:

Алеф, бет, гимел, далет, хев!
 Комини, домини, ура, ура, ура!
 Набучи ги, опечи ги, как са вкусни те!
 Трисмегистите ще побеждават винаги, во век!
 Макилрайт!

– Ей, мистър, какво ви става? – студентката се отдръпна от мен и аз се усетих, че ръмжа.

– Ох, нищо – мъчех се да овладеем лицето си, да не му позволя да се превърне във вълча муцуна.

Видях сред тълпата долу дундест рус момък – не изглеждаше страшен, но чувствах, че бъдещето му е обвито с буреносен черен въртоп, пронизван от мълнии и гръмотевици.

Вече си бях имал вземане-даване с него. Макар че тогава не го наклеветих, именно той едва не унищожил химическата лаборатория на Грисуълд. Зелен първокурсник, нещастна комбинация от природен талант за Изкуството и абсолютна безотговорност. Студентите медици са известни като шегаджии (например с танцова стъпка в женската спалня се вмъква скелет) и на Макилрайт му се искаше колкото се може по-скоро да участва в тези пакости.

Грисуълд показваше на студентите как да си служат с катализатора и Макилрайт тутакси замърмори заклинание. Той искаше да използва един каламбур и да направи катализа в епруветката. Но сгреси и получи саблезъб тигър, който – дете на каламбура – нямаше капчица мозък,

ала въпреки това беше зловна, предизвикваща ужас твар. Веднага отърчах в клозета и с фенерчето си се превърнах във вълк. Излетях през прозореца и се мушнах под дърветата да изчакам, докато някой не повика хора от Департамента за прогонване на зли духове.

Като разбрах, че това е дело на Макилрайт, аз издебнах момента, извиках го настрана и го предупредих, че ако пак му дойде наум да се прави на голям майстор, ще го изям с парцалите. В буквалния смисъл на думата. Шегата си е шегата, но не трябва да се прави за сметка на студентите, които наистина искат да учат. Както и за сметка на симпатичните вкаменелости, които се опитват да ни учат.

„Нашият... отбор!“

Предводителят на парада махна с ръце и от нищото се извиси разноцветен огнен стълб, издигна се колкото човешки ръст и още по-високо. Трепкащо сияние, блестящо в червено, синьо и жълто, обкръжено от вихрещи се искри. Примижах и успях да различа в средата на пламъка гъвкаво, нажежено до бяло тяло, прилично на гущер.

Студентката до мен изпищя.

– Трикратно благословен Хермес – затюхка се старият студент от другата ми страна, – какво е това, демон ли?

– Не, огнен дух – тихо отвърнах аз, – саламандър. Дяволски опасна твар, когато я заобиколят толкова глупаци.

Непрекъснато следях какво става на игрището. Огненото изчадие показваше изкуството си – подскачаше, премяташе се, нещо си мърмореше, изхвърляше дълги огнени езици. Наблизо стоеше пожарникар в пълно църковно одяжание. Той правеше необходимите жестове и не позволяваше на саламандъра да причини вреда. Всичко трябваше да е окей. Като че ли. Запалих цигара, тресеше ме.

Много лошо е да следваш примера на Локи. В ноздрите ми непрекъснато нахлуваше смрад на опасност, отровна, кисела, заплашителна смрад.

Отстрани всичко изглеждаше красиво, обаче. В кристала отново се появи Аберкомби. Той ръкопляскаше, ала Джини седеше намръщена и разтревожена. Между големите ѝ зелени очи се беше образувала бръчица. И на нея това не ѝ харесваше. Пак превключих на Макилрайт, на любителя на шегичките Макилрайт.

Вероятно аз бях единственият от присъстващите, който забеляза какво стана. Макилрайт махна с жезъла си, на саламандъра му

пораснаха крила. Жестикулиращият, олюляващият се назад-напред тлъстичък пожарникар естествено се оказа точно на пътя на крилата му. Сякаш се сблъска с парен ваялк, като куршум излетя към небето. Саламандърът започна да се полюшва, мигновен скок – и изтъня, източни се нагоре, стана по-висок от стените. Мярна ни се нещо въртящо се, ослепително блестящо, с размазани очертания и изчадието изчезна.

Цигарата ми пламна като факел и аз я хвърлих. Почти без да мисля, изхвърлих и бутилката, която държах. За миг тя се нажежи до бяло и водката избухна със син пламък. Тълпата закрепця. Всички хвърлиха цигарите си, тупаха се по джобовите, където се запалваха кибритите им, изхвърляха бутилки. Кралицата на красотата пронизително пищеше: тънкото ѝ одяние пламна. Тя го съдра от себе си – тъкмо навреме, за да не ѝ причини сериозни изгаряния, и хукна, плачейки, през игрището. Гола. При други обстоятелства това зрелище щеше да ме заинтересува.

Саламандърът спря да се мята безпорядъчно и се материализира до вратата на игрището. Стълбовете започнаха да димят. Непоносимо сияние, рев и пламтяща трева. Пожарникарят крещеше заклинания, спусна се към саламандъра. От отворената му паст се изви дълъг огнен език. Ясно чух звънък смях и изчадието отново изчезна. Говорителят от радиоуредбата, който би трябвало да успокоява зрителите, отчаяно запищя, когато огънят избухна под носа му. Петхилядната тълпа се втурна светкавично към изхода, драскайки, хапейки, тъпчейки повалените. Изпаднали в паника, хората бяха обхванати от сляпо желание да се измъкнат оттук.

Скачайки по пейки и върху глави, аз се измъкнах на игрището – тази луда блъсканица по трибуните беше смъртоносна.

– Джини! Ела тук, Джини, тук е безопасно!

Тя не би могла да ме чуе в този грохот, но сама се досети. Мъкнеше за ръката онемелия от ужас Аберкомби. Ние се спогледахме, около нас царяха огън и разрушение. Джини извади от чантичката си сгъваема вълшебна пръчка.

В затвореното помещение на съблекалнята „грифоните“ кипяха. В буквалния смисъл на думата, защото саламандърът се материализира и игриво се уви около водопроводните тръби. Завиха сирени и над нас засноваха полицейски метли, осветени от луната. Полицията се мъчеше да спре паниката. Саламандърът тутакси подпали една метла, ездачът слезе ниско и скочи. Пламтящата пръчка с трясък рухна в тревата.

– Боже – закрепця Аберкомби, – саламандърът се отскубна на свобода!

– Не може да бъде! – мрачно се пошегувах аз. – Джини, нали си магьосница, няма ли да направиш нещо?

– Бих могла да го угася, но трябва да е до мен, докато чета заклинанието – каза Джини. Разпуснатите червеникави коси обрамчваха бледото ѝ с високи скули лице и в безпорядък падаха върху раменете ѝ, покрити с кожа. – Това е единственият ни шанс да ликвидираме магията, от която е роден. И той го знае!

Обхвана ме паника. Ала като си спомних за приятелчето Макилрайт, обърнах се и го сграбчих за врата.

– Ти какво, съвсем ли полудя?! – закрещях аз.

Останал без въздух, той отвори уста.

– Нищо не съм направил!

Разтърсих го, зъбите му изтракаха.

– Не говори глупости! Всичко видях!

Той рухна на земята.

– Беше само шега – захленчи Макилрайт. – Аз не знаех!

Да, помислих мрачно аз, безспорно това е истина. Защото там е бялата с Изкуството, с всяка неразумна природна сила, овладяна от човека – огъня или динамита, атомната енергия или магията. Всеки хапльо, нагълтал се безразборно със знания, се опитва да направи нещо. Да започне може, но после... Днес хапльовците много ги тегли магията... Ала не винаги това „нещо“ може толкова лесно и да се спре.

Като във всички учебни заведения, и в „Трисмегист“ постоянен проблем са студентските пакости. Обикновено са безобидни. Например да се промъкнеш през нощта в женските спални с шапка невидимка. Или да провесиш на прозореца откраднатите от момичетата дамски принадлежности. Понякога шегите бяха забавни. Например веднъж съживиха статуята на предишния президент (достоеен и заслужил уважението на всички човек) и тя премина през града, пеейки неприлични песни. Често шегите изобщо не бяха остроумни. Както когато Дин Уърсби беше превърнат от приятелите си в камък и три дни наред никой не го забелязваше.

Но *това* вече на нищо не прилича. Саламандърът можеше да запали целия град.

Пожарникарят кипеше от яд, опитвайки се да спре някоя полицейска метла. Наоколо се мятаха мътни пламъци, затова полицаите не го забелязваха.

– Какво смятате да правите? – попитах го аз.

– Трябва да изпратя служебен рапорт – рязко ми отвърна той.

– Смятам, че ни е необходим воден дух.
– Имам опит в работата с хидрите – предложи услугите си Вирджиния. – Тъй че аз съм с вас.
– Аз също – казах веднага.
Аберкомби сърдито ме погледна.
– А вие какво можете да направите?
– Аз съм върколак! – креснах му сърдито. – Когато съм вълк, за мен огънят не е опасен. Полезно нещо, нали?
– Чудесно, Стийв! – Джини ми се усмихна. Тази стара, толкова познатата и на двама ни усмивка. Без да се замислям, аз я сграбчих, притиснах я до себе си и я целунах.

Не може да се каже, че шамарът не беше достатъчно енергичен. Подейства ми като ъперкът и аз седнах направо на задните си части.

– Не бива! – късо изрече Джини. – Тази, дявол я взел, проклетата магия!

Видях, че в очите ѝ струеше болка, като на звяр в клетка. Но разумът ѝ бе длъжен да се подчинява на измислените от Малзиус правила.

– Това... е-е, тук не е място за жени – замърмори Аберкомби. – За такава очарователна жена като тебе... Позволи ми, скъпа, да те изпратя до къщи.

– Аз трябва да го направя – каза тя нетърпеливо. – Дявол да го вземе, какво мислят тези ченгета? Трябва да се махаме оттук.

– Тогава аз също тръгвам с вас – заяви Аберкомби. – Отбирам и от проклетия, и от благословии. Макар – ха-ха! – да се страхувам, че в това отношение не мога кой знае какво. Във всеки случай Департаментът на съкровищата не одобрява моите съкровища.

Дори в този миг, когато адът се пренесе на земята и бях зашеметен от гръмотевичното боботене, с удоволствие забелязах, че Джини не обърна внимание на прословутото му остроумие. Тя отчуждено се намръщи. На пейката до нас се беше свила Кралицата на красотата, завита в нечий шлифер. Джини ѝ се усмихна и махна с ръка. Кралицата смъкна шлифера и се спусна към нас. След трийсет секунди наблизко се приземиха три полицейски метли. Пожарникарят изкомандва и цялата ни група се издигна спираловидно над стадиона.

Излетяхме много бързо, ала и за това кратко време видях три подпалени къщи. Саламандърът се беше развихрил.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Изнемощели и изпомацани със сажди, с отчаяни очи се озовахме в окръжното полицейско управление. Тук вече бяха началниците на полицията и на пожарната. Някакъв младши офицер крещеше с пяна на уста по телефона. Джини се беше отбила да вземе метлата си и сега се появи – на рамото ѝ пъшкаше Сварталф, под мишница стискаше „Ръководство по алхимия и метафизика“. Аберкомби заплашваше и без това изплашения Макилрайт. Най-накрая му казах да спре.

– Това е мой дълг – разгорещи се той. – Както знаете, аз съм възпитател...

Изказах предположение, че университетът свободно би могъл да мине и без надзиратели. Няма защо да се събират доказателства, че студентите не пиянстват из кръчмите и не прекарват контрабанда нимфи. Пък и не са толкова чести опитите да се явяват на изпити, скрили под сакото си някой приятел, който да им подсказва правилните отговори. Каквото и да става, не са ми по вкуса професионалните доносници.

– С него ще се оправите после – казах и с един ритник изпратих момчето зад вратата. – Може би тук скоро ще се появи саламандърът.

В стаята влезе нервираният Малзиус и веднага заповеднически попита: „Какво означава всичко това?“ Пенснето подскачаше върху тлъстите му бузи.

– Както ви е известно, сър, аз съм зает с подготвянето на много важно мероприятие – утре ще бъде официалната закуска на членовете на Клуба на лъвовете... и...

– Няма да има никаква закуска – прекъсна го с ръмжено ченгето. – Докато саламандърът е на свобода...

– Сала... Не! Това е в абсолютно противоречие с правилата! Това е абсолютно забранено...

Офицерът до телефона ни погледна.

– Току-що е подпалена католическата църква на ъгъла на Четиринадесета улица и Елм – каза той. – А цялото ни оборудване е пуснато в действие!

– Невъзможно! – развика се Малзиус. – Един демон не може да се приближи до църква!

– Как изглупява човек с нашата работа! – каза Джини, без да крие яда си. – Това не е демон! Това е стихийен дух!

Когато успя да овладее яростта си, скривайки я под ледена броня, тя бавно продължи:

– Не бива много да разчитаме, че хидрата ще успее да победи саламандъра. Можем обаче да я извикаме, за да ни помогне да се борим с пожарите. Саламандърът непрекъснато ще ни изпреварва, но поне целият град няма да бъде унищожен.

– При условие, че саламандърът не се окаже твърде силен – намеси се Аберкомби. Лицето му беше пребледняло, устните му едва се мърдаха. – Толкова силен, че да изпари хидрата.

– Извикайте две – заповяда Малзиус, пелтечейки, – извикайте сто! Няма да искам да ми представите официална молба за разрешение да изпълз...

– Тази възможност е ограничена, сър – каза Аберкомби. – Има такова условие: в зависимост от броя на хидрите задържащите сили трябва да нарастват по експонента. Вероятно в този град няма да се намерят достатъчно добре подготвени специалисти, които да държат под контрол повече от два духа едновременно. Ако оживим четири, градът ще бъде наводнен, а саламандърът просто ще се премести на друго място.

– Алан – Джини сложи „Ръководството“ на масата и запрелиства страниците. Аберкомби се наведе над нея, като грижовно постави ръка на бедрото ѝ. Преглътнах думите, които ми се искаше да изстрелям. – Алан, можеш ли да извикаш хидрата? Отначало една. И да ѝ заповядаш да се бори с огъня?

– Разбира се, прекрасна моя – той се заусмихва. – Това е – ха-ха – елементарна задача.

Тя разтревожено го погледна и предупреди:

– И с хидрите е трудно да се справи човек, както и с духовете на огъня или на въздуха. Малко е да имаш познания.

– Имам известен опит – от него бликаше самодоволство. – През войната... Когато всичко това свърши, ще отидем у нас, ще си пийнем и аз ще ти разкажа. – Устните му леко докоснаха нейната буза.

– Мистър Матучек! – запищя Малзиус. – Моля, веднага спрете кучешките си зъби да растат!

Овладях се, сподавих яростта си, която ми действаше също като лунната светлина.

– Чуйте – каза началникът на полицията, – все пак трябва да зная какво ще става по-нататък. Тези неприятности ни сполетяха заради вашите дългокоси и аз не бих искал действията ви още повече да нажежат обстановката.

Въздъгнах. Разбирах, че Джини и нейният красавец наистина са за-ети, и предложих, изваждайки цигара:

– Позволете ми да ви обясня. През войната се понаучих на тези неща. Стихийният дух не е същото като демона. Всеки демон е отделно същество със собствена индивидуалност. А стихийният дух е част от една от основните сили, в дадения случай – енергията на огъня. Саламандърът е възникнал от първичната енергетична матрица и е получил временна индивидуалност. Ще се върне в матрицата, ако успеем да я овладеем.

– А?

– Също като огъня. Докато някой не го подпали, пламъкът съществува потенциално. А когато огънят угасне, пламъкът се връща в първоначалната си форма на съществуване. Може да се запали нов огън, може да избухне дори от недогорелите главни на стария, но пламъкът вече не е същият като първоначалния. Тъй че обяснимо е защо духът не иска да се върне в първоначалното си състояние. Когато се изтръгне на свобода – както стана със саламандъра, – е готов на всичко, за да остане в този свят и да увеличава своето могъщество.

– Но как е запалил църквата?

– Успял е, защото няма душа, а е просто физическа сила. Всяко същество с действителна индивидуалност – човек или нещо друго, – изпитва задържащото въздействие на определени морални природни закони. Така например демонът не понася вида на свещените символи, измъчва се от угризения на съвестта в този свят, а на онзи е изправен пред съд. Ала каква грижа има огънят? Саламандърът не е нищо друго, освен огромен огнен език. Той е само флукутация на физическите закони на нашия, тоест нормалния, и на паранормалния свят.

– Но как може... е-е... да бъде угасен?

– Би могла да го стори хидра със съответната маса. Ще стане взаимна аниhilация. Или Земята би могла да затрупа саламандъра, или пък Въздухът да я издуха. Лошото е, че Огънят е най-бързата стихия. Той ще прескочи на друго място още преди някой друг дух да успее да му подейства. Тъй че ни остава една-единствена възможност – заклинание, което да върне саламандъра в първоначалното му състояние. То обаче трябва да се произнесе в негово присъствие и ще продължи около две минути.

– Да-а. А когато чуе, че са започнали да произнасят заклинанието, ще изпепели заклинателя или ще избяга. Много мило, какво да правим?

– Не зная, шефе – казах аз. – Все едно да целунеш в устата кобра. – Въздъгнах и мляснах с устни. – Трябва да се действа бързо. Всеки пожар, който това изчадие подпалва, го подхранва и увеличава енергията му, то става все по-силно. Има известни ограничения – квадратно-кубическият закон, но докато се задейства, то може толкова да заякне, че човечеството да не се справи с него...

– И какво ще стане тогава?

– Всеобща гибел. Не, нямам предвид буквално. Естествено, хората ще призват на помощ достатъчно силни противодействащи духове. Представете си обаче колко сложен ще се окаже контролът над тях. Помислете за случайните опасности, които не могат да се предвидят. В сравнение с тях халифатът е дреболия!

Джини се изправи и се отдръпна от масата. Аберкомби начерта на земята с тебешир пентаграм. На изтощени от нерви Малзиус беше възложено да обгори с клечка кибрит острието на джобното си ножче (целта беше да се вземе от някого малко кръв, която би могла да замени използваните обикновено вещества, тъй като тя съдържа абсолютно същите белтъци). Девойката сложи ръката си върху моята.

– Стийв, ще изгубим твърде много време, ако се опитаме да съберем всички местни експерти – каза тя. – Боя се, че същото се отнася и за щатската полиция или Националната гвардия. Кой знае какво още ще направи саламандърът, докато тези чиновници тук викат помощ. Ти и аз обаче можем да го проследим и опасността за нас ще бъде по-малка, отколкото за останалите. Съгласен ли си?

– Разбира се – съгласих се аз. – Саламандърът не може да ми навреди, докато съм вълк. Или поне много да ми навреди. Ако бъда внимателен. Но ти ще стоиш по-надалече.

– Някога да си чувал за клетвата, която полагат членовете на нашия орден? Да тръгваме.

Излизайки, погледнах победоносно Аберкомби. Той беше порязал китката си и чертаеше с кръв магически знаци. Тъкмо започваше да произнася заклинанието. Усетих как из стаята се завъртя влажен студен вихър.

Отвън беше есенна нощ, луната се беше издигнала високо в небето. На дузина места едновременно се мяташе алено сияние, а на фона му като начупени силуети се открояваха покривите. По улиците виеха сирени. Във висините се носеше нещо подобно на купчина сухи листа, осветени от блясъка на малките, безразлични към всичко звезди – хората бягаха, оседлали метлите си.

Сварталф скочи на предната седалка на „кадилака“, аз се наместих отзад и със свистене излетяхме в небето.

Долу под нас засъска син пламък. Градските фенери угаснаха. По улиците с нестихващ рев нахлу вода. В пороя, подобно на тапа, подскачаше Малзиус.

– Дявол да го вземе! – едва не се задавих. – Какво пак е станало?

Сварталф рязко спусна метлата надолу.

– Този идиот! – простена Джини. – Не е успял да вкара хидрата в пътя. Късо съединение – тя направи няколко бързи движения с вълшебната си пръчка. Пороят се успокои, водата влезе в брегове. Образува се кръгло езеро с дълбочина около три метра. От матово проблясващата на лунната светлина вода изскочи Аберкомби и се повлече, шляпайки, към най-близкия пожар.

Разсмях се.

– Иди в квартирата му, послушай какво ще ти разкаже за огромния си опит!

– Паднал не се бие! – светкавично ми се озъби тя. – И ти имаш вина в случая, Стийв Матучек!

Сварталф отново издигна метлата. Носехме се над комините. Нима действително се е влюбила в този дявол? Правилен профил, угоднически маниери, сладкодумен, през цялото време е около нея... Сподавих болката си и погледнах изпод вежди напред, мъчейки се да определя къде е саламандърът.

– Там! – надвиквайки свистенето на въздуха, пронизително изкрещя Джини. Сварталф размята опашка и изсъска.

Районът на университета старателно се мъчеше да скрие бедността си. Сградите наподобяваха стари, облицовани с дърво пещери в псевдоготически стил, нещо средно между претенциозни къщи и еснафски кооперации. Сякаш жалки чиновници се опитват да подражават на надути си началници.

Районът вече започваше да гори. Много весело. В мрака между уличните фенери избухваха многобройни червени звезди. Приближавайки, видяхме как една от тях се превърна в кълбо бяла пара. Вероятно хидрата се е скрила в гърлото на противопожарния кран и е офейкала. За миг ми се мярна еретичната мисъл, че саламандърът ще окаже неопценима услуга на обществото, ако унищожи това архитектурно недоносче. Но нали става въпрос и за живота на хората, за тяхното имущество...

Огромният, ужасен дух се люлееше над една поглъщана от огъня сграда. Беше станал вече два пъти по-голям и бе невъзможно да се гледа

в нажежената до бяло сърцевина. Около тясната му глава хвърчаха искри.

Сварталф спря метлата. Полношвахме се на едно ниво с жадната паст, на шест метра от земята и само на няколко метра от него. Неправдоподобно изглеждаше открояващият се на фона на нощта профил на Джини, осветен от непоносимото сияние. Тя здраво запъна краката си в стрemenата и започна заклинанието:

– О, Индра, Авадон, Луцифер, Молох, Хефест, Донар... – гласът ѝ почти не се чуваше сред грохота на рухващия покрив.

Саламандърът обаче чу, огнените му очи се взряха в нас и той скочи. Сварталф изпищя – от горещината мустаците му се навиха на спирала (пострада само суетата му), и направи остър завой. Втурнахме се да бягаме. Чудовището заръмжа, гласът му приличаше на трясък от стотици горящи едновременно греди. Внезапно парещата гърбовете ни горещина престана – то се материализира пред нас.

Закрих лицето на Джини, а моето сведох зад гърба ѝ. Прелетяхме през стъклената витрина на близката бирария. Сподири ни огнен език – блъвна и веднага се отдръпна. Саламандърът остана отвън, мятеше се и бушуваше. Слязохме от метлата и се огледахме. Бирарията беше празна. Мрак, навсякъде следи от огън. Забелязах пълна халба с бира на тезгяха и я пресуших наведнъж.

– Можеше да ми я предложиш – каза Джини. – Алан щеше така да направи. – И преди да реша дали просто се шегува или иска да ме уязви, продължи бързо да шепне: – Опитва се да избяга. Събира сили... Уверен е в себе си. Намислил е да ни убие!

Дори в този миг ми се искаше да отбележа, че с разбърканите си червеникави коси и с петната от сажди на аристократичния си нос моята вещица изглеждаше очарователно. Но случаят не беше подходящ.

– Няма да се върне – рекох бързо. – Всичко, което може да направи, е да подпали сградата с топлинно излъчване, а за това ще изгуби много време. Тъй че засега сме в безопасност.

– Но... А, да, разбира се. Пъновете не горят добре. Казвали са ми, че всички бирарии в университетското градче са построени от армирани пънове.

– Да – погледнах през счупената витрина. Саламандърът изпружи главата си към мен и пред очите ми заиграха разноцветни петна. – Гос-тенинът си показва рогата. Казвай бързо заклинанието си.

Джини поклати глава.

– Той просто ще отлети там, където няма да ни чува. Но може би

ще успее да поговори с него, да разбере... как...

Джини се приближи до стъклото. Чудовището, което се виеше над улицата, проточи шия към нас и засъска. Стоях зад момичето си и се чувствах безпомощен и безполезен. Сварталф облизваше разлятата по тезгяха бира и ни гледаше насмешливо.

– Ей, рожбо на Огъня! – извика девойката. По гърба на саламандъра отгоре надолу преминаха вълни, опашката му се мятеше безспир и подпалваше дърветата покрай пътя. Нямам думи да опиша гласа, когато отговори на Джини: в него имаше и трясък, и рев, и съскане, това беше глас, роден от огнен мозък с огнено гърло.

– Дъще на Ева, какво можеш да кажеш на *мен*?

– В името на Височайшия, заповядвам ти да се усмириш, да се върнеш в първоначалното си състояние и да престанеш да пакостиш на този свят!

– Хо! О-хо-хо-хо! – чудовището седна (асфалтът закипя) и се затре-се от смях. – Ти, създание от горлив материал, ми заповядваш?!

– Аз разполагам с толкова могъщи сили, че ще те угасят като малка искра и ще те върнат в нищото, от което си дошъл. Смири се и се подчини, така ще е по-добре за тебе.

Стори ми се, че за един миг саламандърът действително беше поразен.

– По-силни от *мен*?! – и така зарева, че бирарията се разтресе. – Имаш смелостта да твърдиш, че съществуват сили, по-могъщи от Огъня?! От мен, призвания да погълне цялата Земя?!

– По-могъщи и по-прекрасни. Помисли си. Ти не можеш дори да влезеш при нас. Водата те гаси, Земята те унищожава. Само въздухът е способен да поддържа съществуването ти. По-добре веднага се предай...

Спомних си нощта, когато се мъчехме с ифрита. Джини се опитваше да приложи същия номер – да вникне в психологията на бушуващото и беснеещо отвън чудовище. Ала на какво можеше да разчита?

– По-прекрасни! – опашката на саламандъра зашиба, оставяйки дълбоки следи по настилката на улицата. От тялото му излитаха огнени кълба, посипа се дъжд от червени, сини и жълти искри. Също като на Четвърти юли. Мярна ми се абсурдната мисъл: „Сякаш е дете, което се тръшка истерично“.

– По-прекрасни и по-могъщи! И ти посмя да кажеш това! А-а-а! – в изскочилия от пастта огнен език бляснаха нажежени до бяло зъби. – Ще видим какво ще стане с теб, когато те изгоря! Ти ще се задушиш!

Главата на саламандъра се стрелна към счупената витрина. Не можеше да премине през желязната преграда и да се вмъкне вътре, но започна да изсмуква въздуха. Да го всмуква и да го издиша. Горещата като пещ вълна ме отхвърли назад. Задушвах се.

– Боже мой! Иска да изплюска кислорода ни! Остани тук!

Скочих към вратата. Джини пронизително закрещя. Вече навън чух едва-едва нейното „Не!“.

Върху мен падаше прохладна лунна светлина, която ме накара да потреперя. Наоколо неспокойно се извиваха пламъците на пожарите. Прилепих се към горещия банкет и изтръпнах, когато тялото ми започна да се променя.

Превърнах се във вълк, когото врагът не може да убие. Поне се надявах да е така. Чукачето на опашката ми прошава в панталоните и ми напомни, че някои рани не могат да се излекуват дори когато приемам животински облик.

Панталоните! Дявол да ги вземе! В бързината съм ги забравил. А вие някога опитвали ли сте да станете вълк, когато върху вас са надяната риза, панталони, бельо, палто?

С всички сили заработих с влажния си черен нос. Тирантите ми паднаха и се омотаха около задните крака. Предните пък се оплетоха във вратовръзката, а сакото злорадо се превърна в нещо като примка.

Полудях, търкалях се и късах дрехите със зъби. Осъзнах, че пред мен е саламандърът. Опашката му ме шибна по гърба, прониза ме мигновена пареща болка. Заедно с дрехите пламна козината ми, но парцалите по мен изгоряха и бях свободен. Лабилните молекули на тялото ми се самовъзстановяваха за броени секунди. Саламандърът предположи, че с мен е свършено, и повече не ми обръщаше никакво внимание. Почти без да разбирам какво правя, захапах обувката си, изпаднала от смаления ми крак, прехвърлих я върху най-близкия до мен нажежен пръст на саламандъра и с две лапи започнах да я нахлузвам върху него с все сила.

Огненият гушер изрева, завъртя се, готов отново да ме нападне. Пастта му зина – можеше да ме прехапе наполовина. Бързо отскочих. Чудовището спря, прецени разстоянието, което ни разделяше, блъвна огън и изчезна. Материализира се току пред мене.

Сега вече нямаше накъде да бягам. Дишах огън, той изгаряше натежалото ми тяло. Гърчех се в агония. Целият се превърнах в пламък.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Самота. Лицето, което ме гледаше, изобщо не я нарушаваше. Лице на солипсист. Нямам думи, за да го опиша. Само едно мога да кажа: то беше огромно, а очите му бяха очи на труп. Но тогава не го виждах, както и не чувствах студа – по-силен, по-мъчителен отпреди. Жесток студ...

Не го разпознах, докато не ме настигна гласът, дошъл извън времето и пространството, за да разтърси до основи чувствата и разума ми (ако въобще ги имах). И всякаква надежда ме напусна.

– Гордей се, Стивън! Лично аз се постарах тебе и спътниците ти да ви настигне смъртта. За тази цел самият аз подхвърлих на онзи глупак мисълта за шегата. Знай, че само този път ще гарантира благополучния край на моите дела в този свят. Задачата си имаше своите тънкости и не можех да я поверя никому. И макар всеобщото унищожение да е приятно нещо, истинската ми цел не е да причиня материални щети на човечеството. Всъщност действията ми, които ще предизвикат гибелта на вас двамата, ще послужат като добър аргумент, ако слугите ми са се поддали на провокация, ако искат да установят контакт с онзи, другия. Но опасността, която вие двамата представлявате, ще стане ясна за всички едва когато му дойде времето. Не зная кога ще бъде, не зная как да определя точното време, но зная: за нас ти вече няма да бъдеш опасен.

Моята същност се сгърчи от ужас. В този миг тя беше по-микроскопична и от най-малката частица на нищото.

– И все пак – продължаваше да ехти в мен гласът – не е задължително да умреш ти, Стивън. Предчувствам, че тази жена – Вирджиния, може да се окаже по-силен враг от тебе. Да, усещам, че без нея ти няма да бъдеш заплахата за плана, но тя без тебе не ще бъде по-малка, а по-голяма опасност, отколкото вие двамата, взети заедно. Имам предвид нейната вещина, опит и талант. Имам предвид, че за разлика от теб, който два пъти попадна в капан, тя не се хвана нито веднъж. Имам предвид колко е силна духом. Желанието да отмъсти за тебе може да я подтикне да открие истинската причина за случилото се или да направи нещо друго. Не зная какво точно, ала виждам, че макар ти да гориш, тя още не се е хванала в капана. Искаш ли да живееш? И то добре да живееш, Стивън?!

Нещо по-слабо от светлината, проникнала до нас от най-далечната звезда, се появи в мен.

– Какво трябва да направя за това?

– Да ми служиш! Да се подчиняваш на моята магия! Саламандърът ще те пусне, без да ти причини непоправими увреждания. След като раните ти зараснат, чака те само едно – дълъг и щастлив живот. Това ти го гарантира моята магия. На магьосницата викни, че всичко е наред, нека излезе от бирарията. Ще приспиш бдителността ѝ, докато над нея – както преди над теб – не се материализира саламандърът. Ако не си съгласен, връщай се обратно и изгори жив!

От Вирджиния ме отделяше нещо повече от неизмеримата безкрайност. Аз нямах нито тяло да чувствам, нито език да кажа „да“ или „не“. Но точката, в която се бях превърнал, си представи, че Джини изпитва същите мъки като мен. При тази мисъл някъде от друго безвреме изскочи безумна ярост, споена с неимоверна ненавист. И всичко, което ставаше (или може би нямаше нищо?), избухна и потъна в породилата го пустота.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мисля, че тъкмо яростта ми надмогна болката, и аз отново започнах да се бия. После ми разказваха, че съм сключил челюсти там, където чудовището ме беше възседнало. Казваха, че съм го хапал, опитвайки се да го задържа. Но болката беше толкова силна, че не помня нещо друго, освен самата нея.

Сетне саламандърът изчезна. Улицата беше пуста и тъмна, осветена само от луната и един оцелял фенер в далечината. И неравномерните червени отблясъци на горящите здания. Тишина, чуваше се единствено прашенето на пожарите. Когато се опомних дотолкова, че се върна обоянието ми, първото, което усетих, беше възкиселата смрад на дима.

Това продължи няколко минути. Необгорелите клетки едва ми стигнаха, за да възстановят пораженията. Когато се оправих, видях, че косматата ми глава лежи върху коленете на Джини. Лизнах ръката ѝ с пресъхналия си като стар кожен колан език. Ако бях човек, щях да предпочета да си остана в тази поза. Аз обаче бях вълк с вълчи инстинкти, ето защо с огромни усилия се надигнах и нададох хрипкав вой.

– Стийв. Всемогъщи боже, ти ни спаси! – шепнеше задъхана Джини. – Още няколко минути и щяхме да се задушим. И сега гърлото ми сякаш е посипано с пясък.

Сварталф скочи от тезгяха и дотича до нас. Изглеждаше толкова самодоволен, колкото може да изглежда котарак с подпалени мустаци и бакенбарди. Той измяука, а Вирджиния ми обясни с пресекилив смях:

– Казва, че му дължиш половин кило каймак или нещо подобно. Както ти наклони везните в наша полза, така и той направи същото за тебе. Във всеки случай подсказа как да ти помогнем.

Наострих уши.

– Отвори крановете за бира – каза тя, – а аз пълнех халби и ги хвърлях по саламандъра. Това не му хареса и той се заизвива, за да се запази. Изглежда действието на парата вече го беше поизтощило, когато ти пушна в работа челюстите си. – Джини ме прегърна през шията. – Секундите, през които го държеше в зъбите си, са истински епичен подвиг.

Бира! Станах, олюлявайки се, и се помъкнах към тезгяха. Сварталф и Джини вървяха след мен, недоумявайки. Аз заскимтах и посочих с муцуна халбите.

– О, разбирам – Джини щракна с пръсти, – искаш да пиеш. Та ти си

обезводнен!

Наля ми еднолитрова халба. Аз я излочих, давейки се, и показах, че искам още. Джини поклати глава.

– Ти изгони саламандъра, но ни предстои пак да се срещнем с него. Така че ще ти дам обикновена вода.

Метаболизмът на животинското ми тяло преразпредели течността и аз почувствах, че окончателно оздравях. Първата ми ясна мисъл беше – да се надяваме, че за в бъдеще бирата няма да се хаби за борба с духовете. Втората ми мисъл – думите ѝ да не означават, че ще трябва да се втурнем веднага в нови битки.

Всичко се заплаща – бедата на върколаците е, че в животинския облик и мозъкът им е животински, а човешката личност представлява само тъничък, повърхностен слой. Или по-просто казано, като вълк аз бях рядко тъп според човешките мерки. Можех да схвана единствено, че ще е по-добре, ако се превърна отново в човек. Ето защо излязох през отворената врата и на лунната светлина започнах превъплъщението.

Имали ли сте вземане-даване с разярена пантера? Такъв бях аз в този момент, когато започнах обратната трансформация, от неопикуемите болки.

– Не прекалявай с ругатните – решително каза Джини, – ако поне малко те е грижа за моминската ми свенливост – тя съблече обгорялото си, още годно за носене палто, обшито с кожи. Съмнявам се някога някого да са обличали толкова бързо. Палтото много ми стискаше в рамената, а отгоре на всичко не беше и достатъчно дълго. Нощният вятър охлаждаше голите ми колена. Но саламандърът сякаш продължаваше да пърли лицето ми. Опасността си оставаше.

Когато се опитах да възстановя всички минали събития, ми се стори, че преживяванията ми бяха твърде неправдоподобни. Съзнателното реконструиране на спомена ми причиняваше просто физическа болка. Освен това не съм убеден, че изобщо ми се искаше да мисля затова.

Хрумна ми, че и двата пъти, когато, умирайки от болка, губех съзнание, имах сходни видения. Пустота, жесток студ, превръщане в точка. Може би трябва да се обърна към психиатър? Не, глупава ще е. Видяното не е нещо повече от налудничавата реакция срещу травмата. Дано понатък да нямам подобни травми.

И забравих за всичко това. Бързо попитах:

– Сега накъде? Проклетата твар може да бъде навсякъде.

– Смятам, че се върти около Студентското градче – каза Джини. – Там има достатъчно място да се развихри, а той не бърза. Да вървим.

Бирарията тлееше. Вирджиния донесе метлата и ние излетяхме.

– И тъй – рекох, – нищо не постигнахме, само изгубихме време.

– Н-не, не е съвсем така. Проникнах до известна степен в психологията му – под нас се носеха покриви, Джини продължаваше да говори. – Саламандърът е роден от заклинания и аз не знаех какво точно представлява. При създаването на един стихийен дух може да се получи практически всичко. Очевидно създателят му Макилрайт е бил убеден, че би трябвало да знае английски език и дори да има зачатъци на интелект. Слагаме в сметката и променливата природа на огъня. Какво получаваме в края на краищата? Дете!

– Ама че детенце – промърморих, като се увих в палтото.

– Не, не, Стийв, това не е важно. Той притежава всички характерни черти, които има детето и които го ограничават – непредпазливост, безгрижие, лекомислие. Умният саламандър няма да бушува така, той тихомълком и постепенно ще увеличава силата си. А този дори не разбира, че не би трябвало да изгаря цялата планета, или просто не се замисля. Защото после откъде ще вземе кислород? Спомни си и фанатичната му суета – той изпадна в неопикуема ярост, когато му казах, че съществуват по-могъщи и по-прекрасни сили от него, като думите за могъществото и красотата им еднакво го засегнаха. Друго – неспособността му да задържа вниманието си дълго върху един предмет. Преди да се заеме с причиняваните му сравнително незначителни неприятности, би могъл просто да убие теб, Сварталф или мене. А започна да пилее силите си. Пък и когато ти се вкопчи в него, би могъл, скърцайки със зъби, да издържи за кратко болката, но да не те пусне, докато ти... докато не умреш – гласът ѝ потрепери и тя забързано продължи: – Същевременно, когато вниманието му не се разсейваше, когато нищо не го отвличаше, той се концентрираше само върху едно-единствено решение. Забравяше, че самият той е част от едно голямо цяло, което включва най-разнообразни вариации – Джини замислено кимна. Дългите ѝ развяващи се коси докоснаха лицето ми. – Все пак трябва да съществува някакъв начин да въздействаме върху психиката му.

И моята суета не беше по-малка от тази на саламандъра.

– Аз не бях сравнително незначителна неприятност за него – промърморих.

Джини се усмихна, пресегна се и ме погали по бузата.

– Всичко е добре, Стийв, всичко е прекрасно. Радвам се, че си същият. Убедих се, че ще бъдеш добър съпруг.

Тези думи много ме зарадваха, но ми се искаше да зная какво по-

точно стои зад тях.

Скоро открихме саламандъра – подпалваше театъра. Но докато го гледах, припламна, изчезна и се появи по-далеч, до Медицинския изследователски център. Керемидите не издържаха горещината, започнаха да се покриват със стъкловидна маса. Доближихме, а саламандърът ядосано се блъсна в стената, сетне отново изчезна. Ограничен, импулсивен, дете, изчадие адово!

Направихме кръг над Студентското градче и видяхме, че прозорците на административната сграда светят.

– Тук вероятно са направили щаб – рече Джини. – Нека разберем новините.

Сварталф се приземи на булеварда пред зданието. Препъвайки се, се помъкнахме нагоре по стълбите. Пред вратата охраняваха полицаи с пълно противопожарно снаряжение.

– Ей, вие! – единият от тях ни прегради пътя. – Къде отивате?

– На съвещанието – Джини оправи косата си.

– Нима? – полицаят ме погледна. – Този наистина е облечен като за съвещание! Ха-ха-ха!

Всичко, което ставаше тази нощ... Смехът му препълни чашата на търпението ми. Аз се превърнах във вълк и го захапах за панталоните. Той замахна с палката си, но Джини го превърна в малка боа. Аз отново се трансформирах в човек и като оставихме полицаите сами да решават проблемите си, влязохме в залата.

Заседателната зала на преподавателите беше препълнена. Малзиус беше събрал всички професори. Щом влязохме, чух звучния му глас: „Срамно е. Властите не пожелаха да се вслушат в мнението ми. Джен-тълмени, градът се опълчи срещу един учен с академична мантия! Ние сме длъжни да защитим честта...“

Като ни видя, Малзиус замига. Лицето му стана пурпурно, щом забеляза голите ми колена. И наистина, аз бях върхът на екстравагантността: обшито с норки палто и обрасла с четина брада.

– Мистър Матучек!!!

– Той е с мене – рязко каза Джини. – Докато вие тук заседавате, ние се бихме със саламандъра.

– Вероятно за да се победи, е необходимо нещо повече от мускули – усмихна се докторът на науките Алан Аберкомби. – Дори повече от мускулите на един вълк. Както виждам, мистър Матучек е останал без гащи в буквалния смисъл на думата.

Както и Малзиус, и той се беше преоблякъл – естествено в костюм

от туид. Джини студено го изгледа.

– Мислех, че си зает с хидрата.

– О, намерихме достатъчно специалисти, за се справим едновременно с три водни духа – каза той. – Проста работа. Разбрах, че мястото ми е тук. Скоро ще потушим пожарите.

– А саламандърът ще подпали нови – срязва го Джини. – И с всеки пожар той ще става по-силен, докато вие седите тук и философствате.

– Е, мила моя, благодаря ти – разсмя се той.

Стиснах зъби, та чак челюстите ме заболяха. Джини му се усмихна. Наистина му се усмихна!

– Моля ви, тишина! – боботеше президентът Малзиус. – Мис Грейлък, седнете, моля. Искате ли да добавите нещо към дискусиата?

– Да, вече разбрах какво представлява саламандърът – тя седна на последния свободен стол от другата страна на масата, тъй че аз с нещастен вид трябваше да се свия на заден план. Ех, ако палтото ѝ имаше повече копчета!

– Дотогава ли го разбрахте, че да го унищожите? – попита професорът по алхимия Ван Линден.

– Не, но схванах начина му на мислене.

– Повече ни интересува как можем да го управляваме – каза Ван Линден. – И как най-сетне да се отървем от него – той се изкашля. – Очевидно, преди всичко трябва да разберем какъв процес му позволява да се придвижва толкова бързо.

– Това е елементарно – изпuffка с лулата си Грисуълд. Гласът му беше заглушен от сочния бас на Ван Линден. – Естествено, процесът, в чиято основа лежи общоизвестното съединяване на огъня с живака. Тъй като в наши дни всъщност във всеки дом има поне един термометър...

– Въпреки цялото ми уважение към вас, сър – прекъсна го астрологът Виторио, – трябва да ви кажа, че говорите глупости. Работата е там, че Меркурий и Нептун, съвпадайки със съзвездие Скорпион...

– Не сте прав, сър – възрази Ван Линден. – Изобщо не сте прав! Нека погледнем в „Арс теургика“ – той се огледа, търсеше своя екземпляр, който се беше дянал някъде. За да го намери, наложи се алхимикът да изпее адаптирания вариант на заклинание, използвано от племето добу при търсенето на батати. А през това време Виторио крещеше:

– Не, не и не!!! Съпадението със Скорпион, като се има предвид, че им противостои изгряващият Уран... Както много лесно мога да докажа... – той подскочи към дъската и започна да чертае диаграма.

– Отиде, та се не видя – промърмори метафизикът Джаспар. – Не

разбирам как и двамата можете така да грешите. Както доказах в доклада си на нашата последна конференция, вътрешното естество на матрицата...

– Това беше опровергано преди десет години – прогърмя басът на Ван Линден. – Средството...

– Нещото в себе си...

– ...Уран.

Тихичко се промъкнах до Грисуълд и го дръпнах за ръкава. Той на пръсти ме последва в ъгъла на залата.

– Добре де, как действа тази проклетата твар? – попитах го.

– О, главния отговор дава квантовата механика – прошепна той. – Според принципа на неопределеността на Хайзенберг, има известна вероятност фотонът да се намира в някаква точка на пространството. За да промени пространствените си координати, саламандърът използва обикновената дифракция. Вследствие на това преминава от точка в точка, без да пресича разделящото пространство и без да се появява в него. Движението му прилича на скоковете на електрона, макар че, ако искаме да бъдем точни, аналогията не е съвсем коректна, защото се променя влиянието...

– Добре, добре, не е важно – въздъхнах аз. – Разговорът ни става объркан. Не е ли за предпочитане...

– Да се заемем с първоначалната ни цел – съгласи се приближилият до нас Аберкомби. След него дойде и Джини. Междувременно Ван Линден успя да насини окоето на Виторио, а Джаспар обстрелваше и двамата с парчета тебешир. Без да вземаме участие в общата битка, ние се отдръпнахме към вратата.

– Вече намерих решение на проблема ни – каза Аберкомби, – но ми е нужна помощ. Вълшебството на трансформацията – ще превърнем саламандъра в нещо друго, с което лесно можем да се справим.

– Опасно е – рече Джини. – Ще бъдат нужни действително силни заклинания, а те са нещо, чиито резултати могат да се окажат обратни. Какво ще се случи тогава – не е възможно да се предвиди.

Аберкомби се изпъна и се вторачи в нея с благородна болка.

– Заради теб, скъпа моя, съм готов на всякакъв риск.

Тя го погледна възхитено. Краката ми омекнаха.

– Да вървим – рече тя, – аз ще ти помогна.

Грисуълд ме хвана за ръката.

– Не ми харесва това, мистър Матучек. Изкуството е твърде несигурно. Навярно би трябвало да има и някакъв друг начин, основан върху

природните закони, които могат да се изразят количествено.

– Да – тъжно казах аз, – но какъв е той? – и се помъкнах към Джини и Аберкомби, склонили глави над книгите. До мен крачеха Грисуълд и Сварталф, който размахваше презрително опашка към професорите, а те дори не го забелязваха – бяха твърде заети с кавгата си.

Излязохме и подминахме озлобените и напласени полицаи. Сградата на Факултета по физика беше близко, а в химическата му лаборатория имаше всички необходими ни вещества. Влязохме вътре.

Ето я нашата цел – лабораторията на първи курс, дълга стая, пълна с работни маси, полицаи и тишина. Грисуълд запали лампите. Аберкомби се огледа.

– И тъй, трябва да примамим саламандъра тук. Задължително е да бъде тук, иначе нищо не можем да направим.

– Действай и бъди нащрек – каза девойката на Аберкомби. – Знаем как да примамим чудовището. Малка трансформация – тя приготви епруветките, напълни ги с различни прахове и начерта на пода символите. Вълшебните пръчки бяха готови за работа.

– Какво сте намислили? – попитах.

– Ох, не ни се мотай в краката! – нахвърли се върху мен Джини.

Казах си, че реакцията ѝ е предизвикана от желанието да се справи с отчаянието и слабостта си. И все пак ме заболя.

– Естествено, ще се възползваме от суетата му. Ще приготвя ракети и различни фойерверки, ще ги пуснем в небето, а той ще дойде, разбира се, за да демонстрира още по-големи ефекти.

Аз и Грисуълд се свихме в ъгъла. Започваше голяма игра. Честно казано, бях изплашен, костеливите колена на дребничкия учен трепереха и се удряха едно о друго в маршов ритъм, дори Джини... Да, върху гладкото ѝ лице беше избила бисерна пот. Ако идеята им се провали, ние сме загубени: ще ни довърши или саламандърът, или някой непредвиден ефект на заклинанието. Пък и нямахме понятие дали чудовището не е станало твърде голямо, за да се поддаде на трансформация.

След като приготви огнените си играчки, моята магьосница се показа през отворения прозорец. Сини и червени пламтящи кълба се понесоха със съскане в небето сред облаци златни искри, избухваха и се разпадаха.

Аберкомби завърши чертежа на диаграмите си, усмихна се и се обърна към нас:

– Чудесно! Всичко е под контрол. Ще превърна енергията на

саламандъра в материя. Както знаете, $E = mc^2$. Матучек, запалете бунзен-новата горелка и поставете да заври мензура с вода. Грисуълд, угасете осветлението и включете полароидните лампи – трябва ни поляризирано излъчване.

Подчинихме се, макар че ми беше крайно неприятно старият, заслужил човек да работи като лаборант и да изпълнява снизходителните нареждания на този палячо. Ама че шмекер, мечта на рекламните агенции!

– Напълно ли сте убеден, че всичко това ще има успех? – попитах го аз.

– Естествено – той се усмихваше, – имам опит. През войната служех в Интендантския корпус.

– Така, така – рекох. – Но да превръщаш калта във войнишки дажби и да трансформираш това чудовище не е едно и също.

Внезапно ми се догади. Спомних си какви ги забърка с хидрата и ми проблесна – Аберкомби не се страхуваше, той беше уверен в себе си, защото знанията му бяха твърде нищожни!

Може би в продължение на минута нито един мускул на тялото ми не се подчиняваше. Грисуълд с нещастен вид въртеше в ръце някакви метални предмети. В миналото вероятно ги е използвал, когато е провеждал опити заедно с първокурсниците. Мъчеше се да ни научи как да си служим с уредите. Боже мой, струва ми се, че това е било преди милион години!

– Джини! – препъвайки се, аз се втурнах към прозореца. Отвън се беше образувала дъга. – Господи, мила моя, спри!

Гръм. В стаята се появи саламандърът. Дръпнах се назад полузаслепен. Чудовището беше станало огромно, то запълни цялата отсрещна част на лабораторията. Масите и столовете запушиха.

– А, така значи! – от огнения рев тъпанчетата ми едва не се спухаха. Сварталф излетя на най-горната полица и събори върху изчадието бутилка с киселина. То изобщо не забеляза.

– И тъй, дребни влажни буболечници, опитахте се да ме надминете?!

Аберкомби и Джини вдигнаха вълшебните си пръчки и изкрещяха няколко къси думи – заклинанието за трансформация.

Долепил се до пода в своя ъгъл, аз се мъчех да различа поне нещичко през кълбата вонящ дим. И видях: Джини се олюля, сетне, спасявайки се, отскочи настрана. Явно разбра, че резултатът се е оказал по-друг от очаквания.

Последва експлозия, която изпочупи всичко, из въздуха полетяха

парчета стъкло. Прикриваше ме тялото на Грисуълд и магията успя да ме превърне само във вълк. Джини седеше на колене зад скамейката почти в безсъзнание, но невредима...

А Сварталф... на полицата джавкаше пекинез. Аберкомби беше изчезнал, затуй пък към вратата тичаше, стенойки, шимпанзе с костюм от твид.

Пред маймуната избухна огнено кълбо. Тя се замята, запищя и отскочи от кълбата пара. Саламандърът изви гръб и зарева – това беше неговият смях.

– Та значи искате да използвате играчките си върху Мен? Всемогъщия, ужасния, прекрасния!!! О, ще ми заиграете вие. Като вода върху нажежен тиган. И Аз, Аз, Аз съм тиганът, върху който ще се пържите!

Думите на саламандъра приличаха на долнопробна мелодрама, но кой знае защо, не ми се струваха нелепи. Защото той беше самохвалко, безчувствена, поглъщаща всичко твар с детски мозък, пусната на свобода, за да превърне в пепел и човешкия дом, и самия човек.

Поляризираната светлина отново ме превърна в човек, аз скочих на крака, намерил опора в скамейката. Грисуълд пусна чешмата, затисна я с пръсти и насочи водната струя към саламандъра. Той раздражено засъска. Да, наистина водата беше вредна за него, но не можехме да го угасим, сега вече за тази цел бе необходимо цяло езеро. Главата му се полюшна, той разтвори паст, целейки се в Грисуълд, и издиша дълъг огнен език.

„Всичко е суета и пустославие...“

Претърколих се до бунзеновата горелка, върху която продължаваше да кипи никому ненужната мензурка. Джини ме погледна през надвисналия над очите ѝ обгорял бретон. От горещината стаята пред очите ми плуваше, по мен се лееше пот. Не, нямах никакво озарение, ръководеше ме голият инстинкт и въртящите се безредно в главата ми спомени,

– Убий ни! – изкрещях на саламандъра. – Убий ни, ако смееш. Нашият слуга е по-могъщ от тебе, той ще те намери и на края на света!

– Вашият слуга? – огнените езици сякаш се навиха на спирала.

– Да... Сериозно ти казвам: да. Нашият слуга е огън, който не се страхува от водата.

Саламандърът изръмжа и се поотдръпна. Още не беше толкова силен, че страшното име *вода* да не го накара да се поколебае.

– Покажи ми го – каза разтреперан, – покажи го... Аз ще успея да ви... ще успея!

– Нашият слуга е малък, но много могъщ – гласът ми стържеше като рашпила. – Той е по-ярък и по-прекрасен от тебе и не се страхува от водната стихия! – олюлявайки се, стигнах до стъкленницата, в която се пазеха късчетата метал. Извадих с пинцетите два-три къса. – Ще посмееш ли да го погледнеш?

Саламандърът освирепя.

– Дали Аз ще посмея? По-добре го попитай дали той ще посмее да влезе в бой с Мене!

С крайчеца на околото си мярнах Джини – тя беше станала и държеше вълшебната си пръчка. Едва дишаше, но очите ѝ блестяха решително.

Тишина. Тя висеше в стаята, сякаш в нея беше концентрирана тежестта на целия свят и сякаш беше попила и изравнила всички продължаващи да съществуват звуци: и пращането на огъня, и неясното маймунско бърборене на Аберкомби, и негодуващото джафкане на Сварталф.

Поех с пинцетите тясно дълго парче магнезий и го поднесох към пламъка на горелката. Металът избухна със синкавобял пламък. Отвърнах глава – очите ми не издържаха ослепителното му виолетово сияние. Дори блясъкът на саламандъра не беше толкова ярък. Чудовището се опита да се равнява с него, но този подвиг не беше по силите му. То се отдръпна.

– Гледай! – вдигнах по-високо пламтящото парче метал. Зад гръба си чух бързото шепнене на Джини „О, Индра, Авадон, Луцифер...“

Детският разум не е способен да обхване повече от един обект в един и същ отрязък от време. Но колко дълго ще продължи той? Налага се изцяло да завладее вниманието му, за заклинанието са ни нужни 120 секунди...

– Огън – саламандърът явно беше разтревожен, – просто един огън, мъничка част от силата, която ме роди.

– А ти способен ли си на такова чудо?

Пъгнах късчето в мензурката: от водата изскочи кълбо пара, тя закипя и засъска, а металът продължаваше да гори!

– ...абире екс орбис терестрис... Магнезий плюс вода дава магнезиев окис и свободен водород – благоговейно пошепна Грисуълд.

– Кик, кик, кик – съобщи Аберкомби.

– Джаф, джаф, джаф – добави Сварталф.

– Това е фокус – запищя саламандърът, – Невъзможно е! Щом не го мога дори Аз! *He!*

– Остани на мястото си! – изкряхах като първокласен военен. – Продължаваш ли да се съмняваш, че слугата ми ще те настигне навсякъде, където и да си се скрил?

– Ще го убия това малко чудовище!

– Хайде, започвай! – съгласих се аз. – Може би искаш да се дуелирате на океанското дъно?

Към вдигания от нас шум се добавиха пронизителни свирки – през прозорците надничаха полицаи.

– Ще ви дам да се разберете! – крясъкът ми без малко да премине в ридание. Блъснах Грисуълд под пейката и се мушнах след него. На мястото, където току-що стоях, се изсипа огнен фонтан.

– Пис, пис, пис! – виках го аз. – Не можеш да ме хванеш! Защото се страхуваш, скапан котарак такъв!

Сварталф ме погледна негодуващо.

Подът се разтресе, когато духът се нахвърли върху мен. Саламандърът не заобикаляше масите и скамейките – не, той просто ги изгаряше, за да мине. Огнедишащ зной ме стисна за гърлото, аз се гърчех и се търкалях в мрак.

Всичко свърши. Джини триумфално извика: „Амин!“ и в опустелия въздух трясна гръм.

Олюлявайки се, едва-едва се надигнах от пода. Джини се отпусна в ръцете ми. В лабораторията нахълта полицията. Грисуълд изписка, че трябва да телефонира в Департамента по огъня и пожарите, докато цялото здание не се е превърнало в дим. Аберкомби като стрела изхвъркна през прозореца, Сварталф скочи от полицата, забравил, че пекинезът няма котешката ловкост. В изпъкналите му очи кипеше дълбоко и справедливо възмущение от съдбата.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Отвън на булеварда беше прохладно. Седяхме на росната трева. Гледах луната и мислех какво голямо и удивително нещо е животът. Лицето на Джини светеше от нежност. Почти не обръщахме внимание кой тича около нас и не чувахме църковните камбани, които съобщаваха новината на хората и на небето.

Най-сетне ни върна към действителността лаят на Сварталф. Джини тихичко се разся.

– Бедничкият! Щом се освободя, веднага ще те превърна в котарак. Сега обаче имам по-неотложна работа. Да вървим, Стийв.

Убедил се, че скъпоценната му лаборатория вече е в безопасност, Грисуълд вървеше след нас, като тактично спазваше дистанция. Сварталф замръзна на мястото си – предполагам, че просто не можеше да се движи, потресен, че има по-важна работа от превръщането му в котарак.

Доктор Малзиус ни пресрещна на средата на пътя, тъкмо под един фенер на Свети Елм. Лунната светлина хвърляше неравни отблясъци върху лицето му, пенснето проблясваше.

– Скъпа мис Грейлък! – започна той. – Истина ли е, че сте спасили обществото от надвисналата над него заплаха? Действията ви във висша степен заслужават похвала. В славните анали на забележителното заведение, на което имам честта да бъда президент...

Джини сложи ръце на хълбоците си, обърна се към него и го закова на място с такъв леден поглед, с какъвто той вероятно никога не се е сблъсквал.

– Похвалите трябва да се адресират към мистър Матучек и доктор Грисуълд. Точно така ще информирам и пресата. Не се съмнявам, че ще пожелаете да препоръчате увеличаване на средствата за изследванията на доктор Грисуълд, които имат огромно значение.

– Ох, наистина – започна да заеква физикът – аз не мо...

– Млъкнете, глупчо – пошепна му Джини и в същия миг хвърли в лицето на Малзиус: – Само благодарение на проявената от него смелост и далновидност, само благодарение на неговата преданост към основните съвременни теории и на дълбокото му познаване на природните закони... Останалото можете и сам да добавите, Малзиус. Не мислете, че ще бъдете много популярен, ако и за в бъдеще продължавате да държите отдела на доктор Грисуълд на пост и молитва.

– О... така е, в края на краищата – президентът изопна рамене. – Аз вече имах намерение да обсъдя най-внимателно тази идея. По-точно тя ще бъде препоръчана за утвърждаване още на следващото заседание на управата.

– Ще ви подкрепя – каза Джини. – Друго: това идиотско правило, ограничаващо отношенията на преподавателите и студентите. В близко бъдеще мистър Матучек ще стане мой съпруг...

Бум! Опитах се да си поема дъх.

– Скъпа мис Грейлък – от устата на Малзиус изхвърчаха слюнки. – Правилата за приличие, порядъчността... Дори външният му вид е крайно неприличен!

С ужас открих, че в суматохата съм изгубил дори палтото на Джини. В същия момент се появиха две ченгета, които мъкнеха нещо косматко, което се дърпаше от ръцете им. Трети носеше свлеклите се от шимпанзето дрехи.

– Извинете, мис Грейлък – това беше казано с невероятно учтив тон. – Намерихме тази изгубила се маймуна... и...

– Ах, да – Джини се разсмя. – Ще ни се наложи да ѝ върнем предишния облик. Но не сега, защото Стив има нужда от панталони.

Пъхнах се в тях като змия в кожата си. Джини с ангелска усмивка се обърна към Малзиус:

– Бедният доктор Аберкомби – въздъхна тя. – Ето какво се случва, когато си имаш работа със свръхестествените сили. Предполагам, сър, че нямате правила, които да забраняват на представителите на професорския и преподавателския състав да провеждат изследвания и експерименти?

– О, не – каза президентът с треперещ глас. – Разбира се, че не. Наопаки, надяваме се, че нашите сътрудници в публикациите си...

– Безспорно, но предполагам, че най-интересните изследователски проекти включват проучване на трансформацията. Допускам, че това е мъ-ъничко опасно. Магията на трансформацията може да доведе до нежелателни резултати, както се случи с доктор Аберкомби. – Джини се опря на вълшебната си пръчка и замислено плъзна поглед по тревата. – Може да се случи... да, има незначителна вероятност вие, доктор Малзиус, да се превърнете в маймуна. Или например в червей, в дълъг лигав червей. Но ние няма да позволим тези обстоятелства да попречат на развитието на науката. Нали така?

– Какво?! Но...

– Естествено – мъркаше магьосницата, – ако ми позволят да

общувам с годеника си, както аз искам, няма да имам време да се занимавам с подобни изследвания.

За да признае поражението си, на Малзиус му бяха необходими петдесет излишни думи. Не се предаде, докато над Студентското градче не угасна и последният фенер.

Джини внимателно ме погледна.

– Правилото не може да бъде отменено официално по-рано от сутринта – ми пошепна тя, – а тогава... Можеш ли да пропуснеш няколко лекции?

– Как-ик-ик – обади се вместо мен доктор Алан Аберкомби.

Възмутеният Сварталф сякаш само това и чакаше – втурна се към него и го подгони на дървото.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Да си дойдем на думата.

Първата учебна година завърши за нас прекрасно. Джини се гордееше с отличния ми успех по шаманистика и математически анализ. Тя ми помагаше в критичните моменти по магьосническите езици, а Грисуълд ми оказваше същата услуга по електроника. Тъй като решихме да направим сватбата ни през юни, наложи се Джини да поизмени учебните си планове.

Мислете за бившата високоплатена магьосница всичко, каквото си искате, но не я смятайте за наивна. Безспорно Джини имаше силен характер. Тя обаче специализираше в онези области на Изкуството, в които освен върност и твърдост се изисква и невинност. Такива специалисти получават и съответното заплащане. В моето момиче се съединяваха лед и пламък, а сега то трябваше да се превърне в поредната младоженка. И какво от това? Следващата година тя ще навакса необходимите знания и ще компенсира женитбата си.

Не успяхме напълно да скрием от средствата за масова информация ролята си за унищожаването на саламандъра. Малзиус проглушаваше ушите на всички, че университетът е спасил това прекрасно градче от пожара. Той обаче страстно желаше нашето приятелство и с негова помощ успяхме да заблудим журналистите. Тъй че скоро обществеността престана да се интересува от нас. Грисуълд едва не откачи, когато получи толкова много средства – според него повече, отколкото заслужава. Същевременно се възмушаваше, че ние сме получили по-малко, отколкото ни се полага. Успяхме да го убедим, че дадените на него пари са необходими за модернизирането на отдела му, а дадените на нас – само за осигуряване на уединението ни. Освен това ние искахме уверения, че забраната за извънучебните контакти между колеги ще си остане анулирана, а що се отнася до другите условия, животът ни в университета „Трисмегист“ ще бъде поносим. Тъй че се наложи да сключим мълчаливо споразумение за сътрудничество с Малзиус: да не позволим да му бъде лепнато петно, че е страхливец, а, напротив, да помогнем за възстановяване на чувството му за собствено достойнство.

Накратко – тъй изминаха зимата и пролетта. Всичко беше чудесно и изумително. Бих могъл да пропусна този период, но се изкушавам да спомена поне за следния момент.

– Не – казах на партньора и приятеля на годеницата ми, – медения си месец ще прекараме без теб.

Той сви уши и възмутено каза:

– Фрр-мяу!

– Чудесно ще си живееш в апартамента. Управителят обеща да те храни всяка вечер, когато оставя млякото за домашния дух. И не забравяй, че не бива да гониш духа, когато дойде – вече три пъти си го правил, когато с Джини отивахме да вечеряме. След последния случай добрите малки духове превърнаха картинито ни в подсладена вода.

При споменаването на духовете жълтите очи на Сварталф светнаха и той размята опашка. Представих си какво изпитва при вида им – та те не са по-големи от мишка. Какво пък, би трябвало да знаят, че с тях ще се отнасят като с мишки.

– Управителят ще идва тук, за да бърше прахта и да сменя твоя пясък – напомних му аз с непреклонен глас. – Можеш да излизаш, ако поискаш, на чист въздух – вземай метлата и излитай през комина. Но домашният дух е неприкосновен – запомни това, фукльо, и ако разбере, когато се върна, че си го гонил, ще се превърна във вълк и ти ще прекараш остатъка от дните си на дървото. Разбра ли?!

Сварталф завъртя опашка към мен, а после я вирна, защото в стаята влезе Вирджиния Грейлък, която преди няколко часа (не мога да повярвам!) стана мисис Матучек. Гледах я: висока, изящна, стройна, в бяла рокля, вирах се в прекрасното ѝ лице и червеникавите ѝ коси, разпилени по раменете. Бях толкова омаян, че възприех гласа ѝ като симфония, – та тя трябваше да повтори:

– Скъпи, абсолютно ли си убеден, че не можем да го вземем с нас? Това е такова изпитание за нервите му!

Съвзех се дотолкова, че да отговоря:

– Нервите му са от оръжейна стомана. Прекрасно е, че иска да спи в едно легло с нас. Да допуснем, че когато се върнем, това може да стане. Но няма да е разумно, ако през целия ни меден месец на корема ми спи черен котарак, тежащ осем килограма. А което е още по-лошо, той предпочита твоя корем.

Джини се изчерви.

– Ще ми бъде необичайно и странно след толкова години да остана без него. Той е най-добрият ми приятел. Ако обещае да се държи добре...

Сварталф се беше покатерил на масата, галеше се в Джини и мъркаше. Наум ми дойде една нелоша идея и вдигнах крак, но го пуснах, без

да я изпълня – масата не беше от ниските.

– Той не е способен да се държи добре, пък и не ти е нужен. Нали имаме намерение да забравим за всичко на света, да зарежем работата? Няма да проучвам никакви текстове и няма да се отбивам при моите приятели върколаци. Дори няма да посетим семейството върколаци койоти от Акапулко, които ни канеха на гости. Ти нямаш намерение да се занимаваш с магии и да посещаваш магьоснически сборища. Ще бъдем само двамата и не искам косматата ти играчка... – спрях максимално бързо, по средата на изречението и добре, че Джини не обърна внимание на тона ми. Въздъхна, кимна и започна да гали котарака по гърба.

– Добре, мили – каза. После като че ли нещо й прищрака, в гласа й се прокрадна предишната Джини: – Решил си петел да пее в къщи, така ли? Само че това е временно.

– Смятам да е завинаги – гордо заявих аз.

Тя вирна глава:

– Завинаги? – после бързо рече: – Време е да тръгваме, всичко е готово.

– Хайде, жено – съгласих се аз. Тя ми се изплези, аз погалих Сварталф. – Довиждане, глупчо. Не ми се сърдиш, нали?

Той лекичко захапа ръката ми и с това показа, че не е съгласен с мен. Джини го притисна до себе си, после ме хвана за ръката и ме поведе към вратата.

Къщата, в която оставяхме Сварталф, се намираше близо до университета. Апартаментът ни беше на третия етаж. На стълбищната площадка се мъдреше персийски килим, под слънчевите лъчи цветовете му преливаха и пламтяха...

Сега ще ви обясня всичко. Сватбената ни церемония сутринта беше тиха и скромна – няколко приятели в църквата, после лек обяд у единия от тях. След това аз и Джини им казахме „Довиждане“. Нюйоркските роднини на жена ми и моите в Холивуд бяха богати. Те събраха общо пари и ни подариха персийския килим. Подаръкът доста ни развълнува – кажете ми има ли младоженци, на които да не им се иска поне мъничко разкош?

Отзад на килима струпахме багажа си. Седнахме удобно един до друг на възглавниците от полимеризирана морска пяна. Джини изговори командата и килимът потегли толкова плавно, че не усетих как се издигнахме в небето. Скоростта му беше като на метла спортен модел – 300 драконови сили, и ние прелетяхме над целия град за броени минути...

Под нас се ширнаха огромните равнини на Средния запад. Ту тук,

ту там като сребърни ленти блестяха реките. Бяхме сами с птиците и облаците. Носехме се и никакъв полъх не проникваше през магичния защитен екран, с който се бяхме заобиколили. Джини свали роклята си – сега одеянието ѝ беше само от слънчеви лъчи. Като я гледах, най-последно намерих потвърждение на теорията за транзисторното прехвърляне, според която липсата на нещо има също толкова реално значение, както и наличието му. Летяхме на юг и се къпехме в слънчева светлина. Когато се смрачи, спряхме и вечеряхме в очарователно малко ресторантче, но решихме да не преспиваме в метлохотела, а продължихме нататък. Килимът беше мек, пухкав и уютен. Исках да вдигна подвижния покрив, но Джини каза, че ако се спуснем по-надолу, ще ни бъде по-топло, и беше права. Небето бе обсипано със звезди. Сетне изгря пълната жълта луна и от светлината ѝ половината от тях изчезнаха. Въздухът беше изпълнен с шепот. Долу се носеше тъмната земя и ние чувахме хора на щурците. А всичко, което се случи по-нататък, не ви засяга.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Знаех точно накъде се бяхме запътили. Приятелят ми от фронта – Хуан Фернандес, намери добро приложение на знанията си, придобити в армията. Той служеше в секцията за пропаганда и там беше създал множество превъзходни сценарии. Сега обаче произвеждаше не кошмари за неприятеля, а серийни сънища. Предаванията бяха популярни и клиентите му плащаха добре. Всъщност всички обичаха Хуан, като се изключат психоаналитиците. В наши дни, когато научните изследвания позволиха да се създаде ефикасна противомангнетична техника, която да се противопостави на хипнозата, психоанализата остаря. Миналата година Хуан си построи малка вила в страната на предците си – почти на самия бряг на Сонора, най-уединеното и красиво място в Мидгард. Фернандес ми предложи почивка там този месец и естествено ние с Джини нагласихме сватбата ни да съвпадне с това.

На другия ден по обяд решихме да слизаме. На запад Калифорнийският залив преливаше в сини и бели бликове. Прибойт беше оставил зад себе си широка ивица пясъчен плаж, след него се редуваха накамарени един върху друг хълмове и най-сетне на изток се ширваше сухата, внушаваща страх и застинала равнина. А къщичката, която стърчеше над стръмната урва при реката, беше потънала в зеленина.

Джини изръкопляска.

– Никога не бих повярвала, че такова нещо е възможно.

– Вие, жителите на източните щати, не знаете колко огромна е страната ни – бях изпълнен със самодоволство.

Тя заслони очи от заслепящата светлина на слънцето и посочи:

– А какво е онова там?

Проследих ръката ѝ. Над канарите, на около километър и половина от къщичката, се извисяваха полуразрушени стени, заобиколени с купчина камъни. В северния ъгъл посрещаше поривите на вятъра кула, стърчаща като ступен зъб.

– Ла Форталеза – казах, – построена е през 17 век. Някакъв дон бил осенен от идеята да разработва този район и издигнал замъка като опорен пункт и резиденция. Но нещата не потръгнали и скоро замъкът бил напуснат.

– Хайде да го разгледаме.

– Добре, щом искаш.

Джини сложи ръка върху рамото ми.

– Стийв, а защо нещата му не потръгнаха? Какво е попречило?

– О... нищо. Не съм се интересува особено от Форталеза. Дори в човешкия си облик и през деня усещам там враждебност. Веднъж като вълк се запътих към замъка по мрак. И... беше отвратително. Усещах го не толкова физически, колкото... О, нека забравим за това.

– По онова време испанците са поробвали коренното население – каза тя замислено. – Нали така? Представям си смъртта на колко хора е видял замъкът.

– И тази смърт е оставила следи в него. Но, дявол да го вземе, това е било толкова отдавна! Все пак ще го разгледаме. Руините са много живописни и отгук изглеждат потресаващо.

– Ако наистина се страхуваш от призраци...

– Скъпа, нека забравим за това! Не съм суеверен!

Ние се настанихме в къщичката и действително забравихме всичко. Постройката много приличаше на манастир с белите си стени и плочестия си покрив. Заобикаляше я двор, в който весело бълбукаше фонтан. Имаше и градина – зелената на тревата и листата на дърветата, червената, бяла, пурпурна и златиста дантела на цветните лехи радваше окото. Бяхме съвсем сами. Почвата беше наситена и със Земя, и с Вода, така че не се нуждаеше от специални грижи. Двете други стихийни сили кондиционираха въздуха в къщата. И чистотата се поддържаше по вълшебен начин (много скъпо удоволствие е заклинанието за чистота). Тъй като Джини временно беше прекратила магьосническата си дейност, приготви закуската по мексикански от продуктите, които си носехме. Тя беше толкова прелестна по бански и с престилчица с къдрички, че не ми даде сърце да ѝ предложи услугите си като учител по готварство. А така се зарадва, когато мръсните чинии полетяха сами към кухнята. Дори ги последва да не би някоя да падне на пода, вместо във водата.

– Това е най-модерната миячна машина от всички, за които съм чувала – възкликна тя.

Следобеда имахме много свободно време и отидохме да се къпем в прибоя. Когато слънцето залезе, се изкатерихме по височината обратно, също като по стълба, която води в небето. Бяхме изгладнели и аз изпекох бифтек на жар. Мълчахме. После влязохме в патиото и оттам се любувахме на морето. Седяхме на столове, сковани от дъски, държахме се за ръце и звездите, обсипали небето, ни поздравяваха.

– Като изгрее луната, нека сменим кожата си с козина – казах. – От теб ще стане очарователна вълчица. Аз бих, хм... е, не е важно!

Тя поклати глава.

– Не мога, Стийв.

– Сигурно ще можеш. Разбира се, ще се наложи да използваме Т-вълшебството, но...

– Там е работата, я. Твоите човешки гени са съединени с вълчите. Всичко, което ти е нужно при промяната, е поляризирана светлина. Но за мен това означава голяма трансформация и... Не знам... Чувствам, че не мога да го направя... Дори формулите не си спомням. Изобщо нищо не помня. Всичко, което знаех, се обърка и се изпари дори повече, отколкото съм очаквала. Ще се наложи отново да премина елементарен курс на обучение. А сега може да ме промени само професионалист.

Въздъгнах, защото се надявах да станем и двамата вълци. Светът не може да се опознае истински, ако си служиш само с човешки сетива и човешки разум и ако не изживееш усещанията, присъщи на животните. А Джини безспорно е част от този свят... Какво пък!

– О кей – казах. – Тогава после, когато отново станеш специалистка.

– Разбира се. Много съжалявам, скъпи. Но ако ти искаш да се поразходиш в облика на вълк, тичай. Ами ако завъдиш бълхи? – тя се наведе гальовно към ухото ми. И тогава чухме стъпки.

Скочих. Думите, които промърморих, не изразяваха особено гостоприемство. Под черното кадифено небе по отдалечаващата се пътечка към нас се приближаваше някаква сянка.

Кой ли пък е този? Някой от селото, което е на петнадесетина километра оттук? Но... Когато съм човек, носът ми не е много усетлив (според вълчите ми стандарти), а въпреки това миризмата, която долових, не ми хареса. Не че беше неприятна, обратното, от острия аромат неясното в мрака лице на Джини стана още по-прекрасно. И все пак нещо в мен се съпротивяваше.

Непознатият вече влизаше в патиото и аз тръгнах да го посрещна. На ръст беше като мексиканец, тоест по-нисък от мене. Движеше се толкова безшумно, колкото вдига шум струйка дим, и аз си помислих да не би да е върколак ягуар. Гъвкавото му тяло бе облечено в безукорно бял костюм, а върху него – тъмно наметало. Лицето му бе засенчено от широкопола шапка. Когато свали шапката си и се поклони, падащата от прозореца светлина обля лицето му. Никога не бях срещал толкова красив мъж: високи скули, гръцки нос, остра брадичка, раздалечени зеленикави очи, от които бликаха златисти искри. Кожата му бе по-бяла от кожата на жена ми, а косите му бяха гладки, светли, с пепеляв оттенък.

Видя ми се съмнително да е мексиканец. По-скоро е представител на отдавна съществувала, забравена сега раса.

– Буенос ночес, сеньор – възгрубо казах аз. – Пардон, перо но абламос еспаньол! – изкривих си душата, но не ми се искаше да дрънкам вежливи глупости.

Не мога да определя дали гласът, който ми отговори, беше тенор или контраалт, но при всички случаи звучеше като музика.

– Повярявайте ми, сър, владее всички езици, които могат да ми потябват. Моля да бъда извинен, но като видях отдалече, че къщата свети, осмелих се да предположа, че стопанинът се е върнал. И реших да го навестя, за да го поздравя по съседски.

И изговорът, и строежът на фразите бяха архаични. Например гласните звучаха по шведски, макар да липсваше присъщият на шведския език ритъм на изречението. Сега обаче ме учудиха самите думи.

– По съседски ли?

– Обстоятелствата са такива, че ние – аз и сестра ми – живеем в онзи разрушен замък...

– Какво? Но... – спрях на средата на думата. Фернандес не ми е споменавал такова нещо, от друга страна, самият той не е тук от много месеци насам. Беше купил тези няколко акра от мексиканското правителство, чиято собственост са и Форталеза, и земите наоколо. – Купили сте този замък?

– Няколко стаи в него ни подсигуряват напълно комфортно съществуване, добри ми сър – избягна прекия отговор той. – Скромното ми име е Амарис Маледито. – Устата му, толкова рязко очертана, че трудно можеше да се забележи колко са пълни устните му, се изкриви в усмивка. Ако не беше миризмата, която усещах, щях да бъда окончателно покорен. – Вие и вашата прекрасна лейди сте гости на сеньор Фернандес? Добре дошли.

– Временно се настанихме в тази къща – Джини говореше също като дете, задъхвайки се. Крадешком я погледнах и в жълтата светлина от прозореца видях, че очите ѝ блестят и че непрекъснато го гледа в лицето. – Казваме се... Вирджиния... Стивън и Вирджиния Матучек.

С някакво хладно недоумение помислих – младоженките кой знае защо смятат, че щом вече са „мисис“, това трябва да прави впечатление на всички: „мисис еди коя си“ и не можеш по никакъв начин да разколебаеш тази им увереност.

– Много мило от ваша страна, че ни навестихте... Да вървите пеша толкова отдалеч. Сестра ви... също ли ще дойде?

– Не – каза Маледито, – макар че, честно казано, вашето общество щеше да ѝ бъде приятно. Ала гледката на такава красота вероятно щеше да я уязви. Вашата красота щеше да предизвика у нея мъка и завист.

Нощта беше изпълнена с аромата на цветя. Над главите ни и над върховете на канарите блестяха звездите, а долу шумеше огромното море, обвито в мъгла. Колкото и да е странно, думите на Маледито не изглеждаха нито дръзки, нито изкуствени, в тях имаше само истина. В сумрака, който в патиото ставаше по-плътен, видях, че Джини се изчерви и сведе поглед. Ресниците ѝ затрепкаха като криле на пеперуда и тя смутено отговори:

– Толкова сте добър... Да... Няма ли да седнете?

Той пак се поклони и меко се отпусна на стола – преля се, сякаш беше вода. Дръпнах Джини за ръкава, побутнах я към къщата и яростно засъсках:

– Дявол да го вземе, какво мислиш да правиш? Сега цял час няма да се отървем от този тип!

Тя блъсна ръката ми с гневен жест – не беше го правила от последната ни кавга насам.

– Не искате ли малко коняк, сеньор Маледито? – попита тя с лъчезарна усмивка – бавно и интимно, но устните ѝ едва забележимо потрепваха. – Ще ви донеса. Може би и пура? Стийв има „Префетос“.

Докато тя шеташе в къщата, аз не пророних нито дума – бях твърде разярен. Заговори Маледито:

– Очарователна девойка, сър. Във висша степен възхитително създание.

– Тя е моя жена – ревнах, – дойдохме тук, за да сме сами.

– О, не ме подозирайте – доволният му смях сякаш се сля с шепота на морето. Седеше в сянката и аз можех да различа само неясни размазани очертания – черно и бяло, и наблюдаващите ме отстрани блестящи очи. – Разбирам всичко и не се осмелявам да злоупотребявам с търпението ви. Не е изключено по-късно, когато се запознаете със сестра ми, да ви достави удоволствие...

– Не играя бридж...

– Бридж? А, да, спомних си. Това е нова игра на карти – той направи с ръка хипнотичния знак на отрицание. – Не, сър, ние не можем да принудим нито себе си, нито другите да вършат нещо, което не искат. Не бихме се натрапвали в дом, където има някой, който не желае, макар и без да го казва, нашата поява. Освен това... Как би могъл човек, заселил се в жилище като нашето, да пренебрегне факта, че се е сдобил със

съседи? И сега не е по силите ми да откажа учтивото предложение на вашата лейди. Не, сър, няма да ви отнема много време.

Е, както винаги, учтивият отговор уталожва гнева. Маледито продължаваше да не ми харесва, но вече можех да анализирам мотивите си и враждебното ми отношение към него се засили. Раздразнението ми се превърна в неприязън към този човек. Нещо в него – може би одеколо- нът му – ме караше да желая Джини повече от когато и да било.

Гневът ми обаче отново избухна, когато тя донесе коняка и започна да се върти около Маледито, говореше твърде високо, много се смееше и отгоре на всичко настойчиво го канеше да обядва с нас на следващия ден! Мрачно слушах разговора им. Той лееше думите гладко, мазно, остроумно и нито веднъж не отговори направо на отнасящите се до него въпроси. Седях и репетирах наум какво ще избълвам, когато се махне. Най-сетне той стана.

– Не смея да ви досаждам повече – каза. – Освен това пътят до Фор- талеза минава по скалите, а аз не го познавам добре. Тъй че, за да не се объркам, ще трябва да вървя бавно.

– О, но това е опасно! – Джини се обърна към мен. – Ти трябва да го изпратиш, Стийв. Изпрати го до вкъщи!

– Не се осмелявам да искам от вас такова нещо – възрази Маледито.

– Това е най-малкото, което можем да направим за вас. Настоявам, Амарис. Няма да ти отнеме много време, Стийв. Нали казваше, че искаш да се разходиш на лунна светлина – виж, луната изгрява.

– О кей, – изляях аз възможно най-нелюбезно. Наистина на връщане ще се превърна във вълк и ще си изкарам яда. А ако сега се опитам да споря с нея, ще й наговоря всичко, което мисля и чувствам, и нашата втора нощ ще стане... Не, това няма да е кавга, а истински Армагедон.

– Да вървим.

Той й целуна ръка, а тя се прости с него с такъв нежен, треперещ и неясен глас, сякаш беше ученичка, влюбена за пръв път. Маледито имаше фенерче и то хвърляше малко, скокливо снопче светлина, което изтръгваше от съгъстващия се мрак ту камъни, ту еднообразните филизи на пелина. Над източния рид лунното сияние ставаше все по-ярко. Усетих как нервите ми се опъваха. Известно време се движехме косо нагоре по склона, само поскъръцването на обувките ни нарушаваше тишината.

– Не сте ли си направили труда да вземете фенерче, сър? – каза най-сетне Маледито. Аз изхъмках. Откъде накъде ще му казвам, че имам магьосническо зрение? Не му признах също, че съм вълк върколак, който се променя на лунната светлина и без фенерче.

– Ще се наложи да вземете моето – продължи той. – В противен случай на връщане пътят ви може да се окаже много опасен.

Това го знаех. Обикновеният човек ще бъде като сляп по тези места дори под ярката лунна светлина. Пътеката се губеше и много трудно можеше да се открие. Наоколо всичко изглеждаше изкривено и пълно със сенки. Ако човек се паникьоса, ще се лута до разсъмване или по-вероятно ще падне в пропастта и ще си счупи главата.

– Ще дойда утре вечер да си го взема – Маледито въздъхна с удовлетворение. – Ах, сър, идването ви тук е толкова рядко щастие! Двама младоженци, преизпълнени с любов... Сибелита така мечтаеше да ви види... впрочем и аз.

– Сестра ви ли?

– Да. Не бихте ли желал, ако няма да ви затрудни, да се срещнете с нея утре по същото време?

– Не.

Отново настъпи тишина. Спуснахме се в едно дефиле, обкръжено със скали. Беше тъмно като в рог. Не се виждаше и нашата къщичка. Нищо, освен мътното лъщене на водата и лунното сияние над нас, както и лишилите ни от светлината си студени и много далечни звезди. Взрях се: извисяващите се скали завършваха с полусрутените стени на Форталеза, които приличаха на стърчащи слонски бивни. Сякаш аз и Маледито бяхме последните останали хора в Мидгард.

Той спря. Светлината на фенерчето изчезна като отрязана.

– Лека нощ, сеньор Матучек – извика. В звънтящия му смях звучаха едновременно злоба и красота.

– Какво? – объркан, аз се взрях, примигвайки, в мрака. Тъмнината ме обгърна. – Какво искате да кажете, дявол да го вземе?! Още не сме стигнали до замъка!

– Не сме. Върви там, ако искаш... и ако можеш.

Чух как тръгна по пътеката обратно. Камъчетата под краката му вече не хрущяха – стъпките му бяха меки и бързи като скоковете на див звяр.

Беше се запътил към нашата къща.

Един миг стоях като закован. Чувах най-малкото движение на въздуха, шумоленето на пелина, плисъка на океана. Докато кънтенето на сърцето ми заглуши всички звуци.

– Джини!!! – закрещях аз.

Въртях се объркан. Втурнах се след него, кракът ми се плъзна по скалата и аз паднах, като си ударих ръката до кръв. Надигнах се с мъка.

Отвесните скали и урви върнаха обратно проклятията ми. Препъвайки се, аз се впуснах по стръмнината, провирах се през храстите и кактусите.

Спънах се в нещо и пак паднах, но този път си тряснах главата в един голям камък. Болка прониза тялото ми, в очите ми избухнаха огньовете и минута-две лежах почти в безсъзнание.

Тогава почувствах нечие присъствие. И през безнадеждната самота и студа, които струяха оттам и заливаха душата ми, самата ми същност, усетих чужда надежда – като опъната струна.

„...успехът е в ръцете ми, от третия опит... И двамата. Той е мъртъв, а тя е прелъстена. После разкаянието ще я сломи... Заплахата, която се криеше в тях като в буреносен облак, е отстранена... Най-сетне съм в безопасност...“

Една мисъл ме прониза, по-ужасна и по-силна от каквато и да било болка: Маледито не би могъл самичък да й въздейства така, поне не толкова силно... Не би могъл да сломи любовта, гордостта и порядъчността й... Не, самият Изкусител е принудил момичето ми да постъпи така... Не знаех какво зло е замислено, но като избухване на светкавица я видях насаме с Маледито и в този огън изгоря всичко останало – болката, слабостта, здравият смисъл, дори за известно време споменът за ехидния наблюдател. Изревах от гняв, скочих и побягнах!

Обхвана ме някакво безумие, не осъзнавах какво правя. Ала животинските ми рефлексии и инстинкти ме запазиха. Мисля, че беше точно така. Внезапно усетих, че съм изтощен до крайност, наложи се да спра, за да си поема дъх. Тази принудителна пауза даде възможност на разсъдъка ми да надделее.

Огледах се и не открих нито замъка, нито нашата къща. Бях се заблудил.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Внимателно огледах урвата, която стигаше до матовото огледало на морето. Разсъдъкът ми до голяма степен се беше върнал. Маледито умело ме беше отстранил от сцената. Вероятно щеше да причини и смъртта ми, ако аз не спадах към особения вид Хомо сапиенс. Той не предполагаше това. Разполагах с нещо повече, отколкото той можеше да си представи – например магьосническото зрение. Измърморих формулата и почувствах как ретината на очите ми се промени. Сега можех да виждам на километри далеч, естествено неясно и размазано, защото човешкото око не може да фокусира в инфрачервена светлина, но започнах да разпознавам местността. Определих приблизително пътя си и затичах към къщи.

Обзе ме ужас: тичах твърде бавно, а Маледито се движеше с недостъпна за човека скорост.

Над хълмовете се издигаше луната. Превъплъщението ми стана, преди да осъзная. Не спрях дори за да се разсъблека – в движение смъкнах дрехите си и ги понесох в зъби. Разбира се, те веднага се превърнаха в парцали. Останах само по долни гащи.

Вълчите очи не виждат надалеч, но обонянието ме водеше по утъпканата трева, по моята собствена следа, съвсем прясна и много ясна. Намерих пътечката и усетих още една миризма. Сега знаех какво се крие зад непонятното благоухание на Маледито.

ДЕМОН!!!

Преди не съм срещал точно същата миризма, но вълчият ми мозък не се интересуваше от какъв вид е демонът. В тесния ми череп оставаше място само за омраза и за бързина.

Показа се къщата ни. Сkochих в патиото. Нямаше никого. Прозорецът на спалнята с изглед към морето беше отворен, обливаше го лунната светлина. Влетях вътре.

Той я държеше в обятията си. Джини все още се съпротивяваше, отблъскваше го, ала очите ѝ бяха затворени, силите ѝ отслабваха.

– Не! – шепнеше тя. – Не, помощ... не, не бива... Амарис, Амарис, Амарис – ръцете ѝ докоснаха гърлото му, плъзнаха се по врата и притеглиха главата му. Те политнаха надолу прегърнати, мрак изпълваше спалнята...

Нададох вой и впах зъбите си в него. На вкус кръвта му не

приличаше на човешката – беше резлива като вино и кипеше в мене. Не посмях да го ухапя пак. Още една глътка и навярно ще легна в краката му като куче, ще моля за ласки. Поисках да се превърна в човек.

Трансформацията ми отне толкова време, колкото на него да я пусне и да се обърне към мен. При все че беше учуден, не ми изръмжа в отговор. В ажурната лунна светлина се открояваше вълшебното му лице, а в очите му горяха златни искри. Той се смееше.

Като вложих цялата тежест на тялото си, насочих юмрук към лицето му. Нима гладката, бавна човешка плът може да се бие с бързия като живак живот, роден от Въздуха и Мрака?

С рязко светкавично движение Маледито отскочи – просто го нямаше на предишното му място. Аз се джаснах в стената и паднах. Над мене се разнесе мелодичният му смях:

– Нима такава хленчеща твар е достойна да притежава девойка като тебе? Промълви само една дума, Вирджиния, и аз ще го натикам с ритници в миша дупка.

– Стийв... – тя се сви в ъгъла. Не се хвърли към мен. Аз се претърколих и скочих на крака. Маледито се усмихна, прегърна Джини през кръста и я притисна. Тя затрепери и се опита да го отблъсне. Той я целуна, тя извика. И отново жестът на съпротива се превърна в жест на любов. Маледито ме блъсна със свободната си ръка и аз паднах. Той постави крака си върху главата ми и натисна.

– Нямам голямо желание да строша черепа ти – каза. – Но ако ти не бъдеш достатъчно учтив и не се отнесеш с уважение към желанието на лейди...

– Желанието?! – Джини се отскубна от него. – О, небеса! – викаше тя. – Махни се!

Маледито се разсмя.

– Ако моята жертва призовава светото име напълно искрено, би трябвало да изчезна – гласът му приличаше на ромолене. – При все това, както виждаш, аз съм тук. Онова, което е скрито вътре в теб, се топи от желание по мен, Вирджиния.

Тя грабна вазата и я хвърли по него. Той ловко я хвана, трясна я в мен – счупи я на парчета – и тръгна към прозореца.

– Сега магията се разпръсна – каза, – но не се бой, когато настане по-благоприятен момент, ще се върна.

Миг – и той прескочи първаза. Запълзях след него. Белият двор беше облян с лунна светлина. Нямахше никой.

Седнах, вдигнах глава, а до мен се отпусна хлипащата Джини.

Минутите течаха бавно. Най-сетне станах, запалих лампите, намерих цигара и запуших. Тежко се стоварих на края на кревата, Джини се простря ничком до мен. Дори не я докоснах.

– Кой беше това?

– Инкуб – не виждах лицето й, само разпилените по гърба й червеникави коси. Докато ме нямаше, тя беше облякла най-хубавата си нощница – за кого? Гласът и беше тих, едва се чуваше. – Навярно живее в развалините на Форталеза, заселил се е там заедно с испанеца. Сигурно той е виновникът за неуспехите му.

Поех дълбоко дим.

– А защо не се е появил преди? – попитах я високо и глуповато. – Ах, да, разбира се, възможностите му са ограничени, семейно проклятие. Не е могъл да излезе извън границите на имението на онзи стар дон. А оттогава никой не е идвал тук по мрак.

– Докато ние... – продължи, шепнешком тя.

– Хуан и жена му идваха тук рядко – пуфках като локомотив. – Нали си вещица, имаш информация. Аз само зная, че инкубът е демон на разврата. Кажете ми защо никога не е безпокоил Фернандес?

– Стийв...

Джини отново заплака, сякаш беше загубила всякаква надежда. Помислих си, че е отчаяна и защото е изгубила силата си на магьосница. А на мен... на мен ми беше ясно.

– Защото свещените символи защитават само онези, които наистина желаят да бъдат защитени. Мисля, че тук той беше прав. Хуан и жена му са добри католици. Те не биха живели тук, без да окачат по едно разпятие на всяка стена. Нито той, нито тя биха пожелали да си изневерят.

Тя вдигна лицето си, погледът й беше безумен.

– Мислиш, че аз...

– О, не е било съзнателно. Ако се бяхме досетили да окачим кръстовете веднага след като пристигнахме... Ако се бяхме помолили от чисто сърце, също щяхме да сме в безопасност. Никога не можеш предварително да знаеш дали си заобиколен с инкуби или не. Ала мозъкът ни беше зает с друго, а сега е късно. Предполагам, че подсъзнателно ти си се забавлявала с мисълта – няма да е зле малко да кръшна от абсолютната моногамия...

– Стийв – тя едва се вдигна на крака, – как през нашия меден месец можа да кажеш такова нещо!

– Можак... – угасих цигарата си. Жалко, че не беше върху лицето на Маледито. – А защо той успя да те омотае?

– И ти, Стийв... Стийв... Обичам те! Само теб!

– Най-добре ще бъде да вземеш килима и да изчезнеш. Отлети в... доколкото си спомням, най-близкият град Гуаямас е достатъчно голям, за да има в полицията му екзорсист. Разкажи им всичко и помоли за помощ. Защото, доколкото си спомням от демонологията, щом си попаднала под влиянието на инкуб, той ще те последва където и да е.

– Но не стана нищо! – тя така изкрещя, сякаш съм я ударил. Какво пък, в известен смисъл това си беше удар.

– Да, времето не стигна. Този път. Разбира се, ако разполагаше с цялата си магьосническа сила, ти би могла да прогониш който и да е демон с помощта на чисто светско заклинание. Но сега я нямаш. Докато не изкараш курс за повторно обучение, всеки час извън църквата трябва да те пази екзорсист. При условие че... – аз също станах.

– Какво?! – почти полудяла, тя се вкопчи в мен с ледени пръсти. Отърсих се от нея, бях ослепял от гняв. Мъжкото ми достойнство беше уязвено: Маледито ме наби и едва не прелъсти жена ми.

– Стийв, какво си намислил?!

– Че и сам мога да се отърва от него.

– *Не можеш!* Ти не си магьосник, а той е демон!

– Аз съм вълк върколак. Може би това ще изравни шансовете ни – влачейки крака, отидох в банята и си бинтовах ръката. Впрочем раните бяха повърхностни, но ставите на пръстите ми се бяха подули. Джини се опита да ми помогне, ала аз ѝ посочих вратата. Разбирам, че не бях прав, но болката и гневът ме бяха завладели напълно. Само смътно осъзнавах, че трябва да отида във Форталеза, където вероятно се е върнал Маледито. Щом стана вълк, ще бъде силен и бърз като него. Естествено няма да смея да го хапя... Ако случаят позволи да се превърна в човек, ще използвам похватите на ръкопашен бой, на които ме учеха в армията... Планът ми беше абсолютно безнадежден, но ме подтикваше моят собствен демон.

Джини разбра всичко. Магьосническите ѝ способности отчасти се върнаха или може би си каза думата вродената ѝ дарба. Безжалостното сияние на огньовете на Свети Елм осветяваше нереално бялото ѝ лице. Тя трепереше и конвулсивно преглъщаше. Най-сетне кимна:

– Ако другояче не може... Ще отидем заедно.

– Не! – в гърлото ми клокочеше ръмжене. – Казвам ти, отивай в Гуаямас! Малко ли бели ми докара? Остави ме сам. А после ще реша дали искам да се върнеш при мене!

Миг-два тя втръчено ме гледаше. Дано никога повече не се случи

да ме гледа така. Сетне изчезна.

Излязох от патиото и се превърнах във вълк. Във въздуха се носеше миризмата на демона. Тръгнах накъдето ме водеше тя – в планината.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Земята беше залята от ослепителната лунна светлина. Носът ми душеше миризмите: на прах, на див босилек и кактуси, далечен аромат на острица и кафяви водорасли. Ушите ми чуваха ултразвуковия писък на прилепите, паническото трополене на американския заек. Душата ми вече не се измъчваше – във вълчия ми череп се подбираха само простите мисли на жаден да убива хищен звяр. Сякаш се преродих. Известно е, че някои психиатри са постигали добри резултати, като временно са превръщали пациентите си в животни.

По някое време на фона на луната се очерта полуразрушеният силует на кулата. Всеки мой нерв беше готов за атака. Прекрачих нещото, което някога е било врата. Стоях насред празния двор – столетия наред вятърът беше трупал пясък, между плочите бе поникнала трева, тук-там се търкаляха изпаднали от облицовката камъни. По към средата се издигаше купчина отломки – тук някога е имало постройка. Отдолу зееше входът за подземията. Огледах ги, по-скоро само погледнах вътре. Не беше дълбоко, пък и не открих там леговището на инкуба.

Завих, хвърляйки предизвикателство към противника си. Пред вратата на кулата някой светкавично се обърна – беше облечен целият в бяло. Тръгна към мен, а аз отскочих. Мярна ми се лудешката мисъл: ако още с първото захапване му прекъсна сънната артерия, няма значение, че ще се нагълтам с опияняващата като вино кръв, той ще бъде мъртъв...

Смях, носещ се на малки леки крачета. Девојката отново направи крачка към мен. Неправдоподобно бяла на фона на покритите с плесен стени, тя стоеше под водопада на лееща се отгоре светлина.

– Добър вечер, прекрасна младежо. Не смеех и да се надявам на такова щастие.

Ароматът ѝ проникна в дробовете, в жилите ми. Заръмжах. После ръмженето ми се превърна в скимтене, аз размахвах чуканчето на опашката си. Тя дойде до мен, почеса ме зад ушите. Лизнах ръката ѝ – вкусът беше зашеметяващ. Някъде в мозъка ми като в разтърсвана от гръмотевици пустиня се роди мисълта, че повече няма смисъл да оставам във вълчия си облик. Токът на трансформацията прониза тялото ми, аз станах човек.

На ръст тя беше колкото Амарис и също толкова красива. Същото

странно, със заострена брадичка лице и очи, фосфоресциращи на лунната светлина. Пепелявите ѝ коси стигаха до под кръста, беше облечена в рокля, изтъкана от паяци, които си пестяха паяжината. Тя обточваше фигурата ѝ, която... Е, няма да се опитвам да описвам фигурата, но мисля, че половината от ефекта се дължеше на начина, по който девойката се движеше.

– Предполагам, Сибелита... – успях да изрека.

– А ти си Стивън – тясната изящна ръка покри ръката ми и остана там. – Добре дошъл!

Облизах устните си.

– Брат ви в къщи ли е?

Тя дойде още по-близо до мен.

– Какво значение има?

– Аз... е-е... – мярна ми се идиотската мисъл, че не е учтиво да обясняваш на една девойка каква работа имаш с брат ѝ, щом искаш да го убиеш в края на краищата... – Чуйте – изстрелях аз, – вие и той... Вие трябва да ни оставите на мира!

Сибелита меко се усмихна.

– Ах, твоята мъка е и моя мъка, Стивън. Освен това няма в душата ти няма капчица жалост към нас? Знаеш ли всъщност какво са вечните мъки? Да бъдеш създание, в което съществуват, без да се смесват, първичните стихии – Огънят на желанието, Въздухът на порива, Водата на непостоянството и тъмното могъщество на Земята... И с такава природа да бъдеш обречен да се криеш като мишка в тези руини, да виеш към празното небе... И глад, глад в продължение на триста години! Ако умираш от глад, а двама пътници са постлали до теб покривка, отрупана с ястия, няма няма да си вземеш няколко трохички, които лесно ще те задоволят?

Промърморих нещо в смисъл, че аналогията не е сполучлива.

– Няма нищо лошо в това – увещавахе ме тя и в същото време успя да се приближи плътно до мен, ръцете ѝ легнаха върху раменете ми, гърдта ѝ леко докосна моята. – И няма никакъв зъл умисъл. Това е необходимост, Стивън, вие, смъртните, също не сте безгрешни. Нито един демон няма да се осмели да ви доближи, ако сте светци, лишени от нечисти помисли. Влече ни към онези, които приличат на нас.

– А... това... да... – не ми стигаше въздухът. – Въпросът има две страни. Едната от тях...

Сибелита отново се разсмя:

– Стига, прекрасни младежо! Ето, аз стоя на лунната светлина,

прегръщам най-прекрасния в света мъж, и то гол.

– О, Господи! – спомних си, че цялото ми облекло се състои от долните ми гащи. Тъй като тя не се отдръпна, значи не е възприела възклицанието ми като молитва.

– ...Способен да разсъждава на метафизични теми! Не, ти си изпълнен с любов и си щедър! – Сибелита изящно се отдръпна. – Не бива да имам предимства пред теб. Нека бъдем равностойни – тя плесна с ръце и роклята ѝ изчезна. Не че нещо особено се промени, с рокля и без рокля – все тая. Колкото до скрупулите ми – моралът някак си остана на заден план.

– А сега ела, ела при мен, мили мой. Ела, вълко мой, направи първия в живота си решителен скок... Не бива да се губи толкова много време за една жена... О, аз предчувствам луди преживявания, такова щастие... Ела при мен! – тя отново се хвърли на гърдите ми. Не мога точно да кажа какво ме накара да отговоря на целувката ѝ. Сякаш ме беше завъртял огромен розов вихър.

Все пак успях да събера остатъците от волята си.

– Не! Аз имам жена!

В смеха на Сибелита се прокраднаха неприятни нотки:

– Ха-ха! Как мислиш, с какво се занимава Амарис, откакто ти остави жена си сама?

От гърлото ми излезе някакъв задавен звук.

– Това вече стана – мъркаше Сибелита – и каквото е направено, свършено е! Не кори жена си, тя е само един смъртен човек. Можеш ли ти да се издигнеш над съдбата си на смъртен?

За миг пред очите ми сякаш се разтвориха адските двери. Почти несъзнателно притиснах ръцете си към себе си Сибелита, целунах я лекичко и захапах устната ѝ – усетих вкуса на демонската кръв.

– Да вървим – напевно стенеше тя. – Любими мой, отнеси ме в кулата!

Вдигнах я и я понесох през двора.

– Стийв!

Викът на Джини ме прободеше като с нож. Изпуснах товара си. Сибелита се плъсна на земята върху прекрасния си задник и изстреля няколко твърде неприлични думи. Изумено се вторачих в Джини – тя се беше провесила от килима, който кръжеше над разрушената врата, червеникавите ѝ коси бяха разпилени в безпорядък по голите ѝ рамене. И макар да знаех, че е загубена за мен (защото ми я отне Амарис и миналото никога нямаше да се върне), стана ми ясно: никой друг освен Джини не ми е

нужен.

Сибелита се надигна. На лунната светлина тя изглеждаше съвсем бяла. Повече не я желяех, да върви по дяволите. Презрително се усмихна на Джини, обърна се към мен и разтвори обятия.

Като казах „Защитавай се!“, аз се превърнах във вълк. Сибелита избягна атаката ми. Отново чух – сякаш от друг свят – вика на Джини. Цялото ми внимание беше приковано в сукуба. Тялото на Сибелита затрепери, посивя и внезапно също се превърна във вълк. Тя безсрамно ми се усмихна, ароматът на самка ме удари в носа като с тояга.

Не й дадох възможност за нови изкушения, захапах я направо за гърлото. Търколихме се, преплели тела. Тя беше силна, подвижна и упорита, но не бе тренирана в тънкостите на ръкопашния бой на върколаците. А аз и когато се превръщах в животно, продължавах да владя джудо. Подпъхнах челюсти под нея и склочи зъбите си там, където се бях прицелил.

Кръвта на демона беше сладка и същевременно отвратителна. Тя вече не можеше да възбуди желанието ми. Твърде силна беше завладялата ме любов към жена ми и омраза към съществото, с което се сражавах. Ако предпочитате съвременна терминология – в жлезите ми се бяха натрупали достатъчно тестостерон и адреналин и потискаха всички останали хормони.

Аз я убих.

В последния миг чух – но не със слуха си – пронизителния вопъл на демона.

Мръсен дух! Почувствах – и не с нервите си – завихряне на пространство-времето, когато демонът се съпротивяваше, отлитайки към породилия го адски континуум. Зъбите ми действаха бързо и безжалостно. Пред очите ми тялото му го напускаше и бездушният сукуб се стапяше в царството на мрака.

Легнах до трупа на вълчицата, едва си поемах дъх. Трупът се гърчеше, гледката беше страшна: променяше се последователно – вълчица, жена, мъж, – рогат сатаноид. Когато последните свързващи сили изчезнаха, тялото задимя и се превърна в кълбо пара.

Бавно, едва-едва се връщаше разпокъсаният ми разум. Лежах на коленете на скъпата ми Джини. Горе дружелюбно ми намигаха звездите, обливаше ни прохладната лунна светлина и замъкът беше само купчина камъни.

Отново се превърнах в човек и я прегърнах.

– Всичко свърши добре, любима – въздъхнах аз. – Всичко е добре.

Аз я унищожих. А сега ще убия и Амарис.

– Какво? – тя вдигна мокрото си от сълзи лице и докосна устните ми. – Нима не знаеш? Ти вече го уби!

– А?

– Да, познанията ми отчасти се върнаха... след като тръгна – тя въздъхна на пресекулки. – Инкубите и сукубите са едно и също нещо. Те променят пола си... когато потрябва... Амарис и тази пачавра са едно и също!

– Искаш да кажеш, че тя не... той не... – така простенах, че сигурно чак сеизмографът в Калифорния го е регистрирал. Това страдание беше най-искрената благодарствена молитва, която някога съм отправял към Бога.

Не че не бях готов да простя на любимата си, та нали самият аз изпитах върху себе си мощта на демона. Но когато разбрах, че всъщност няма какво да ѝ прощавам, сякаш камък падна от гърба ми.

– Стийв! – изписка Джини. – И аз те обичам, ама ребрата ми не са от желязо!

Скочих на крака.

– Преодоляхме и това изпитание – невярвайки сам на себе си, прошепнах аз. – Действително спечелихме играта.

– Какво искаш да кажеш? – попита свенливо тя, а очите ѝ вече сияеха.

– Какво пък – обобщих дълбокомислено, – получихме много полезен урок по смирение. Сега познаваме собственото си подсъзнание много по-добре от един обикновен човек.

Потръпнах. Помислих си, че едва ли един обикновен човек би могъл да извърви обратния път от смъртта към живота, както го направихме ние. И то през втората нощ от сватбата ни! Но тъкмо такива, каквито сме, ние успяхме да прескочим трапа. Макар че срещу нас се е изправило нещо по-голямо, отколкото домогванията на един дребен демон. Неслучайно сме примамени в неговото леговище – този някой или нещо искаше да ни унищожи.

Сега мисля, че Силата, която желаше да ни погуби, тогава все още наблюдаваше. Самата тя не успя да нанесе решаващия си удар, а наблизо нямаше друг, който да се опита отново да ни изкуши. Пък и ние вече бяхме имунизирани срещу такива съблазни. Врагът не можеше отново да използва скритите в нас ревност и подозрителност и да ни настрои един срещу друг. Аз и Джини се бяхме освободили и от подозренията, и от ревността както никой друг смъртен. Очистихме се от тях.

Но врагът беше търпелив и хитър, той измъкна на бял свят цялото ни страдание. Дали ще се отърсим от мъката и болката? А може би все пак ще ни остави на мира?

Не знам! Но знам, че внезапно пред очите ми се разкри цялото великолепие на нощта и че ме връхлетя вълна от любов към Джини, заля ме и не остави място за нищо друго. А когато след доста дни си спомних какво се бе случило на издигащата се над морето скала, споменът ми беше толкова смътен, както и всички останали преди това. Аз се избавих от него и небрежно заключих полу на шега: „Много интересно – щом ме цапардосат по главата, винаги ми се явява една и съща халюцинация“.

Когато дойдохме на себе си в патиото, погледнах Джини, притиснах я в прегръдките си и хрипкаво казах (в гърлото ми бяха заседнали непролети сълзи):

– И така, разбрах колко много се тревожиш за мен. Ти ме последва, без да знаеш какво може да ти се случи... А аз те бях пратил да се спасяваш...

Тя потърка разрешената си глава в рамото ми.

– И аз узнах същото за теб, Стийв. Радвам се. Качихме се на килима.

– Към къщи, килимче – казах и когато вече бяхме във въздуха, добавих: – Подозирам, че си изморена до смърт.

– Е, не чак толкова... Още съм много напрегната... Не, дявол да го вземе, много съм щастлива – тя стисна ръката ми. – Но ти, миличкият ми, бедничкият...

– Аз се чувствам прекрасно – захилих се. – Утре можем да станем късно. Ще си отспим!

– Мистър Матучек, какво си мислите?

– Същото, каквото и вие, мисис Матучек!

Досетих се (на лунната светлина не се виждаше добре), че тя се изчерви.

– Разбирам. Много добре, сър. Всичко стана тъй, както предвиждахме.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Върнахме се в къщи. През лятото се хванахме на работа, а есента отново продължихме учебните занятия. Както повечето новобрачни, и ние имахме парични затруднения. Не беше нещо сериозно, но когато например Джини забременя, наложи ни се да продадем килима. От друга страна, през първите две години от семейния ни живот не се случи нищо вълнуващо, ако не се смятат моментите, когато оставахме насаме...

После болногледачката ме доведе до леглото, на което лежеше любимата ми. Лицето ѝ винаги имаше великолепен цвят, а сега от преживените страдания беше бледо и с рязко изпъкващи скули. Но разпилениите ѝ по възглавницата коси пламенеяха и макар очите ѝ да бяха полуприкрити от ресниците, никога досега не са сияели с толкова ярка зелена светлина. Наведох се и много нежно я целунах.

– Ти ли си? – прошепна тя.

– Как се чувстваш? – наум ми дойде единствено този глупав въпрос.

– Прекрасно – тя се разсмя, после взе да ме разглежда. – Но ти изглеждаш толкова изтомян от всички докторски измишльотини...

Действително мнозина акушери поставят бащата на легло, когато му се ражда дете. Само че нашият лекар беше привърженик на широко разпространеното убеждение, че аз ще окажа максимална помощ на жена си, ако се потя в приемната. През последния месец толкова настървено четях всичко по този въпрос, че станах едва ли не специалист. За такава висока и слаба жена като Джини първото раждане щеше да бъде трудно. Тя прие това с обичайното си хладнокръвие. В направеното ѝ предсказание обърна внимание само на мястото, където магическите руни посочваха пола на детето, защото ако го знаем, няма да сбъркаме с името.

– Харесва ли ти дъщеря ни? – попита ме тя.

– Прекрасна е – отговорих.

– Лъжец – тя тихо се разсмя, – няма мъж, който да не се ужаси, когато му кажат, че е баща на такова сбърчкано червено късче месо. – Ръката ѝ се протегна към моята. – Но тя ще стане красива, Стиив. Толкова е безпомощна! За нас тя е най-прекрасната на света!

Казах си, че няма смисъл да викам от радост тук, в болничната стая,

пълна с майки. Спаси ме бавачката:

– Смятам, че е по-добре да оставите жена си да си почине, мистър Матучек. И доктор Ашман би предпочел посещението да свърши, защото е време да си ходи.

Той ме чакаше в помещението за записване имената на новородените. Влязох, звуконепроницаемата врата се затвори и бавачката я запечата със Звездата на Давид. Това беше съвременна болница с всички предохранителни мерки. Доктор Ашман беше побелял грубоват човек със свободни маниери, висок метър и осемдесет и подобен на скала. Личеше, че е изморен. Забелязах, че под лекарската престилка със знаците на Зодиака беше облечен с бели панталони от дебел ленен плат и риза без вратовръзка. Носеше и амулета си, разбира се.

Стиснахме си ръце.

– Всичко е наред – увери ме той. – Получихме резултатите от лабораторните анализи. Както знаете, тъй като по майчина линия липсват вълколаци, вашите деца няма да са родени вълци върколаци. Но понеже момиченцето е наследило от вас комплект рецесивни гени, то може да се поддава на заклинания за трансформация.

Това е сериозно предимство, ако детето като майка си избере професията магьосница. Но все пак трябва да вземем и някои предпазни мерки, защото тя ще бъде повече подложена на свръхестествени влияния от другите деца.

Кимнах. На мен и Джини прекалено често ни се налагаше да участваме в нежелани от нас приключения.

– Омъжете я за подходящ човек – пошегува се Ашман – и ще си имате внучета вълци върколаци.

– Ако дъщерята прилича на моята половинка – рекох, – Боже, помогни на нещастника, когото ще принудим да й стане мъж – като казвах това, аз се чувствах като последен идиот. – Чуйте, докторе, и двамата сме изморени, нека да оформим документите на новородената и да свършваме.

– Съгласен съм – той седна зад бюрото. На един пергамент вече бяха записани имената на родителите, датата на раждане и официалният номер, с който детето се нареждаше сред новородените. – Как решихте да я наречете?

– Валерия.

– Е, да, предполагам, че жена ви ще избере нещо подобно. Идеята е нейна, нали? А второто й име?

– Е... Мери. Това решение е мое... в чест на майка ми... – разбрах,

че отново говоря глупости.

– Добра идея. Ако не ѝ харесва малко странното Валерия, ще се нарича с второто си име. – Пъхна пергамента в машината и напечата останалите данни. Въздъхна и ми подаде документа /при този жест изсипа пепелта от пурата си извън пепелника/. Много тържествено сгъна на две свидетелството с отпечатъците от пръстите на дъщеря ми.

– А истинското ѝ име?

– Виктрикс.

– А?

– Жена ми винаги го е харесвала. Валерия Виктрикс. Последната сила, която ще се противопостави на хаоса, както каза Джини в една от редките минути, когато беше съвсем сериозна.

Ашман вдигна рамене.

– Е, не мисля, че момичето някога ще използва това име.

– Надявам се да не го направи никога.

– Това ще е свързано с неприятности – съгласи се той. – Но не се тревожете. Виждал съм твърде много млади съпрузи, наплашени от възможните отрицателни последици на такава процедура. А всъщност истинското име е само една разумна предпазна мярка. Нещо като ваксинация.

– Знам – казах. – Така са мислели и родителите ми, когато съм се родил... Не че някой е искал да стори зло на мен, обикновения мирен гражданин, но животът ми е бил неспокоен и често подлаган на опасности. Ето защо беше крайно необходимо да се вземат мерки против магия. Впрочем, те далеч не винаги са сигурни. Медицинската наука е една от малкото области, където според мен има истински прогрес.

Ашман потопа перото от орел в мастилото, направено от дъбови шикалки.

– В името на птицата, олицетворяваща твоята родина, и на дървото на мълниите – той повиши глас, – под тяхна и Божия защита, дете на днешния ден, да бъде името ти, известно само на родителите ти, на лекаря ти и на теб самата по цялата земя, когато достигнеш пълнолетие, Виктрикс. И нека то ти дари слава и щастие. Носи го, докато не изтекат определените ти години. Амин. – Той вписа името, посипа го с пясък от Галилея и отново стана.

– Този документ ще регистрирам лично – каза, прозявайки се.

– О кей, това е всичко.

Пак си стиснахме ръце.

– Съжалявам, че се наложи да израждате детето в толкова неудобен

час.

– Ние, лекарите, сме свикнали с всичко – отговори ми той. Сънливостта му беше отлетяла. Внимателно ме погледна. – Освен това аз го очаквах.

– Какво?

– Вече съм чувал нещичко за вас и вашата жена – каза Ашман. – Проучих руните и си изясних някои неща. Възможно е да сте го знаели, но детето е заченато по време на зимното противостоене. Освен обичайната наследственост резултатите от врачуването по руническите надписи показват още нещо, но не мога да разбера какво е то. Аз обаче бях напълно убеден, че тя ще се роди точно тази нощ – защото сега е Великото пълнолуние. Ще я наблюдавам с неотслабващ интерес, мистър Матучек. И ви съветвам – много добре пазете дъщеря си... А сега – лека нощ.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

През следващите три години не ни се случи нищо особено. Съвсем естествено, бихте си помислили. Но вие се различавате от нас. А това беше време, което преобърна много наши представи и накара земята под краката ни да потрепери.

Ще започна оттам, че ние не очаквахме раждането на Валерия. По-късно разбрахме, че Сварталф отново се е заел да гони домашните духове, а за отмъщение те превърнаха противозачатъчните хапчета на Джини в аспирин. Много по-късно си помислих дали зад тази случайност не се крие нещо повече... Силите, които ни командват, ни поставят в положение, изгодно за *техните* цели.

Отначало Джини имаше намерение да продължи да живее според първоначалните ни планове. Поне когато малката ни дъщеричка порасне достатъчно, че да я оставяме по цял ден на приходещата бавачка. Тя получи в Аркан степента доктор по философия и ѝ предложиха великолепа работа. Но тъй като в семейството ни се появи дъщеря, наложи се мамината еманципация да бъде отложена. Не можехме да поверим Валерия на някаква си наемна мърла! Все още не можехме. Нито когато се усмихна за първи път, нито когато започна да пълзи (и се пъхаше навсякъде), нито когато звуците, напомнящи бълбукане и чуруликане, се превърнаха в истински смях... По-късно, казахме си.

Не протестирах, защото бях абсолютно съгласен. Но това означаваше – временно, ако не и завинаги – да се откажем от амбициите да се превърнем в удобно устроена млада двойка с тлъст доход (на двамина) и с къща в прелестно местенце, която се е отдала на чудесните си занимания. По едно време смятах да възобновя холивудската си кариера, но Джини не искаше да чуе нито дума за тази идея.

– Представи си за миг – каза ми тя, – че реша да стана една жалка актриса, за да играя в „Сребърният вожд и момичето“. А от мен би могъл да излезе прекрасен инженер.

Лично аз не мисля, че всичките ми роли са толкова жалки, но общо взето думите ѝ прозвучаха убедително.

Знаех, че на един новоизпечен бакалавър няма да му позволят да се занимава със сложни изследователски проблеми, както си е въобразявал, особено ако е по-възрастен от съвипускниците си. Тъй че ми се наложи да започна с нещо според силите си. За щастие (тогава мислехме

така) работата ми се оказа неочаквано добра.

Корпорацията за предсказания – „Източниците на норните“, беше една от появилите се в следвоенния бум компании за обслужване на бизнеса, за информация и какво ли не. Отначало малка, тя се разрастваше бързо. Освен с производствена дейност, се занимаваше и с изследвания. Там бях поканен да работя и аз. Това беше не само чудесно, а и представляваше първата, и то нелоша стъпка към професионалните ми занимания. Към целта! Интелигентната администрация ни подтикваше и към повишаване на знанията, макар и без допълнително заплащане. Вярно, свободното ми време понамаля, обаче заплатата беше добра, пък и се сприятелих скоро с шефа си – Барни Сторласон.

Неприятното беше, че трябваше да останем в този скучен във всяко отношение град и да понасяме страшните зими на северната част на Средния запад. Но се утешавахме с обстоятелството, че наехме луксозна къща извън града. Освен това имахме своята любов и Валерия. Бяха хубави години, но в тях нямаше нищо забележително.

Прави сте да смятате всички тези подробности за незначителни. Предполагам, че човек винаги го е привличало и го привлича онова, в което се таи опасност и гибел. Нека си спомним древната китайска клетва: „Да ти се случи да живееш в интересно време!“. А времето, в което живеехме, обещавахе да стане интересно.

Нито Джини, нито аз се поддадохме на пропагандната шумотевица, че щом злият и безнравствен халифат е разгромен, чакат ни вечен мир и щастие. Наопаки, ние знаехме, че вечно е наследството, оставено на човечеството от войната. Освен това смятахме, че този конфликт беше не толкова причина, колкото симптом на обхваналите света недъзи. Ако християнството не беше разединено, врагът нямаше да успее да завладее по-голямата част от източното полукълбо и да понатупа Съединените щати. Всъщност халифатът беше само едно секуларизирано, или да го кажем по-просто – светско, оръдие на мюсюлманската еретична секта. Сред съюзниците ни имаше немалко вярващи в Аллаха.

Нормално беше да се очаква, че човечеството ще осъзнае получения урок, ще се откаже от религиозните разпри и ще започне преустройство и възстановяване. По-конкретно се надявахме, че Църквата на йоанитите ще бъде окончателно дискредитирана и ще замре. Наистина, нейните привърженици също се сражаваха срещу халифата и изиграха главна роля в Съпротивителното движение на окупираните територии. Но по-късно те се опълчиха срещу старите убеждения и вярвания, срещу всичко, върху което се крепеше западното общество. Тъй че

възниква въпросът: кой разединява и отслабва цивилизацията ни? Та нали самите те дадоха пример на халифата да надигне глава, нали те подпалиха безумието в Средния изток?

Сега вече ми е ясно, че от човечеството не бива да се очакват разумни решения.

Въпреки всеобщото убеждение заплахата не се появи внезапно, някои от самото начало предупреждаваха за нея. Те изтъкваха, че йоанитите вече са станали доминираща сила в политиката на няколко държави, които започнаха да се отнасят не особено дружелюбно към нас. И че постепенно приобщават към вярата си цяла Америка. Но ние много-много не се вслушвахме в предупрежденията – бяхме твърде заети с възстановяването на разрушенията от войната. Твърде заети: всички заедно и всеки поотделно. Решихме, че онези, които бият тревога, са реакционери и жадни за власт манияци (не е изключено сред тях да е имало и такива). Може би идеологията на йоанитите е идиотска, смятахме ние, но нали първата поправка към Конституцията гарантира свободата на проповедта и вероучението? Вероятно заради йоанитите петристиките църкви имат известни затруднения, но това си е техен проблем. Действително в нашия век на науката да се говори за опасност, произлизаща от някаква религиозно-философска система... уж ловко разпространявана навсякъде... която подчертава стремежа си към мир почти толкова последователно, колкото и квакерите... и поставя любовта към ближния над всичко... Добре де, казвахме си, нашето светско общество и усложнената ни от ритуали вяра само ще спечелят, ако възприемат нещичко от учението на йоанитите.

И така, движението и неговото влияние се разрастваха. Никой не знае как уж мирните демонстрации все по-често започнаха да се превръщат в свирепи бунтове. Стачките, неразрешени от правителството и издигачи все по-неразумни искания, станаха често явление. Агитацията парализираше един след друг студентските градове. И все повече хора започваха дълбокомислено да философстват, че е необходимо да бъде разрушен старият ред, безнадеждно затънал в корупция, и на негово място да построим Рая на любовта. И ние, тоест мнозинството от народа, което не желае нищо друго, освен да го оставят на мира и да му дадат възможност да си копае личните градинки, се чудехме: как така изведнъж, буквално за една нощ страната се срива в пропастта?

Братко мой, това не стана за една нощ!

Дори не за една Валпургиева нощ!!!

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

През този юлски ден се върнах рано в къщи. Нашата улица, отделена със стена, беше тиха и спокойна. Навсякъде бяха поставени старинните огньове на Свети Елм. Къщите и цветните лехи се къпеха в слънчева светлина. Забелязах, че няколко съседни прелетяха край мен на метли, струпали в багажниците си покупки от бакалията, а в добавка – и по едно-две деца, привързани към детските седалки. Този начин на придвижване беше най-популярен сред младежта в нашия окръг. Предпочитаха го и хубавичките млади жени, които в топло време бяха облечени само по бански костюми. Но залятата от слънце сцена не повдигна настроението ми.

Чувствах се отвлечено. Току-що се бях измъкнал от една каша в нашия завод. Добре че аз и Барни разработихме план как да се справим с неприятностите, които започнаха вчера вечерта. Малко се поуспокоих, като си представих как ще действаме по-нататък. Пък и вече съм си почти в къщи – ето че се показва и покривът на нашия дом.

Влетях в открития гараж, слезох на земята и окачих моя „шеви“ до „фолксбяса“ на Джини. Вече бях оставил метлата и се запътих към входната врата на къщата, когато като просвистял във въздуха куршум прозвуча вик: „Татко! Татко!“.

Прегърнах дъщеря си. Къдрави руси коси, огромни сини очи – не дете, а произведение на изкуството!

Беше облечена в костюм на херувим и трябваше да бъде много внимателен, за да не смачкам крилата. Преди, когато летеше, вземахме предпазни мерки: връзвахме я за стълба и Джини я наблюдаваше. А сега как е успяла да се измъкне?

О, ясно ми е! Иззад ъгъла на метла долетя Сварталф – изгърбен, опашката му вирната и ругае. Явно Джини му е поверила момиченцето да го гледа. Безспорно той добре се е справял – да не я пуска вън от двора, да я пази от всякакви неприятности... докато тя не е видяла, че идва баща ѝ.

– О'кей – разсмях се аз, – стига толкова. Хайде да влезем и да кажем „У-у-у“ на мама.

– На свинче ли?

Миналата есен по случай рождения ден на Вал събрах пари за скъпо струваща магия. Преобразяваше ме Джини. Дотогава, като си играех

с детето, аз се превръщах във вълк. Ама друго си беше да се разходиш на дебела, украсена с цветя свиня! Съседските деца и до днес разказват за този случай.

– Извинявай, няма да стане – наложи се да й отговоря. – С такива летателни качества ти би трябвало да отидеш във Военновъздушните сили – и я хванах за глезените, а тя пронизително пищеше и се извърташе. Докато я носех, пеех:

Птиченце малко в небето лети,
нагоре с краката в небето лети...

Едновременно с нас в стаята влезе Джини. Погледнах зад гърба ѝ и разбрах защо се е наложило да повери наблюдението на полетите на Вал на друг – пране! Едно тригодишно дете цапа купища дрехи, а ние не можем да си позволим да ползваме услугите на фабриката за самопочистване. Джини трябваше да одушевява всяка дреха поотделно, да проверява дали на някоя не е скимнало да се върже на възел по време на сапунизването и изплакването и да ги обикаля, докато се самоизсушават. И тъй като подобни представления са прекалено интересни за всяко дете, била е принудена да отпрати Вал другаде.

И все пак не е ли неразумно да повери опеката на детето на своя приятел? Сварталф неведнъж е доказвал, че заслужава пълно доверие. Но въпреки всички свръхестествени сили, които притежава, той си остава голям черен котарак. Следователно не бива много да му се доверяваме, що се отнася до скучното всекидневие. После си помислих: „По дяволите! Откакто Джини престана да бъде практикуваща магьосница, бедното зверче няма толкова много развлечения. Дори не може да подгони другите котараци, понеже никой от съседските не смее да се бие с него. Вероятно е приел с радост тази задача. Както винаги, Джини знае какво прави. И...“

– ...И аз съм идиот, защото стърча и си губя времето напразно – казах и я сграбчих в обятията си. Тя беше облечена като всички жени, но ако те бяха на нейното място, не бих ги и погледнал.

Джини реагира – тя знаеше как да го направи.

– Какво е идиот? – попита Вал от пода. И като поразмисли над този проблем, додаде: – Татко е добър идиот.

Сварталф ни изгледа скептично и размаха опашка. До Джини аз съвсем се размекнах. Тя разроши косите ми.

– Р-р-р, защо се държиш така, тигърчо?

– Татко е вълк – поправи я Вал.

– Днес можеш да ме наричаш тигър – снизходително ѝ разреших аз, оглупявайки все повече от щастие.

Джини ме погледна хитро.

– Добре, котенце...

– Ах, ти, почакай малко...

Тя сви кокетно рамене. Червеникавите ѝ къдрици се полюшнаха.

– Щом толкова настояваш, нещастен похитителю на жени...

Вал строго ни фиксира с поглед и заяви:

– Когато си чукате главите, скривайте ги, за да не ви боли.

Какво пък, право беше детето. Само че докато измъквахме херувимчето от дрехите му, няхахме време за обяснения. После чедото ни обърна всичко наопаки в хола и се настани да гледа мултипликационни филми по кристалната топка. Както и да е, в края на краищата аз успях да се добера до кухнята, където Джини приготвяше вечерята, и най-сетне ни се удаде да поговорим.

– Защо се върна толкова рано? – попита ме тя.

– Ще ти хареса ли, ако тази вечер си спомним нещичко от миналото? – отговорих ѝ с въпрос аз.

– Какво по-точно?

– Тандемът Матучек и Грейлък... Не, Матучек и Матучек. Странният сигнал „Тревога“, патент на компанията „Дяволска глупотевина“...

Тя зарязва работата си и продължително ме изгледа.

– Какво е станало, Стийв?

– Ще видиш в предаването по кристалната топка – отговорих ѝ. – Настъпват нови времена: сега не само охраняват стачкуващите, ами се налага и да блокират всички изходи на предприятията. Днес служителите ни трябваше да се измъкват през прозорците, докато по тях хвърчаха камъни.

Джини беше учудена и възмутена, но запази хладнокръвие. Старите навици си оставаха навици.

– Извикахте ли полиция?

– Естествено. Щом пожелаем, полицията ще ни окаже помощ, още повече, че демонстрантите нахлуха в чужди владения. Прозорците са счупени, по стените са залепени неприлични лозунги... и тъй нататък. От гледна точка на закона нашият случай е напълно ясен. Но какво се оказва? Само опозицията няма грижи, а ние ги имаме колкото щеш. Техните хора ще се съпротивяват на всеки опит да се разпръсне демонстрацията. Помниш ли нюйоркския скандал миналия месец? Мнозина от

тукашните типове са също студенти. Представи си заглавията на вестниците: „Жестоката полиция смаза идеалистически настроената младеж“, „Нападение срещу мирна демонстрация“ или „Полицията пусна в ход палките и магията“. Цялата гадост е там, че предприятията, свързани с „Източниците на норните“, произвеждат снаряжение за армията и полицията – например флуоресциращи магьоснически опознавателни знаци или василискови очи. Договорът ни задължава да продължаваме с изследванията в тази насока. Но полицията и въоръжените сили служат на истеблишмента. А според демонстрантите преуспяващият истеблишмент е зло, затова трябва да се унищожи нашата корпорация.

– Поезията на гражданското неподчинение – въздъхна Джини.

– Началникът на полицията ни предупреди, че официалната намеса, за да се спре нахлуването им, ще означава кръвопролитие. Тогава вероятно ще последват вълнения в университета и на Мерилин авеню. Кой знае докъде ще се стигне... Той ни помоли да спрем работа до края на седмицата – дотогава бурята може да отmine. Всъщност ние щяхме да го направим при всички случаи, защото някои наши служители вече заявиха на инспекторите, че се страхуват да се върнат на работа... Така стоят нещата.

Очите на Джини заискриха от трудно съдържан гняв.

– Ако отстъпите – каза тя, – те ще преминат към следващия номер от програмата си.

– Така е – рекох. – И ние го разбираме. А какво мислиш за тия, които се правят на мъченици? Свещениците на йоанитите се готвят да проведат още една лицемерна церемония, посветена на невинно пролятата кръв на Агнеца. Знаят, че страната е пълна с наивници, обладани от добри намерения. Йоанитите карат тия нещастници непрекъснато да си задават въпроса дали действително не са се отклонили от пътя на истинската петристка църква, щом обществото, което се базира на нея, прилага насилие срещу членовете на тяхната църква на любовта. Освен това, скъпа, няма какво да се лъжем – насилието никога не е помагало срещу гражданското неподчинение...

– Когато заговорят картечниците, става страшно – вметна тя.

– Да, разбира се. Но кой би искал да убеждава правителството, че последната надежда е кръвопролитие? По-скоро аз самият ще стана йоанит. Следователно администрацията на „Източниците на норните“ не може да моли полицията да очисти владенията на фирмата.

Джини рязко се обърна към мен.

– Май това не те тревожи много?

Разсмях се.

– Не! Ние с Барни поразмислихме над този проблем и измътихме нещо... Помогна ни Робъртс, който днес в едно предаване заяви, че ветераните от войната могат да бъдат много полезни. И тъй като напоследък животът ни стана доста скучен, те питам: искаш ли да участваш в едно невероятно шоу?

– Тази вечер?

– Да. И колкото по-рано, толкова по-добре. Ще ти разкажа подробно, когато нашата малка надежда си легне.

Усмивката на Джини повяхна.

– Боя се, че няма да намеря толкова бързо бавачка да я гледа... Тази седмица в училището имат изпити.

– А ако не намериш, какво мислиш за Сварталф? – предложих аз. – Там няма да има нужда от косматия, а тук той може да свърши чудесна работа – да я пази, или пък ако я заболи стомахчето, да изтича до съседите и да ги събуди с мяукането си.

– Тя може да се събуди и да поиска да ни види – възрази Джини не много уверено.

Оборих възражението ѝ, като напомних, че когато Вал започна да сънува кошмари, ние ѝ купихме пазител на съня. Малкото дървено войниче с пушка стоеше нащрек до кревата ѝ, готово да прогони от съня ѝ всички страхотии. Не че вярвах кой знае колко на уредите, призвани да заместят родителската любов (и изобщо родителите), но в случая те наистина помагаха.

Знаех, че Джини ще се съгласи. Виждах – в нея кипеше енергия. Макар и временно да беше поела ролята на домакиня, не можеше безкрайно да се принуждава един чистокръвен кон да влачи плуга.

Ето така направихме първата си стъпка по пътя към Ада!

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Нощта беше безлунна, само звездите едва мъждукаха.

Подготовката не ни отне много време. И двамата облякохме черни пуловери и панталони. Изключихме фаровете на метлата и полетяхме, използвайки магьосническото си зрение. Това не беше законно, но пък бе безопасно. Летяхме над града, под нас като съзвездия блестяха прозорците и уличните фенери. Най-после в района с промишлените предприятия започнахме да слизаме. Тук беше по-тъмно и по-пусто, отколкото обикновено по това време. Около магазините, цеховете и складовете не забелязах нито едно мъничко синьо пламъче. Малките добри духове винаги са използвали възможността през нощта, когато хората спят и наоколо няма никого, да надничат през прозорците. А сега нещо ги беше подплашило.

Около главното здание на фирмата се бяха струпали толкова много хора, та игла да хвърлиш, нямаше къде да падне. От градината, където работниците обикновено закусуваха при хубаво време, не беше останало нищо освен кал и фасове. Прецених, че се бяха събрали около 500 души. Нямаше къде да приземим метлата. Тълпата общо взето бе плътна, но движението на отделните тела предизвикваше леки вълни. Като ехо се носеха слетите в едно гласове и тътренето на обувки.

До гаража беше по-свободно. Тук-таме се забелязваха временно напуснали обсадата, колкото да похапнат или да подремнат в спалните си чували. Те бяха на доста голямо разстояние от преносимия олтар, поставен в другия край на градината, пред който от време на време някой коленичеше и се молеше.

Подсвирнах:

– Това чудо се е появило, след като съм си тръгнал от работа.

Джини силно ме стисна за китката.

Службата водеше йоанитски свещеник. Въпреки височината не можехме да сгрешим – ясно виждахме бялата му мантия и молитвената поза с широко разперени ръце, също като крилата на орел. Сигурно с часове можеше да седи така. Дочухме тъжно песнопение. Зад олтара проблясваше висок Т-образен кръст. На самия олтар се намираха четири талисмана – чаша, скипър, меч и диск. Двама богомолци размахваха катилници. Във въздуха се носеше сладниково и – колкото и да е странно – мразовито уханье.

Никога не съм си правил труда да вникна в обичаите на новата църква, пък, честно казано, и на старите. Не че аз и Джини бяхме чак толкова невежи и не бяхме наясно с новите научни открития, които доказваха реалността на Бога и всичко останало – абсолютното зло, изкуплението и задгробния живот. Но имяхме чувството, че това са откъслечни сведения, а зад тях се крие нещо по-важно. И че Бог има толкова много проявления, та всички те едва ли могат да бъдат обхванати от ограниченото човешко съзнание. Тъй че смело можехме да се наречем унитаристи¹.

– Стийв – прекъсна Джини мислите ми. – Чела съм нещичко за доктрините и обредите им, но то е само върхът на айсберга, пък и беше преди няколко години. Във всеки случай, трябва да бъдеш причетен, не, нещо повече – посветен, дори адепт, чак тогава можеш да кажеш, че разбираш какво означава този обред.

Разтревожих се.

– Може ли да ни свали на земята?

Все по-обезпокоен гледах пресекащото, сякаш без източник сияние и целия разиграващ се пред мен спектакъл. Сградата беше обсадена от едри, облечени в сини униформи полицаи. Язвителните забележки по техен адрес явно ги дразнеха. Пък и повечето вероятно принадлежаха към традиционните църкви и нямаха нищо против да арестуват проповедника на вероучението, който твърдеше, че тяхната собствена вяра трябва да изчезне.

– Не – отговорих си сам. – Няма да стане. Ако ни свали, ченгетата веднага ще го тикнат в дранголника. Може би сега ни анатемосва? Виж, не е изключено да свърши тая работа, щом имаме свобода на религията и човек не може да заповядва на Бога, а само да проси неговата милост. Ами ако действително прави заклинания и призовава злите магически сили?

Високият глас на Джини прекъсна мислите ми:

– При тези гностици² най-трудното е да разбереш къде свършват молитвите и къде започват заклинанията им. Хайде да слизаме, докато не се е случило нещо във въздуха. Не ми харесва това, което става наоколо.

Кимнах и насочих метлата към главния корпус. Йоанитите не ме

1. Унитаристи – привърженици на течение в християнството, които отхвърлят догмата за Светата Троица. Бел. прев.

2. Гностици – представители на религиозно течение от II-III век, което обединява християнството с религиите на Древния Изток и някои древногръцки философски направления. Бел. прев.

тревожеха особено, пък и свещеникът им, общо взето, също. Навярно отслужваха езотеричната си меса³ само за да въодушевят демонстрантите. Нима самите те не прокламираха, че тяхната църква е църква на вселенската любов? Може би тя наистина няма нужда от насилие, защото се е издигнала над всичко земно?

„Времето на Вехтия завет – времето на Отеца – бе време на силата и страха. Времето на Новия завет – на Сина – бе време на изкуплението. Времето на Евангелието от Йоана – на Светия дух – ще бъде време на любовта и разкриване на тайните“... Така поне проповядваха.

Полицията беше забранила полетите в непосредствена близост до демонстрацията. Изключение се правеше само за онези, които искаха да отлетят оттук.

Йоанизмът е обществено движение. Но главно простолудието и представители на най-низшите слоеве от обществото ставаха йоанити. За повечето от тях идеята за отказване от този достоен за презрение свят се свеждаше единствено до искането – станало напоследък много модерно – той да бъде унищожен. Пък и изкушението да излетиш стремглаво по стълбицата нагоре и там да си пиеш коктейла често се оказваше твърде силно за обикновения човек.

Естествено аз и Джини бихме могли да настояваме пред тях, че имаме право да дойдем тук, но това нямаше да предизвика нищо друго, освен скандал. Изобщо по-добре беше да се промъкнем незабелязано – както за враговете, така и за приятелите ни. Само че доста бяхме поизгубили от сърчността си, та трябваше да внимаваме.

Успяхме – метлата като призрак влетя в гаража. Спомагателната вентилационна система, която имаше изход тук, минаваше през цялото здание, от първия етаж до покрива. Обикновено работниците влизаха и излизаха през вратите. Но днес те бяха обградени с двоен обръч – с телата на опозиционерите и със защитните полета, издигнати от нас. За да се снемат, бяха необходими усилията на висококвалифициран магьосник.

Освен това техниците от агенцията на Пинкертон не правеха толкова сигурни заклинания, колкото ни се искаше. Всички прозорци на първия етаж бяха със затворени капаци. През вентилационната шахта се чуваше неясен говор и молитвено песнопение. Паркирах метлата и пошепнах на ухото на Джини (косите ѝ гъделичкаха ухото ми, това беше

3. Езотеричен (гр.) – таен, скрит, достъпен само за посветените; меса (лат.) – богослужение, литургия. Бел.прев.

възхитително):

– Знаеш ли, може да е за добро, че е дошъл техен свещеник. През деня пееха народни песни.

– Милият ми глупчо – тя силно ме стисна за ръката. – Хайде да видим какво става там.

Надзърнахме през прозореца, който гледаше към хола и стълбището. Отвътре предизвикателно светеше и ние тръгнахме в тази посока. Стъпките ни отекваха в тишината. Почувствахме облекчение едва когато стигнахме кабинета на моя шеф – Барни Сторласон.

Огромното му туловище стърчеше над бюрото.

– Вирджиния! – прогърмя гласът му в началото. – Каква приятна изненада! После колебливо добави: – Но... опасността...

– Както ми обясни Стийв, не заслужава внимание – прекъсна го Джини. – Имам чувството, че смятате да задействате превъзходна магия.

– Разбира се, имаме такова намерение. – Докато говореше, забелязах, че не особено красивото лице на моя шеф се бе изкривило от умора. Той самият настояваше след работа да се върна в къщи и да чакам там. Това изглеждаше логично, но си имаше и слаби страни. Например, ако работите ни не потръгнаха и демонстрантите се втурнеха в атака, аз можех да се превърна във вълк и да ги задържах, докато дойде полицията. Но Барни остана в кабинета си заедно с няколко доброволци, които да му окажат помощ при нужда. Все пак той беше не само талантлив изследовател, а и наш директор.

– Стийв обясни ли ви какво сме намислили? – продължи Барни. Явно бе решил да приеме предложената от Джини помощ. – Трябва да се уверим, че сложната и скъпо струваща апаратура не е пострадала. Не искам да споменавам напълно унищожените уреди... Само си помислете колко време и пари ще са ни необходими за възстановяване на всеки уред! От рогатката за откриване на руда до вечния двигател! Убеден съм, че всичко има необходимата защита, но все пак една проверка от страничен човек не е излишна. После минете през цеховете и лабораториите и вижте да не би да съм пропуснал нещо. Където е нужно, включете защитата.

– О'кей – Джини доста често беше идвала тук и познаваше обстановката. – Каквото ми потрябва, ще го взема от склада. А ако се наложи помощ, ще помоля момчетата от отдела за алхимия. – Тя помълча малко. – Подозирам, че и двамата сега ще бъдете заети. И то много!

– Да, имам намерение да им дам последна възможност да се махнат

оттук – каза Барни. – А в случай, че някой от тях побеснее, по-добре ще е Стийв да е до мен. На телохранил като него може да се разчита.

– А пък аз смятам, че ти и сам си си добър телохранил – похвалих го аз.

– Безспорно, както винаги си прав – съгласи се Барни. – Но не забравяй, че трябва да се съобразяваме със закона. Аз не съм собственик на тази земя, а само директор на предприятието, построено върху нея. Ние действваме по инициатива на нашите работници, и то след като дирекцията се съгласи да ни подкрепи. Джек Робъртс одобри плана ни. Освен това, независимо дали сме собственици на земята, или не, ако използваме магия срещу тези, които са нахълтали във владенията ни, ще постъпим не толкова жестоко, колкото при използването на огнестрелно оръжие. Действията ни ще бъдат само безвредни отбранителни мерки в защита на нашия живот, на децата и имуществото ни.

– При условие че няма да се изложим на пряка опасност – контрах го аз.

– Точно това се опитваме да предотвратим – напомни той. – Във всеки случай заради закона бъдещата свидетелка, която ще остане в сградата, трябва да е наясно с нашите планове.

Вдигнах рамене и съблякох горните си дрехи. Под тях бях облечен с еластично трико без шевове. Когато съм с него в човешкия си облик, няма да ме арестуват заради неприличен вид, а когато съм вълк, то не пречи на движенията ми. Лунното фенерче, дебело и кръгло, вече висеше на врата ми като амулет. Джини силно ме целуна, а аз й прошепнах:

– Пази се, тигърче!

Всъщност тя нямаше особени причини да се безпокои. Тълпата не разполагаше с оръжие, ако не смятаме юмруците и краката им, а може би и някоя тайно промъкнала се сопа. Тоест, нямаха нищо, от което бих могъл да се страхувам, когато сменя кожата си. Дори ножът, куршумът и зъбите можеха да ми причинят само временна вреда. Но и за това бяха необходими специални, бих казал – извънредни условия, също когато изгубих половината си опашка във войната. Пък и вероятността да започне бой беше много малка. Откъде накъде опозиционерите ще ни нападат? На полицията ще й стигнат за единия й зъб, а докато пуснат в ход идеята за мъченичеството, много трудно ще блокират целия ни завод. Въпреки това гласът на Джини трепереше и докато аз и Барни се отдалечавахме, тя все гледаше след нас.

Пътюм Барни каза: „Почакай една секунда“, отвори един шкаф, измъкна оттам одеяло, праметна го през ръката си и обясни:

– Ако решиш да се преобразиш, ще те покрия с него.

– Откъде накъде? – учудих се аз. – Отвън няма слънце, само огньовете на елфите. Тази светлина не пречи на трансформацията.

– След като дойде свещеникът, светлината се промени. За да съм напълно сигурен, използвах спектроскоп. Сега тя е наситена с ултравиолет, тъй че можеш да имаш затруднения. Това е резултат от заклинанията им за отбрана в случай, че ги нападнем.

– Но ние не нападаме!

– Естествено, че не. От страна на свещеника това е чиста демагогия, демек – вижте ме. Но е измислено умно. Фанатиците и наивниците в тази банда видяха, че около тях е издигнато защитно поле, и веднага си направиха извода, че то е било необходимо. Още едно потвърждение, че „Източниците на норните“ е техен враг – той поклати глава. – Повярвай ми, Стийв, някой много по-силен управлява тези демонстранти като марионетки.

– Сигурен ли си, че свещеникът сам е изградил полето?

– Да. Всичките им свещеници са магьосници... Спомни си, това влиза в обучението им... Бих искал да знам на какво още ги учат в техните недостъпни за никого семинарии... Хайде да се опитаме да поговорим с тях.

– Нима мислиш, че той се бърка в политиката? – бях учуден. – Висшите йоанитски сановници неведнъж са твърдели, че ако има случаи членове на църквата им да се намесват в политиката, те го правят изключително като частни лица.

– Ако това е така – изръмжа Барни, – то аз съм император.

– Не, наистина – настоявах аз, – тези техни тъмни теории... Много просто е, за да е истина. Онова, което виждаме, са обществени явления, недоволство на хората, някакви неопределени изменения...

Излязохме на главния вход. Стъклените мозаични квадрати на външната врата и прозорците бяха изпотрошени, но на никого и през ум не му минаваше да запуши дупките. Защитните ни заклинания можеха да действат безпрепятствено. Излязохме на площадката при онези, които искаха да ни изолират вътре в сградата.

Не успяхме да се придвижим по-нататък – стъпалата бяха претъпкани с хора. Все още никой не ни обръщаше внимание. Барни потупа по рамото един кльощав брадат младеж.

– Извинете – прогърмя той от височината на огромния си ръст, – ще ми позволите ли? – изтръгна от мръсната ръка на младежа плаката, който той държеше, окачи отгоре му одеялото, вдигна го колкото можеше

по-нависоко и размаха това импровизирано знаме. Лицето му беше жълтозелено.

През тълпата премина въздишка, подобна на полъх на вятъра преди буря. Виждах лица, лица, лица. Лица до мен, лица под мен. Изплуваха от мрака, където не достигаше променливата светлина на елфите. Сигурно бе виновно моето предубеждение или просто прибързах със заключението, но у мен възникна зловещото впечатление, че всички лица са напълно еднакви.

Неведнъж е ставало дума за дългочосите мъже и късо подстригани-те жени, за мръсните им тела и парцаливи дрехи. Разбира се, тук имаше предостатъчно от този сорт. Сред тях открих и задължителните при такива случаи и белобради радикали, и готованковци от студентските обществения, и безгрижни хулигани, безделници, вандали, и samozабравили се правдолюбци. Ала тук имаше и немалко чисти и добре облечени, ужасно сериозни момчета и момичета. На някои видът им беше учуден, сякаш внезапно бяха открили, че участват в обсадата. И всички – високи, ниски или средни на ръст, дебели или слаби, богати, бедни или от средната класа, ярки, невзрачни или съвсем нормални, хетеросексуални или хиперсексуални (или не зная още какви), способни в някои и направо тъпи в други отношения, заинтересувани от нещо и скучаещи, когато се сблъскват с друго, но собственици на безкрайна и неповторима съвкупност от спомени, мечти и надежди и всеки от тях си имаше своите страхове и своята любов – всички те притежаваха душа.

Не, бяха ми се сторили еднакви само отначало, заради плакатите си. Не бих могъл да преброя на колко от тях – също като върху табло на спортни състезания – беше отбелязан резултатът, с който Свети Йоан печели. И на колко от тях имаше текстове – например „Възлюби ближния си“ или просто „Любов“. Впрочем разликите бяха малки, текстовете непрекъснато се повтаряха. На други плакати те не бяха толкова дружелюбни: „Дематериализирайте материалистите!“; „Фабриканти на оръжие – ридайте!“; „Спрете да снабдявате полицията с дяволски рога!“; „Убивайте убийците, мразете мразещите, унищожавайте унищожителите!“ и най-сетне – „Затворете това предприятие!“.

Стори ми се, че лицата... не, по-лошо, самите мозъци на тези хора внезапно се бяха превърнали в плакати, върху които бяха изписани лозунгите им.

Не ме разбирайте криво. Просто никога не съм се замислял достатъчно за младежите, които изпитват насъщна потребност да ударят право в корема Бога на съществуващия ред. Много лошо е, че като

остаряват и затлъстяват, повечето хора престават да се интересуват от подобни неща. А управляващата върхушка нерядко е нетърпимо самодоволна, ограничена и глупава. Ръцете ѝ, които непрестанно кърши, за да изтъкне своето благочестие, твърде често са изцапани с кръв.

И още... Има нещо, което ще отличава нашето време от бъдещите тъмни времена. Ще има да се самозалъгваме, докато не се пръкне една нова и вероятно още по-страшна управляваща върхушка, която обаче е способна да възстанови реда, мечтания от всички нас ред. Ние знаем, че свободата е прекрасна, докато не се изроди в свобода да нахълтваш в чуждите жилища, да грабиш, да използваш насилие, да унижаваш любимите хора. И тогава ще бъде посрещнат възторжено всеки, който пристигне на бял кон и обещае, че ще преобрази и промени живота. Самите вие ще му връчите сабята и камшика.

Ето защо най-сигурната гаранция си остава да пазим онова, което вече притежаваме, макар че то изисква от нас чувство за отговорност. Нима не е така? Не трябва да обръщаме гръб на това, което ни е формирало за сметка на нещо чуждо и непознато. Поне не на всяка цена. Може би сега не го осъзнаваме достатъчно, но сто на сто ще го разберем покъсно. И ако упорито се трудим, упорито мислим, ако проявим нюх и добра воля, ще докажем това.

Недейте да повтаряте нашата грешка и да смятате, че зловни и напалшени теоретици могат да направят живота ви по-добър. С един замах те ще ви лишат от цялото ви богатство, от добития с мъки жизнен опит. Не слушайте сладкодумните догматици. Техният предел са реформистките движения, които са постигнали нещо преди две поколения или преди две столетия. Няма защо да се предверяваме на студентите второкурсници, които твърдят, че имат готов отговор на всички социални проблеми, над които са измъчвали мозъците си и са разбивали сърцата си хора като Хамурапи, Моисей, Конфуций, Аристотел, Платон, Марк Аврелий, Тома Аквински, Хобс, Лок, Волтер, Джеферсън, Линкълн и хиляди други.

Но стига толкова. Аз не съм интелектуалец, само се опитвам да мисля самостоятелно. Тежко ми е, когато гледам как изпълнени с добри намерения хора се използват като оръдие в ръцете на малцината, чиято цел е да хвърлят прах в очите ни и да ни измамат.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Чак им секна дъхът от възмущение. Гърленият звук на въздишката бързо се превърна в ръмжене. Най-близко стоящият мъж прекрачи към нас. Барни размаха знамето.

– Почакайте! – викна той. Гръмовният му бас покри всички останали звуци. – Примирие! Нека да преговаряме! Доведете вашия ръководител!

– Няма за какво да говорим, убицецо! – запищя пъпчива девойка и замахна към мен с плаката си. С крайчеца на окоето си успях да видя: „Мир и братство“. По-нататък не можах да прочета – бях твърде зает да пазя черепа си от удари. Някой започна да скандира лозунг и останалите го подхванаха: „Долу Диотреф, долу Диотреф, долу Диотреф...“

Обзе ме тревога. Макар че Диотреф само се споменава в третото съборно послание на Йоан Богослов, съвременните йоанити го бяха превърнали в символ на църквите, опълчили се срещу тяхното движение. Безспорно, посветените и адептите им подразбираха под това име и някои други неща. Невярващите, т.е. просто размирниците (а такива бяха повечето от йоанитите), не си даваха труда да вникват в религиозните тънкости. За тях Диотреф се бе превърнал в нарицателно име на омразната им светска власт или на когото и да било, който им препречваше пътя. Този призив неведнъж хипнотизираше тълпата и я довеждаше до разрушителна дива ярост. Пазейки очите си от ноктите на девойката, аз й отнех плаката. Извадих фенерчето си, но внезапно всичко се промени. Зазвуча камбана, някой извика. В ниските тонове и на камбаната, и на вика прозвуча нещо, което преодоля растящата връва.

– Мир! Пазете любовта в сърцата си, деца мои. Успокойте се, защото сред нас е самият светец!

Нападателят се отдръпнаха назад, кръгът около нас се разшири. Хората започнаха да падат на колене. Над тълпата се понесе още по-силен стон, почти хлип, шумът стихна, смени го тишина. Вдигнах очи и забелязах, че към нас се приближава свещеникът.

Вървеше с камбаната в ръка, а над главата му се носеше Т-образният кръст⁴, който преди стоеше зад олтара, тъй че заедно с него шестваше самият Христос, прикован към кръста на Тайната. През ума ми мина

4. Този кръст е бил оръдие на смъртта в Древния Рим и се различава от класическото християнско разпятие като религиозен символ. Бел.прев.

нелепата мисъл, че в това няма нищо страшно, само дето другите църкви биха го нарекли кощунство: да придадат такава форма на главния символ на вярата и да му подействат с антигравитационно заклинание, сякаш е някаква си метла. Общо взето обаче, спектакълът беше внушителен, като че ли бе олицетворение на целия гностицизъм.

Винаги съм се отнасял към неопикуемите тайни на йоанитите като към неопикуемо празнословие. Сега обаче някои неща ми станаха ясни. Тук имаше нещо повече от обикновени свръхестествени еманации. Усещях го с всеки свой нерв, наследен от вълчата ми природа. Струваше ми се обаче, че тази сила не идва от Всевишния. От кого тогава?!

Свещеникът спря пред нас. Отблизо изглеждаше като най-обикновен човек. Беше дребничък, слаб, мантията му беше възголяма. Очилата му седяха накриво върху носа, подобен на копче. Белите му коси бяха толкова редки, че едва личеше откъде започва тонзурата му – обръсната линия от едното ухо до другото. Говореше се, че пръв е въвел такива тонзури Симон Мага⁵.

Отначало свещеникът се обърна към тълпата:

– Позволете ми да поговоря без омраза с тези непознаващи любовта джентълмени. Може би това ще помогне да възтържествува добродетелта – в гласа му звучеше някаква странна убеденост. – Този, който обича, не може да не познава Бога. Защото Бог е любов.

– Амин – замърмориха йоанитите.

Когато дребничкият свещеник се обърна към нас, аз почти повяхвах, че той възприема сериозно това забележително изречение. От думите му не лъхаше лъжа. Врагът знае добре как да използва искреността за целите на своето дело. Само че в момента аз не мислех за това с неприязън – зад свещеника виждах човека.

Той ни се усмихна и сведе глава.

– Добър вечер. Аз съм Мармидон, посветен пети клас. На вашите услуги.

– Това... вашето еклезиастично⁶ име ли е? – попита Барни.

– Естествено. Предишното име е първото нещо, от което трябва да се откажем, щом преминем през Вратата на прехода. Ако ви е смешно, насмешките не ме плашат, сър.

– Не, дори през ум не ми минава да ви се надсмивам – и Барни се представи, после представи и мен. По този не особено оригинален

5. Симон Мага – според християнските предания, антагонист на Апостол Петър, предложил му за пари да продаде апостолската си чест. Бел. прев.

6. Еклезиастично (гр.) – църковно, духовно. Бел. прев.

начин той изрази желанието ни да установим мирни отношения – тъй като и без това беше ясно кои сме. – Дойдохме, защото се надяваме да сключим споразумение.

Мармидон засия:

– Великолепно! Изумително! Както сами разбирате, аз не съм официален представител, демонстрацията е организирана от Комитета за национална добродетел. Но ще се радвам да ви окажа помощ.

– Бедата е там – каза Барни, – че нашите възможности да изпълним основните ви искания са твърде ограничени. Както разбирате, ние нямаме нищо против мира в целия свят и всеобщото разоръжаване. Но това е работа на международната дипломация. Кога да спре окупирането на бившите враждебни нам страни и колко средства да се изразходват за социалното благосъстояние на страната ни, ще решават президентът и Конгресът. С амнистирането на участниците в размириците ще се занимават градските власти. Дали в училищата да се въведе курс по история и философия на гностицизма, трябва да преценят специално избрани за тази цел от правителството експерти. Що се отнася до изравняването на доходите и изкореняването на материализма, лицемерието и несправедливостта... – той вдигна рамене – в този случай е необходима най-малкото нова поправка към конституцията.

– Вие обаче можете да окажете немалко влияние върху процеса на постигане на тези цели – каза Мармидон. – Например, бихте могли да пожертвате известна сума за фонда на Комитета за обществена просвета. Можете да помогнете на изборите да бъдат представени достойни кандидати и да финансирате кампанията им. Да разрешите на прозелитите⁷ да печелят за истинската вяра вашите служители. Да прекъснете всякакви взаимоотношения с бизнесмените, които все още упорстват – той разпери ръце. – И ако направите всичко това, деца мои, ще се спасите от вечно проклятие.

– Не е изключено. Макар че пастор Карслунд от лутеранската църква „Свети Алаф“ би ме убеждавал в обратното – отбеляза Барни. – Списъкът ви обаче е твърде дълъг, за да изпълним всичко това за един ден.

– Разбира се, разбира се – Мармидон чак се разтресе от вълнение. – Ние постигаме задачите и целите си постепенно, стъпка по стъпка. „Но докато във вас има светлина, вие можете да бъдете деца на светлината.“ Това вероятно ще бъде единственият резултат от днешния ни разговор.

7. Прозелити (гр.) – хора, приели ново вероизповедание, нови горещи привърженици. Бел.прев.

– Трудното е – рече Барни, – че искате да анулираме договорите, които сме подписали и за които вече сме получили аванс. Искате да престъпим дадената дума и да измамим онези, които са ни се доверили.

Тези думи изобщо не подействаха на Мармидон. Той се изпълна в целия си дребничък ръст, погледна ни строго и твърдо каза:

– Воините на Светия дух искат да спрете производството на снаряжение за армията, която докарва робство на другите страни, и за полицията, която пък носи робство на собствената си страна. Сега-засега не ви молим за нищо повече. Но и няма да се съгласим на нищо по-малко. Този въпрос не подлежи на обсъждане.

– Разбирам. Не съм и очаквал нещо друго от вас – отвърна Барни. – Но бих искал пред свидетели да ви обясня ситуацията, да ви предпазя.

По-близо стоящите около нас чуха думите на Барни, раздвижиха се и шепнешком предадоха чутото на другите. Усетих, че напрежението отново се засилва.

– Ако използвате насилие срещу онези, които са дошли тук просто да изразят протеста си – закани се Мармидон, – те или ще стоварят върху вас цялата сила на закона, или окончателно ще се убедят, че законът защитава интересите на едрите капиталисти... които от своя страна са рожби на Сатаната.

– О, не, не – отвърна Барни. – Повярвайте, ние сме много по-дребни риби. Но вие нахълтахте в чуждо владение, попречихте на работата ни тъкмо когато имаме страшна нужда и от време, и от работна ръка. Длъжни сме да изпълним задълженията си по договора и ще направим всичко, зависещо от нас. Сега ще проведем един експеримент. Той може да се окаже опасен. Моля ви заради вашата собствена безопасност – освободете територията на предприятието.

Мармидон се вкамени.

– Ако сте намислили да ни прогоните със смъртоносни заклинания...

– Нищо подобно. Ще ви разкажа точно какво смятаме да направим. Ще изпробваме нов начин за транспортиране на течности. Преди да го внедрим, длъжни сме да се убедим, че е безопасен. Ако системата не издържи изпитанията, онези, които са без защита, могат да бъдат засегнати. – Барни повиши глас, макар много добре да знаехме, че полицаите улавят всяка наша дума. – Заповядвам ви, предупреждавам ви и най-сетне – моля ви, освободете територията, собственост на компанията! Имате на разположение половин час.

Обърнахме се и влязохме в сградата, скрихме се от очите им, преди

шумът отново да се е надигнал. Докато вървахме през залата, за да потънем в благословената тишина на главната алхимическа лаборатория, чувахме летящите по наш адрес проклетия, подигравки и псувни, зверския вой на йоанитите.

В лабораторията се бяха събрали дузина учени, техници и работници, подбрани от Барни измежду доброволците. Седяха, пушеха, пиеха чай и кафе, сварени на бунзеновите горелки, и тихичко си говореха. Когато влязохме, посрещнаха ни с аплодисменти – бяха наблюдавали схватката ни с обсаждащите по видеокълбото. Потърсих с очи завеждащия склада Айк Абрамс. Добрият стар Айк – след войната го бях поканил на работа в нашето предприятие.

– Всичко наред ли е? – попитах го.

Той вдигна палец нагоре.

– При мен, капитане, всичко е готово. Не мога повече да чакам.

Един миг го гледах втренчено.

– Действително ли си готов да използваш това срещу хората?

Лицето му доби такова изражение, сякаш са го заплюли.

– А ако вие се окажете на мое място, няма ли да го използвате?

На твоё място – да, помислих си, и не само на твоё... И все пак, Айк!

Тъй като съм рационалист, аз изпитвам отвращение към ирационалната същност на гностицизма. Ако бях набожен християнин, щях да представя дълъг списък с обвинения към Църквата на йоанитите: и претенциите ѝ да стане приемник на всички останали църкви, и отричането на правото им за съществуване, и вероятно и още по-голяма степен – езотеризма на йоанитите, които кой знае защо оспорват, че Бог излива милостта си върху цялото човечество. И рационалистите, и вярващите еднакво биха могли да се противопоставят срещу изопачаването на Евангелието от Йоана – най-мистичната, но и най-прекрасната книга от Светото Писание.

Ако сте евреин, йоанитите откъсват от контекста и ви хвърлят в лицето фрази като: „Много хора на тоя свят не вярват, че Исус Христос е дошъл при нас от плът и кръв. Такива хора са лъжци и антихристи.“ Само това стига, за да ви стане ясно, че възкръсва древният кошмар на антисемитизма.

Смутен се обърнах към Бил Харди, нашия главен Парацелз. Той седеше върху лабораторния плот и клатеше крака.

– Колко полчихте? – попитах го.

– Около 250 килограма – изрече той въодушевено.

– Охо! И без никаква алхимия?

– Абсолютно никаква. Чиста и честна реакция на Берцелиус. Просто ни провървя, защото имахме достатъчно количество от изходните съставки.

Потръпнах, като си спомних какъв ужасен пример беше дал самият той при обсъждането на плана ни и го изгледах въпросително.

– Как ще се отрази това на Мидгард?

– Не знам, в Департамента на производството... е... има куп най-различни разпоредби! Например от маслопроизводителите се изисква да вземат множество предпазни мерки срещу гранясването на мазнините. Процесът ви е известен. Пречеше ни, че вие не желаете реакцията отначало да бъде извършена в епруветка, а после със симпатическа магия да получим колкото си искаме тонове от веществото. Правителството може да вземе под свой контрол популацията на скунсите⁸ в западните щати и...

Той млъкна – в стаята влезе Джини. Очите ѝ блестяха, държеше вълшебната си пръчка така, както валкирия⁹ меча си.

– Да започваме, момчета! – в гласа ѝ звънна метал.

– Хайде! – Барни надигна огромното си туловище. След него и ние тръгнахме към контейнерите. Това бяха най-обикновени баки от 4,5 литра, в които се продава течна боя. Но гърлото на всяка бе запечатано с восък и върху него – печатът на Соломон. Подсъзнателно усетих около тях напрежението на полето, създавано от свръхестествени сили. Изглеждаше невъзможно учените да успеят да ги натоварят на платформата и да ги изкарат навън.

Заедно с мен в моя отдел влязоха Айк и неговата група. Набързо монтираната от нас апаратура не изглеждаше особено внушително. Честно казано, това беше голям бензинов електрогенератор със стърчащи около него бобини и снопове кабели. При един експеримент понякога е необходима повече енергия, отколкото могат да дадат грижливо екранираните линии на силовото поле за общо ползване. За да заработи това запоено на бърза ръка чудовище, трябваше да изключи магнитните екрани. Всичко, с което сега разполагахме, беше само една купчина метал. В непосредствена близост до генератора нямаше и помен от магия. Айк целия ден беше в стихията си, а сега самичък нарами генератора и

8. Скунс – американски пор. Когато го нападат, отделя течност с нетърпима воня. Бел. прев.

9. Валкирии – войнствени девици в скандинавската митология, решаващи изхода на боя по волята на върховния бог Один. Бел. прев.

тромаво закрачи след мен. Успя да го пренесе през всички зали и стаи и спря чак като изкачи стълбите.

Безспорно понякога му се искаше хората никога да не бяха откривали начин за въздействие върху свръхестествените сили (научихме се да правим това малко след края на бронзовия век). Айк не беше ортодоксален християнин. Неговата вяра не му забраняваше да използва магията. Но той не бе реформист, а обикновен юдаист консерватор, тоест можеше да си служи с предмети, които някой друг беше подчинил с магия. Самият Айк обаче не биваше да прави магии. Трябва да му се признае, че въпреки това се справяше с работата си и подчинените му го уважаваха.

Той успя да домъкне неприспособеното за пренасяне устройство заедно с цялото допълнително оборудване чак до гаража. Вече всички се бяха събрали върху плоския му покрив. Тъкмо оттук Джини трябваше да изпрати баките до предназначения им място. Те се поклащаха във въздуха там, където ги достигаха създаваните от генератора изкривявания на магнитното поле. Избутахме го на покрива, после внимателно го поставихме до капандурата. Барни направи една обиколка около машината. Заради генератора не можехме да се качим горе при другите нито с метла, нито чрез заклинание, та се наложи да се изкатерим по въжена стълба.

– Готови ли сте? – попита Барни. На призрачната тревожна светлина върху лицето му блестяха капчици пот. Ако планът ни не успее, той ще трябва да отговаря за непредвидените последици.

Проверих всички свързки.

– Май всичко е наред. Но нека първо се огледам.

Отидох при Джини, тя стоеше до ниския парапет. Отдолу тълпата клокочеше като мътен поток. Към нас се издигаха лица и плакати, изпълнени с омраза. Хората забелязаха полюшващите се над тях контейнери и разбраха, че решителният момент приближава. Наведен над олтаря, Мармидон правеше нещо. Стана ми ясно, че усилва защитното поле. Дочух непознати думи: „...Хелиодомар, мабон сарут хоф ута енунас сацинос...“

Молитвата надвикваше мрачното ломотене на тълпата. Огньовете на елфите лумнаха по-ярко. Наситеният с енергия въздух прашеше и кипеше. Лъзна на озон като пред буря.

На устните на Джини се появи бледа замислена усмивка:

– Как ли би се отразило това на Сварталф?

Барни трوماво се приближи до нас.

– Можем да започваме, но ще им дам последен шанс.

Той извика предупрежденията, както и преди. Отговориха му с крясъци, по стената затропаха камъни и огризки.

– О'кей – изръмжа Барни. – Стига сме се бавили.

Отдръпнах се от парапета, пузнах мотора и включих тока. Генераторът потрепери и прекъснелно запя. Видях отвратителния дим и ми стана радостно: добре, че не разчитахме на двигателите с вътрешно горене. Виждал съм тъй наречените автомобили – те бяха произведени около 1900 година, малко преди полета на първата метла. Повярвайте ми, помещенията, където са изложени, не бива да се наричат музеи. Много по-точно ще бъде да ги назовем „складове на една ужасна глупост“.

Силният глас на Джини прекъсна мислите ми – изпращаха баките към предназначения им място. Вече не ги виждах: разпределени равномерно по цялата площ, те плаваха на три метра над главите на тълпата. Джини замахна с вълшебната си пръчка, аз превключих главния шалтер.

Не, ние не използвахме магия, за да разчистим територията, собственост на „Източниците на норните“. Минавайки през намотките на генератора, токът създаде такова магнитно поле, че в радиус от сто метра действието и на нашите, и на техните магии секна.

Всички прибори, които можеха да се повредят, бяхме скрили в изолирано отвътре със специален материал помещение. Повторно предупредихме тълпата, че провежданият опит за транспортиране на течности може да се окаже опасен. Нямахше защо да уточняваме, че тези течности представляват развалени консерви под високо налягане. Толкова развалени, че са готови всеки момент да експлодират. И ще го направят, когато изчезнат силите, поддържащи защитното поле.

Всъщност ние съзнателно пресилвахме нещата, когато говорехме за опасност. Опитвахме се да сведем до минимум щетите, причинени от обсадата. В контейнерите нямаше нищо страшно. Може би само лек токсин, но в толкова слаба концентрация, че не си струваше и да се говори за него. Макар че нормалното човешко обоняние щеше да го сметне за нещо ужасно.

Просто безобидна смес от бутилмеркаптан, мастни киселини и какво ли не още... Трупна миризма и смрад на гнило... М-да, тази органична маса има великолепна проникваща способност. Ако само няколко капчици попаднат върху кожата ви, вонята няма да изчезне цяла седмица, а може и две...

Разнесе се първият пронизителен крясък. Настана мигът на моята

победа. После нахлу зловонието. Забравил бях да си надяна противогаза, забравил бях, че дори когато съм човек, носът ми е достатъчно чувствителен. Слаб полъх – и се задуших... Повърнах, съдържанието на стомаха ми изпръска целия покрив. В тази смрад се смесваше вонята на скунс, на гранясала мазнина, на изгнили аспержи... Това беше гниене, гибел, то надхвърляше всякакво въображение. Едва успях да си надяна противогаза.

– Бедничкият ми Стийв! – до мен стоеше Джини.

– Махнаха ли се? – изфъфлих аз.

– Да, ведно с полицията. А заедно с тях май и половината квартал.

Въздъгнах облекчено, защото в плана ни имаше една слаба точка: опозиционерите можеха да не се разбягат, а да нахълтат през вече защитените врати. Но сега, след като изпитах със собствения си нос резултата от нашите действия, реших, че няма от какво да се притеснявам. Лаборантите бяха изпълнили задачата си по-добре, отколкото сами се бяха надявали.

Едва ли можехме да очакваме, че обсаждащите ще се върнат. Ако те арестуват или си дал живота си за общото дело, считат те за герой и примерът ти ще вдъхновява останалите. Но ако чисто и просто с теб не може да говори и най-добрият ти приятел, защото поради миризмата не иска да те доближи, по всичко изглежда, че борбата ти за общото дело е претърпяла неуспех.

Прегърнах Джини, притиснах я и започнах да я целувам. Дявол да го вземе, пак забравих за противогазите! Тя едвам разплете хоботите им.

– Трябва да вървя и докато тази гадост не се е разпространила из целия град, да я унищожа – каза Джини. – Изключи машината си и постави около нея екран.

– А... да – трябваше да се съглася аз. – Предполагахме, че сутринта заводът ще възобнови работата си.

Още час-два бяхме заети – изскачаше ту едно, ту друго нещо. Като свършихме всичко, Барни изнамери отнякъде няколко бутилки и до съмване празнувахме победата. Небето на изток се обагри в червено. Чак тогава аз и Джини, хълцукайки и олюлявайки се, се качихме на метлата и потеглихме към къщи.

Свеж вятър охлаждаше разгорещените ни глави, високо над нас се бе ширнало небето.

– Знаеш ли – казах през рамо, – обичам те.

– Мър-р-р – тя се наведе, потърка буза в рамото ми, ръцете ѝ се плъзнаха надолу по тялото ми.

– Безсрамно момиче – рекох.

– Нима предпочиташ нещо друго?

– Не, ама можеше и да почакаш. С всяка изминала минута се чувствам все по-развратен и отгоре на всичко нямам никаква възможност да задоволя похотта си.

– О, възможност има – промърмори тя замечтано. – Дори на метла. Нима си забравил?

– Не съм забравил. Но, дявол да го вземе, тук, във въздуха, скоро ще стане пренаселено. Защо да летим още няколко десетки километра, търсейки уединение, когато под носа ни е нашата великолепна спалня?

– Вярно. Идеята ти ми харесва. Някакви си петнадесет минути и ще имаме гарантирано уединение в собствения си дом... Хайде, метличке, дай газ!

Метлата рязко увеличи скоростта. Бях преизпълнен с щастие и то се наричаше Джини.

Тя първа усети присъствието на свръхестественото. Аз само разбрах, че надигна глава от моето рамо и ноктите ѝ се впиха през ризата в тялото ми.

– По дяволите! – изревах.

– Ш-ш-т!

Летим. Мълчим. Лек, но неприятно резлив утринен вятър. Под нас – тъмният град. Най-после тя проговори. Гласът ѝ, слаб и смутен, звучеше напрегнато.

– От известно време усещам нещо нередно. Но заради възбудата и другите неща забравих.

Всичко в мен потрепери, сякаш се готвех да се превръщам във вълк. Сетивата ми започнаха да опипват пространството. Магьосническото ми умение не е кой знае какво: обикновената магия за всекидневие-то плюс някои неща, на които ме научиха в армията, и в добавка по-сOLIDната ми инженерна подготовка. Но човековълците имат и вродени инстинкти, които ми помогнаха да се ориентирам безпогрешно.

Наоколо миришеше на ужас!

Метлата стремглаво се спускаше. Вече бяхме разбрали – ТОВА се бе случило в нашия дом!

Скочихме от метлата направо в лехата пред къщата. Отключих и се втурнах вътре.

Беше тъмно.

– Вал! – закрещях аз. – Сварталф!

Ключалките бяха цели, стъклата не бяха счупени. Остриетата и

камъните, които пазеха входовете, откъдето можеше да проникне свръхестественото, си бяха на мястото. Но столовете бяха преобърнати, вазите от масите – съборени и счупени... Стените, подът, масите, – цялото жилище беше оплескано с кръв!

Втурнахме се в стаята на Валерия. Като видяхме, че детето спи спокойно в креватчето си, прегърнахме се и се разплакахме.

Най-сетне Джини проговори:

– А къде е Сварталф?! Какво е станало?

– Ще го потърся! – рекох. – Той е извършил подвиг.

– Добре – Джини изтри сълзите си. Огледа безпорядъка в детската стая и погледът ѝ стана суров: – Защо не се е събудила? – попита с глас, какъвто преди не бях чувал.

Вече бях започнал издирването. Намерих Сварталф в кухнята. Линолеумът беше зает с кръв. Костите на котарака бяха изпочупени, кожата му висеше на парцали, а коремът му бе разпран. И въпреки това той дишаше, хриптейки. Не успях да разгледам какви други рани има, защото чух вика на Джини. Изтичах като луд обратно.

Тя държеше детето на ръце. Под разбърканите златисти къдрици мътно и тъпо ни гледаха сини очи. Лицето на Джини беше толкова изострено, че още малко и скулите ѝ щяха да изхвъркнат.

– С нея е станало нещо! – каза тя. – Не знам какво, но нещо е станало!

Постоях секунда, чувствайки, че Вселената се разбива на хиляди парчета. После отидох в тоалетната – там е тъмно, а сега ми бе нужно точно това. Смъкнах дрехите си и запалих фенерчето. Превърнах се във вълк и се върнах при тях. Носът ми подуши тяхната миризма.

Седнах на задните си лапи и завих. Джини изгърва онова, което държеше. Докато пак се превръщах в човек, тя стоеше неподвижно до креватчето.

– Ще се обадя в полицията – чух гласа си. – Това не е Вал. Това изобщо не е човек.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Не мога да си спомня подробно какво се случи през следващите няколко часа. По обяд се оказахме в работния ми кабинет. Началникът на местната полиция веднага разбра, че случаят е извън компетенциите му, и ни убеди да се обадим във ФБР. Служителите от бюрото внимателно, сантиметър по сантиметър, изследваха къщата и двора. Най-доброто, което можехме да направим, бе да не им се мотаем в краката. Аз седях на дивана в кабинета, а Джини на крайчеца на въртящото се кресло. От време на време ту аз, ту тя скачахме, обикаляхме стаята, произнасяхме по някоя безсмислена фраза и отново сядяхме на мястото си. Гъст тютюнев дим висеше във въздуха като мъгла. Пепелниците бяха препълнени с фасове. Главата ми беше празна. Погледът на Джини бе насочен някъде дълбоко в самата нея. През прозорците надничаше слънцето, виждаха се треви и дървета. Сега всичко това ми изглеждаше нереално.

– Наистина трябва да хапнеш нещо – за кой ли път произнесох тези думи. – Да възстановиш силите си.

– Ти хапни – каза тя, вперила поглед в нищото.

– Не съм гладен.

– Аз също.

Отново ни обхвана ужас.

Рязък телефонен звън ни накара да подскочим.

– С вас иска да се свърже доктор Ашман – изрече слушалката. – Ще говорите ли?

– Боже господи, ама разбира се! – извиках. – С видеоконтакт!

За миг разсъдъкът ми ме напусна. Изобщо не можех да се концентрирам върху първите думи на човека, с чиято помощ Валерия дойде на този свят. Умът ми се въртеше около принципите на телефонното устройство: симпатическите вибрации, когато двама абонати едновременно правят заклинание за един и същ номер... ако пожелаете видеоконтакт чрез магическото кълбо... частично преселване на душата в апарата за предаване на речта... Ръката на Джини ме стисна за китката – ледена ръка. Това ме свести.

Лицето на Ашман беше почти толкова изпито, колкото и това на Джини.

– Вирджиния, Стийв... – каза той. – Имам съобщение за вас.

Опитах се да отговоря, но не можах да си отворя устата.

– Вие бяхте прави – това е хомункулус – изкуствено същество – каза Ашман.

– Защо изследванията отнеха толкова време? – попита Джини. В гласа ѝ вече нямаше сила, това бе просто един хрипкав суров глас.

– Защото случаят е безпрецедентен – отговори Ашман, – Досега само в легендите се споменава, че магьосниците оставят копие в замяна. Нищо в съществуващите данни не посочва дори косвено причината, поради която нечовешкият разум е откраднал детето... И как го е направил... Разбира се, не сме наясно и защо този хипотетичен похитител е оставил Голем¹⁰ вместо детето. – Той въздъхна. – Въобще знаем по-малко, отколкото предполагахме.

– Какво успяхте да откриете?

Внимателно погледнах Джини. В гласа ѝ прозвуча решителност.

– Заедно с мен изследвания провеждаха полицейският хирург, хората от криминалната лаборатория, а по-късно и патологоанатомът от университетската болница – каза Ашман. – По-точно, аз заедно с тях... Защото съм обикновен домашен лекар. Изгубихме няколко часа, понеже предполагахме, че Валерия е омагьосана. Сам разбирате – копието е свършено. Това същество няма разум: линиите на електроенцефалограмата фактически са прави... То обаче по всичко е идентично с дъщеря ви, дори отпечатъците на пръстите му... Но тя... или то... не реагираше на всичките ни терапевтични заклинания. Което пък ни наведе на мисълта, че тялото е имитация. Стийв, вие ни го втълпявахте от самото начало, но ние смятахме думите ви за истерика. Извинете ме... Изводът ни е подкрепен с цяла серия тестове. Например процентното съдържание на сол в тъканите на хомункулуса ни кара да мислим, че неговият създател не е имал достатъчно количество от нея. Въпросът окончателно беше решен, когато инжектирахме радиоактивна светена вода. Метаболизмът няма дори далечна прилика с човешкия.

Помогна ни, че Ашман говореше с такъв сух тон. Постепенно ужасът започна да придобива очертания, макар и мъгляви. Колелцата на мозъка ми бавно, със скриптене се завъртяха: как да се намери начин за схватка с похитителя?

– Какво ще направят с копието? – попитах.

– Предполагам, че властите ще предпочетат да му запазят живота – отвърна Ашман. – Надявайки се, че... че ще успеем нещичко да

10. Голем – оживяван с магически средства глинени великани в еврейските фолклорни предания. Бел. прев.

разберем и да направим. В края на краищата, ако нищо друго не се случи, копието безспорно ще стане собственост на държавата. Недейте да мразите това клето създание! То представлява само едно нещастно същество, създадено с някакъв зъл умисъл, но не носи отговорност за това.

– Ако не възразявате, да не губим време – рязко каза Джини. – Докторе, имате ли някаква идея как да си върнем Вал?

– Не. И това ме гнети – той се омърлуши. – Аз съм само един медик. Какво мога да направя? Кажете какво и тутакси ще започна.

– Можете да започвате веднага – каза Джини. – Естествено сте чули, че котаракът ми е защитавал Вал и е тежко ранен. Сега е при ветеринарния лекар, но аз бих искала вие да се заемете с него.

Ашман не успя да скрие почудата си.

– Какво?! Вижте... не мога да спася живота на едно животно, щом това не успява да направи специалистът!

– Проблемът не е в това, Сварталф ще оцелее. Ветеринарният лекар обаче няма подготовка да работи със скъпата апаратура, предназначена за хора. Пък и не разполага с такава. Искам котаракът да оздравее колкото се може по-скоро. Ако нямате необходимите лекарства или заклинания, разберете как могат да се набавят. За парите не мислете.

– Почакай – рекох. – Колко ли ще ме оскубят тези пиявици?

– Сметката ще платят „Източниците“ или правителството. Те имат пари. Не са се сблъскали досега с подобен случай. Възможно е страната да е заплашена от крах – тя се изправи. Мрачен поглед, сплътени прави коси, същите дрехи, както и предишната нощ. Но тя пак беше капитан Грейлък от 14-и кавалерийски полк от армията на Съединените американски щати. – Не съм полудяла, докторе! Помислете какво следва от онова, което сте открили. Не е изключено Сварталф да ни даде някаква информация с какво се е сблъскал, естествено при положение, че не е в безсъзнание. Пък и в края на краищата, с него сме добри приятели и трябва да му помогнем по какъвто и да било начин.

Ашман се замисли.

– Добре – каза той.

Вече се канехме да приключим разговора, когато вратата на кабинета ми се отвори.

– Почакайте! – заповяда нечий глас. – Ей сега идвам!

Пред нас се изопна коравото кафяво лице и мускулестото тяло на Робърт Блестящия нож. Шефът на местното отделение на ФБР беше облечен със старомоден делови костюм. В неговата организация тези

костюми са нещо като работна униформа. Накичената му с пера шапка сякаш искаше да помете тавана. Шише от издълбана тиква, което приличаше на полицейска палка, звучно го удряше по задните части при всяка крачка. Върху раменете му небрежно беше метнато одеяло. То и бузите му бяха изрисувани с изображения на орли, слънчеви дискове и бог знае още какво.

– Вие сте подслушвали – с обвинителен тон рекох аз.

Той кимна.

– Не бива да изпуснем нито един шанс, мистър Матучек. Доктор Ашман, ще се наложи да спазвате абсолютна секретност. Никакви консултации с шамани и знахарки, които не умеят да си държат езика зад зъбите.

Джини пламна:

– Чуйте...

– Ще излекуват котарака ви – със същия недопускащ възражения глас обеща Блестящия нож. – Съмнявам се, че може да се окаже полезен, но не бива да се пропуска и най-малката възможност. Сметката ще плати Чичо Сам. Доктор Ашман може да продължава да ръководи работата на групата си. Но искам на всички да им е ясно... Дявол да го вземе, сигурно им е ясно!... Че не бива да дрънкат повече, отколкото е необходимо. Почакайте в кабинета си, докторе! До един час към групата ви ще се присъедини оперативен сътрудник.

Докторът побесня:

– Колко време ще му е необходимо, за да се убеди, че всички специалисти, които съм поканил, са най-благонадеждни американци?

– Много малко. Ще се учудите колко много знае вече за тях. Ще се учудите и колко неприятности ще има всеки, който държи на правото си да разкаже на пресата или на приятелите си за по-нататъшната работа. – Блестящия нож саркастично се усмихна. – Днес любителите да подслушват притежават изключително хитроумна апаратура. – Той беше оставил вратата открената и се чуваше как хората му шарят из къщата и си говорят полугласно. В стаята, кой знае защо, се усещаше силна мизантропия на киселина.

– Моля, седнете – опрял гръб на библиотеката, Блестящия нож внимателно ни опипваше с поглед.

Джини трябваше да направи огромно усилие, за да се овладее.

– Не ви ли се струва, че приличате на улични крадци?

– Обстоятелствата ни принуждават, мисис Матучек – каза феберецът.

Джини прехапа устни и кимна.

– Може би ще се върнем на въпроса? – помолих аз.

Суровата жестокост се смъкна като ненужна маска от лицето на Блестящия нож.

– Осведомени сме, че вашата жена има известни подозрения – каза с такъв израз, че неволно помислих: може би и той има дъщеря? – Тя е вещица и сигурно всичко ѝ е ясно. Но не желае да допусне тази мисъл, докато има някаква надежда, че отговорът може да не бъде толкова ужасен. Това не е обикновено отвличане.

– Ама разбира се!...

– Почакайте. Съмнявам се дали този случай изобщо се отнася към категорията „отвличане“. Възможно е той да излиза извън рамките на юрисдикцията на бюрото ми. Но, както спомена жена ви, тук до голяма степен са засегнати интересите на националната сигурност. Ще се свържа с Вашингтон, нека те решават. Пък дори въпросът да опре до самия президент. А ние сега-засега не трябва да клатим лодката.

Преместих погледа си от него към Джини. Видях отново ужас без форма, истински кошмар.

– Моля ви... – прошепна тя.

Ъгълчето на устата на Блестящия нож бързо и страшно се изкриви. Той заговори с равен и безцветен глас в скоропоговорка:

– Установихме, че всичката кръв е от котарака. Открихме слаби следи от ихор, тоест кръв на свръхестествено същество. Не самия ихор, а вероятно възникналите вследствие на неговото въздействие петна... По-полезни се оказаха дребните петънца и драскотини по пода. Не можахме да ги идентифицираме, те не принадлежат на нито едно от известните ни същества както от обикновения, така и от свръхестествения свят. А, повярвайте ми, във фирмата ни работят добри идентификатори. Най-важният факт е, че в къщата не е влизал никой. Проверихме всички възможни начини за проникване... Известни са ни множество подобни начини... Никоя от преградите не е счупена, свалена или продупчена, няма признаци за въздействие върху символите и предметите за защита: полетата им работят с пълна мощност, настроени са както трябва, капацитетите са в ред, никъде нищо не е нарушено. Ето защо никой и нищо не е могло да влезе през комина, да се промъкне през някоя цепнатина, да мине през стената, като се дематериализира. Или пък с магия да принуди пазача на детето да го пусне. Многозначителен е и фактът, че никой от съседите не е видял и не е чул нищо тревожно. Спомнете си за тъй нареченото второ зрение на кучетата пазачи и колко бързо се

предава тревогата сред тях. Ако на вашата улица се появеше нещо свръхестествено с враждебна цел, те щяха да вдигнат такъв шум, та да събудят три квартала наоколо. А вместо това... Най-близките ви съседни общиха, че са чули нещо като бой на котки.

Блестящия нож помълча, сетне обобщи:

– Сигурно знанията ни в областта на магията не са пълни. Но знаем достатъчно за използването и за престъпни цели, за да кажем уверено: не е имало никакво насилствено проникване в къщата.

– Тогава какво е имало? – изкрещях аз.

Вместо него отговори Джини:

– Това е дошло от Адската вселена.

– Теоретично е могло да бъде и същество с небесен произход – Блестящия нож криво и насила се усмихна. – Но от философска, от духовна гледна точка това е изключено. Детето е отвлечено от някой слуга на дявола.

Джини се свлече на стола. Лицето ѝ беше безжизнено, тя подпираше брадичката си на юмука, а другата и ръка стоеше безволно отпусната върху коленете ѝ. Видях как притвори очи и забърбори нещо, сякаш бълнуваше:

– Копието прекрасно потвърждава теорията ви, нали? Според съвременната наука пренасянето от един пространствено-времеви континуум в друг изисква спазването на известни физически закони. Психическите излъчвания не могат да проникват от един континуум в друг. Оттук идват виденията, съблазните, вдъхновението... При тях действия принципът на неопределеността. Но това не се отнася за обектите от материалния свят. Ако се осъществява пренос от една реалност, от една вселена в друга, необходимо е пренасяният предмет да се замени с друг, идентичен на него. Той трябва да съдържа абсолютно същото количество материя като първия. В мига на пренасянето строежът на двата предмета трябва да съвпада.

Лицето на Блестящия нож беше разтревожено.

– Моментът не е подходящ да се караме с Всевишния – промърмори той.

– Не съм имала и нямам такова намерение – вяло отвърна Джини. – Той е всемогъщ, но могъществото на слугите му е ограничено. За тях сигурно е по-лесно да пренасят предмета, без да променят естествената му форма, отколкото да решават проблема за изменение на формата, имайки предвид, че той съдържа неизброимо количество атоми. Много по-лесно е да направят подобие на предмета – негово копие. Вероятно

същото се отнася и за обитателите на Долния континуум. Те са лишени от творческо начало. Поне така твърдят петристиките църкви. Но доколкото разбирам, вероучението на йоанитите съдържа елементи от манихейството¹¹, а то не отрича творческия потенциал у тъмните адски сили. Демонът е могъл да премине от своята вселена в която и да е точка на нашата къща. Тъй като естествената форма на съществуването му е хаосът, за прехода не му е било необходимо нищо друго, освен притежаващите висока степен на ентропия кал, прах, боклук, отпадъци и т.н. След като е изпълнил задачата си, вероятно е върнал всичко заедно със себе си. Не е изключено някои следи да са останали. Знам, че по време на битката всичко в къщата е обърнато наопаки, но ще е добре да се извърши лабораторен анализ на съдържанието на кофата за боклук, на пясъка на котарака и всичко останало.

Фебереецът се поклони.

– Вече помислихме за това и открихме, че навсякъде съдържанието е същото – каза той. – Но вие как се досетихте? При тези обстоятелства?!

Джини широко отвори очи и гласът ѝ звънна като шпага, измъкната с бързо движение от ножницата:

– Нашата дъщеря е в Ада, сър! И НИЕ смятаме да си я върнем!

Помислих си за Валерия. Тя е сама, а около нея скимти, вие и се кълчи нищото, жестокият и безименен ужас. Тя вика, зове мама и татко, а те не идват. Седях на кревата, заобикаляше ме сякаш безкрайната нощ и слушах думите на моята любима, които долитаха като че ли от другия край на опасна пропаст.

– Нека не си губим времето за емоции. Аз ще продължа да реконструирам събитията, а ако сбъркам, поправете ме. Демонът (може и да са били няколко, но да приемем, че е един) е влязъл в нашия Космос като разсеяна в пространството материя, но веднага се е уплътнил в компактна маса. Чрез обикновена трансформация е приел избраната от него форма. Можем априори да приемем, че нито Врагът, нито който и да е от слугите му (ако петристиката теория е правилна) не би му пречил. Демонът би могъл да се възплъти в някое реално съществуващо създание. Това, че вие не сте успели да го идентифицирате, не означава нищо. Въпросното създание може да е родено от някаква вече забравена митология или измислено от някого с много богато въображение, дори от

11. Манихейство – гностическо учение, основано от иранския религиозен деец Мани през III век. Бел.прев.

другопланетно същество. Семейството ни не е твърде набожно и щеше да бъде лицемерие – тъкмо затова и безполезно – да издигаме около нас стени от религиозни символи. Освен това, без да смятаме предишните ни схватки с един-два демона, не сме очаквали, че някой от тях ще нахълта в обикновената къща на едно средно семейство. В легендите няма описан нито един подобен случай. Тъй че нищо не е попречило на нашествието на демона. Масата му е била само няколко килограма и с него би могъл да се справи всеки човек, запазил присъствие на духа. В краен случай щеше да го прогони или да повика екзорсист. Бедата е там, че тази нощ у дома нямаше нито един възрастен човек. Сварталф не умее да говори и не е имал никакъв друг начин да повика помощ. Той би могъл да победи, но не е успял да се справи със същество, изцяло състоящо се от зъби, нокти, шипове и броня. След като е победило Сварталф, то е грабнало Вал и я е отнесло в Долния континуум. Естествено, веществената маса, предназначена за замяна, е била оформена като нашата дъщеря. Права ли съм?

Блестящия нож кимна в отговор.

– Предполагам.

– Какво смятате да правите?

– Честно казано, сега не можем много да направим. Или по-точно, нищо не можем да направим. Ние не знаем защо е било извършено престъплението и мотивите за него.

– Разбрахме ги миналата нощ. Сдобихме се с могъщ и опасен враг. Предполагам, изявленията на йоанитите, че техните адепти владеят тайни знания, са истина. Езотеризмът винаги повече се е асоциирал с дяволското, отколкото с божественото. Предлагам да започнем издирването от катедралата им.

Въпреки боята лицето на Блестящия нож явно изрази състрадание.

– Вече ви обясних, мисис Матучек, когато се досетихте кой може да е отговорен за престъплението, че е много опасно да се обвинява без сериозни улики. Сега ситуацията е изключително неприятна. Кой може да го разбере по-добре от вас? Нямаме право да допуснем нови размирици. Освен това... Ще ви кажа, без да крия: вероятно това нахълтване означава нещо много по-страшно, много по-лошо от отвличането на дъщеря ви.

Станах.

– Нищо не може да бъде по-лошо – тихо казах аз.

Той не ми обърна никакво внимание, явно разбираше, че сега по-важният от нас двамата беше Джини.

– Знанията ни за Адската вселена практически са равни на нула. Ще ви издам една тайна, защото подозирам, че все едно ще се доберете до истината чрез незасекретената информация. Малцина от цивилните вълшебници знаят това, което сега ще чуете. Армията направи няколко опита да проникне там. Успехът не бе по-голям от този на Фаустовия институт преди 300 години. Прекарали само няколко минути, хората се връщаха оттам в състояние на невероятен психически шок и не можеха да разкажат какво се е случило с тях. А в записите на уредите нямаше никакъв смисъл...

– Ако не вземете предвид хипотезата на Никълсън – довърши мисълта му Джини.

– Каква е тази хипотеза?

– Че в онзи космос, за разлика от нашия, пространство-времето е неевклидово и геометрията му се променя от една точка до друга – сухо поясни Джини.

– А, да, казваха ми, че военните изследователи са стигнали до извода, според който... – той забеляза тържествуващия израз в очите на Джини. – Дявол да го вземе, ловко ме подведохте! – и продължи непреклонно: – О'кей. Ще се наложи да запомните, че нямаме право да действате слепешката и прибързано, когато по трудноразбираеми причини са въввлечени неизвестни сили. Резултатите могат да се окажат фатални. Смятам да докладвам за всичко на директора на бюрото. И съм убеден, че той веднага ще уведоми президента. Също така съм убеден, че президентът ще ни заповяда да бъдем бдителни и докато не разберем повече, да не си показваме носа.

– А аз и Стийв?

– Същото се отнася и за вас. Запомнете, ако има нужда, ще се свържат с вас.

– Съмнявам се. Какъв ли откуп би могъл да поиска демонът?

– Не той, а онзи, който го е изпратил.

– Повтарям ви, заемете се с йоанитите!

– Ще се заемем. Ще се заемем с всички, които са привлекли вниманието ни. Макар и да не е много разумно. Но ще е необходимо време.

– А дотогава Валерия ще е в Ада!

– Ако ви потрѣбва свещеник, бюрото ни разполага със свещенослужители от всички вероизповедания. Само кажете и ще го извикам тук.

Джини поклати рижата си глава.

– Благодаря, няма нужда. Накарайте ги да се молят за Вал. Няма да има вреда. Наистина, съмнявам се дали ще има и полза. Но естествено

никой свещеник не може да помогне на мен и Стийв. Всичко, което искаме, е да ни се даде възможност да намерим дъщеря си.

Сърцето ми заби по-силно. Вцепенението ми се изпари, аз станах.

Блестящия, нож се размърда.

– Не мога да допусна това. Разбира се, в миналото вие двамата сте извършили... почти неправдоподобни подвизи. Но сега залогът е твърде голям, за да се поверят нещата на дилетанти. Ако искате, намразете ме – моля! Ще ми е тежко, но щом това ще ви донесе поне малка утеха... Аз обаче няма да позволя да рискувате нито собствения си живот, нито интересите на обществото. Оставете тук. Под стража.

– Ах, ти!... – почти се бях нахвърлил върху него. Джини ме възпря.

– Стига, Стийв! – рязко ми каза тя. – Не създавай допълнителни затруднения. Ще направим следното. Ако няма да попречи на следствието, ще хапнем нещичко, ще изпием сънотворна билка и ще престанем да нервничим, докато отново не започнем да мислим трезво.

Блестящия нож се усмихна.

– Благодаря – рече той. – Уверен бях, че ще проявите благоразумие. Отивам в кухнята и ще ги накарам да побързат с огледа, та по-скоро да се нахраните.

Затворих вратата след него, като целият се тресях от гняв.

– За какъв дявол трябваше да разиграваш този фарс?! – разбеснях се аз. – Ако той си мисли, че ще седим и ще чакаме, докато чиновниците благоволят да изфъфлят разрешението си...

– Тихо! – тя докосна с устни ухото ми и пошепна: – Мислиш ли, че тази долнопробна стража означава нещо за нас?

– О-хо-хо! – за пръв път от толкова време насам се разсмях. В звуците, които излизаха от гърлото ми, нямаше нито радост, нито мелодичност, но все пак това беше нещо подобно на смях.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Няма да бъде съвсем точно, ако кажа, че се оказахме под домашен арест. Поставеният да ни надзирава добре възпитан млад мъж се грижеше за нашата безопасност. Но ясно ни даде да разберем, че ако се опитахме да излезем от стаята или да предадем някому някаква вест, той внезапно ще открие, че сме замислили заговор срещу Общонационалната комисия по търговията, и макар да съжалява, ще се наложи да ни арестува.

Младежът имаше добра магьосническа подготовка. Всеки агент на ФБР трябва да има научна степен в някой клон на вълшебството или магията, без да смятаме точните науки, като например математиката. Шефовете му биха искали да са уверени, че няма да прибегнем до отчаяни стъпки. Джини обаче успя да измъкне от него интересувашата ни информация. Не мога да разбера как го направи. Не мисля, че е приложила някакво чародейство (има предвид Изкуството). Нейното чародейство бе по-скоро от друга област и срещу него не можеше да устои нито един мъж с нормално функциониращи жлези с вътрешна секреция.

Едно нещо обаче и до днес ми се струва невъзможно: Джини се усмихваше, разговаряше, разиграваше някаква умилкваща се, женствена и строго премерена тъга, осветявайки я с искрите на остроумието си. С всяко махване на миглите си тя го караше все повече да разказва за миналите си подвизи... А в същото това време всички кътчета в къщата крещяха, че Валерия я няма.

Казахме, че сме уморени, и се оттеглихме рано в спалнята си. Наистина бяхме много изморени и съсипани до крайност.

– Той има добра подготовка – ми прошепна жена ми в мрака на нашата спалня, – но не в практическата магия. Ще се помъчим да го претнем. Вземи си пелерината.

Разбрах намеренията ѝ. Часовете на затворничеството свършиха, в мен заклокочи зла радост. Смъкнах дрехите си, облякох вълчия си костюм и отново ги навлякох отгоре. Изнамерих шапката невидимка (всъщност не шапка, а пелерина невидимка), която от години стоеше забутана, без да се употребява. Сувенир от войната...

Джини силно се притисна до мен. „Любими мой, бъди внимателен“ – гласът ѝ трепереше, усетих солена вкус на устните ѝ.

Тя трябваше да остане, за да отклонява подозренията. Пак на нея ѝ

предстоеше да действа, ако внезапно се получи искане за откуп. На нея се падаше по-трудната част от задачата.

Облякох пелерината, дръпнах качулката върху лицето си – усетих дъх на плесен. Дупките от молците си личаха по малките петна видимост. Нямаше да е лесно да избягам от къщи, пък отгоре на това и се надявахме, че ще имам възможност да се върна. В наши дни шапката невидимка вече не става за сериозна работа – твърде много средства измислиха срещу нея: и детективи, работещи с инфрачервени лъчи, и кутии с боя, които се пръскат, ако стъпиш невнимателно, и т.н. У нашите дружелюбни съседи сигурно също са поставили уреди, които ще вдигнат тревога, щом открият, че около тях полето на невидимостта се е променило.

Джини полугласно мърмореше заклинания и още нещо. През деня беше донесла в спалнята всичко необходимо. Обясни, че иска по-сигурно да ни запази от враждебни попълзновения. Фебереецът изрази горещото си одобрение. Например докато действаше магията, фактически не можеха да ме открият със свръхестествени средства.

Следващата точка от програмата ни също беше проста.

Свръхестествените сигнали действат, докато земният магнетизъм не е много голям. Но силата на магнитното поле на Земята е постоянна. Ето защо обикновено магическите уреди за издирване не са предназначени за откриване на малки количествени изменения. Джини измисли една хитрост. Слабото поле на шапката невидимка постепенно увеличаваше интензивността си, докато стане двойно. А когато ще се отдалечавам от къщата, интензивността пак постепенно ще пада до първоначалната си стойност. Като се върна, Джини напълно ще унищожи следите от този номер.

На теория всичко беше лесно. Ала на практика... Джини откри, че в къщата вероятно са монтирани уреди за вдигане на тревога. Ще бъде необходимо цялото й умение, за да не се включат.

Нашето клето старичко ФБР! То и хабер си нямаше какво означава да си имаш работа с Джини и с нейния талант!

Моята вещица даде знак и аз се измъкнах през прозореца. Нощният въздух бе влажен и мразовит. Росата върху цветята в лехата пред къщата блестеше от сиянието на уличните фенери. Чух лай и ръмжене на куче – вероятно бе подушило пелерината ми. Сигурно целият квартал се намираще под наблюдение... Магьосническото ми зрение тутакси откри някакъв мъж, който се криеше отсреща в сянката от фенера на Свети Елм. Стараех се да крача колкото се може по-бързо и по-тихо. Вървах

по средата на улицата – така вероятността да ме засече часовоят или да се включи релето-пазач бе по-малка.

Минах няколко квартала и стигнах до местното училище. Вече бях на безопасно разстояние. Завих зад ъгъла и скрих пелерината невидимка в купчината боклук недалеч от спортната площадка. Можех да не се крия – бях съвсем обикновен, спазващ законите гражданин, който е тръгнал да си върши работата. Нощта свършваше, затова трябваше да внимавам да не ме познае някой минувач. От първата срещната телефонна будка се обадох в дома на Барни Сторласон. Той ми каза веднага да отивам у него. Предпочетох да взема маршрутен килим вместо такси, защото бе по-лесно да остана незабелязан, като се смеся с тълпата пътници.

Вратата ми отвори Барни. В антрето светеше, жълтата светлина падаше върху широките му плещи. Той тихо подсвирна:

– Като те гледам, разбирам, че днес е по-добре да си стоиш в къщи и да подстригваш живия плет. Но, Стийв, изглеждаш тъй, сякаш е настъпил краят на света. Какво се е случило?

– Домашните ти не бива да чуват – рекох.

Той тутакси се завъртя на токове и ме заведе в кабинета си. Бутна ме в едно тапицирано с кожа кресло, затвори вратата, наля две солидни порции уиски и най-сетне се отпусна в креслото срещу мен.

– И тъй?

Разказах му. Никога досега не съм забелязвал такава болка върху лицето му.

– Не, не – шепнеше той.

После се разкърши като мечка, която се готви да се хвърли в атака, и запита:

– Какво мога да направя за вас?

– Преди всичко дай ми метлата си – помолих го.

– Почакай малко – рече той. – Чувствам, че действаш прибързано. Къде си намислил да идеш?

– Смятам да отида в Силоам и да се докопам до нужната информация.

– Така си и мислех – Барни се размърда, креслото изскърца под тежестта му. – Стийв, това не е шега. Насила да влезеш в катедралата на йоанитите... Сигурно ще се опиташ да измъкнеш признание от някой свещеник... Не, само ще навлечеш нови нещастия върху вашите глави. И то когато Джини има нужда от всяка частица от твоите сили и възможности. Нека ФБР води следствието. Там работят професионалисти.

Да допуснем, че улики действително съществуват. В старанието си да ги откриеш ти най-вероятно чисто и просто ще ги заличиш. Замисли се върху фактите и също ще стигнеш до това заключение... – Барни внимателно ме погледна. – Прибави и моралните съображения. Вчера не беше съгласен с тълпата, когато тя настояваше за правото си да прокарва свои собствени закони. А сега претендираш, че ти имаш същото право.

Отпих малка глътка и се вгълбих в усещанията си – уискито приятно опари гърлото ми.

– Ние с Джини имахме време да обмислим всичко – рекох. – Знаехме, че няма да се съгласиш, но поне не ни пречи. Ще ги науча аз тях. Може би ще ти прозвучи мелодраматично, но няма може да ни се случи нещо по-лошо?! Ако към безкрайност прибавиш което и да било число – спрях, за да глътна още една глътка, – ще получиш пак безкрайност. А що се отнася до ФБР, че имало повече възможности... Ние не се каним да се мятате насам-натам като бик на арена, само за да вършим нещо... Съгласи се, че и ние имаме мозъци. Бюрото сигурно отдавна разполага с агенти сред йоанитите, досиета на вождовете им и т.н., всичко, което се полага в такива случаи. Но си спомни резултатите от съдебното разследване преди няколко години срещу престъпленията на една друга църква. Помниш ли инициалите ѝ? ХСУА. В обвинителното заключение на генералния прокурор нямаше нито едно сериозно доказателство. Като се има предвид, че те открито отричаха и традициите, и законите на Америка.

– Йоанитите проповядват възгледите си масово – каза Барни. – Дявол да го вземе, и аз самият съм съгласен с някои техни твърдения! Обществото ни стана твърде светско, твърде привързано към жизнените блага! Всички са увлечени в гонитбата за долари и за наслаждения. Всички правят секс, а никой няма време за любов. Загрубелите безсърдечни хора не обръщат никакво внимание на бедните...

– Барни! – креснах му. – Опитваш се да ме отвлечеш, да ме охладяш, но номерът ти няма да мине. Или веднага ще ми помогнеш, или аз пак ще получа каквото ми е нужно, но от друго място.

Той въздъхна, извади лулата от джоба на туидената си жилетка и започна да я пълни.

– О'кей, продължавай. Щом приятелят ми не е защитен от незаконните... от гибелните действия на йоанитите, няма това не е доказателство, че йерарсите служат на дявола? Или може би те не знаят нищо?

– Гностиците се хвалят, че притежават сили и знания, неподвластни на никого друго – казах аз. – По някакъв начин те привличат все

повече хора на своя страна и все повече приближават държавата към социални трусове, които ще доведат до... Стига. Главното е: кой друг освен тях може да има връзка със случилото се? Дори е възможно тяхното участие да е случайно. Предполагам, че е тъкмо така. Но имат връзка с онова, което се случи.

Наведох се към него.

– Чуй ме, Барни. Блестящия нож си призна, че няма да бърза с разследването. А Вашингтон държи юлара на глутницата му още по-изкъсо, отколкото на Ножа му се иска. Безспорно утре ще изпрати агентите си да разпитат йоанитите. И както обикновено, нищо няма да узнае. За да получи заповед за обиск на църквата, трябва да има много сериозни доказателства. Особено щом толкова хора вярват, че тази църква ги дарява с истинското божие слово. Пък и особено щом храмът представлява лабиринт, чиито тайни знаят само посветените. Дори ако някой успее да извърши обиск, какво ще открие? Това не ти е фасулска задача – като обикновените тестове за некромантия¹². Например аз, ако бях някакъв върховен адепт, щях сам да извикам феберейците – нека си пъхат носа, където искат, навсякъде, където е допустимо от религиозна гледна точка. Какво ще ми коства?

– А какво смяташ, че можеш да постигнеш? – с въпрос на въпроса ми отговори Барни.

– Вероятно нищо – отвърнах. – Но мисля да действам сега, а не след седмица. И нито законите, нито общественото мнение ще ме спрат. Имам известни способности и известен опит в борбата с тъмните сили. Освен това те не ме очакват. Ако там се крие нещо, най-добри шансове да го намеря притежавам аз.

Барни ме гледаше намръщено.

– Що се отнася до моралната страна – рекох, – може би си прав. Само че аз не съм някакъв мним детектив със специална задача, нито пък суперагент 007, а освен това не обичам насилието. И въпреки страховете на Блестящия нож, честно казано, нямам представа как бих могъл да стана причина за сериозна атака от страна на Долния свят. Това би предизвикало намесата на Всевишния, а Врагът не желае открита схватка. Кое е по-лошо, Барни: незаконно навлизане в чужди владения... може би оскверняване на светини... или... или детето в ада?

Барни тръшна чашата си върху масата.

12. Некромантия (гр.) – призоваване на духовете на мъртвите, за да се узнава от тях бъдещето. Бел.прев.

– Прав си – отрони той и учудено замига: – Май счупих дъното на чашата.

– Край – казах. – Време е да тръгвам. – Станахме едновременно.

– Нужно ли ти е оръжие? – попита ме Барни.

Поклатих глава.

– Нека не се забъркваме в криминални истории. Срещу онова, с което ще ми се наложи да се сблъскам, оръжието навярно не ще ми помогне. – Стори ми се, че не е необходимо да му обяснявам: в пазвата си съм скрил нож, а когато се превърна във вълк, ще имам пълна уста с оръжие. – Ах, да, да се разберем отсега: идвал съм при теб. Това безспорно може да бъде установено, ако се разровят. Но след като съм взел метлата ти, отново съм изчезнал, неизвестно къде.

Барни кимна, после рече:

– Вярвам, че ще имаш успех. Метлата ми не е толкова бърза като спортните модели, но лети почти безшумно. Вчера съм я регулирал – постоя един миг замислен. През прозореца нахлуваха тишина и мрак. – Междувременно аз също ще започна издирване. Вим Харди... Янис Вендел (той работи в библиотеката)... Хм, можем да привлечем и твоя доктор Ашман. А какво мислиш за професор Грисуълд от университета? Ще намеря и още хора, които умеят да си държат езика зад зъбите, готови с радост да ни помогнат и да поемат всякаква отговорност! Най-малкото ще съберем всички незасекретени данни за Долния континуум. Може да се доберем и до някоя от тайните им. Ще съпоставим уравненията и ще отделим сведенията, които вероятно се отнасят до решаването на нашия проблем. После ще вложим всички данни в изчислителната машина и ще отсеем негодните идеи. Веднага започвам.

Какво можеш да кажеш на такъв човек? Само благодаря.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Това бе напълно в стила на йоанитите – катедралата им, единствена в целия Среден запад, се издигаше не в Чикаго или в Милуоки, а в някакво съвсем затънтено, пустинно място. Дори от нашето скромно градче го отделяха стотина километра. Местоположението на църквата олицетворяваше и символизираще отношението на гностицизма към нашия свят като към зло¹³ и идеята за спасение чрез тайни ритуали и окултни знания...

За разлика от петристкото, йоанитското християнство няма само да дойде при вас, а ще се затвори в малки мрачни параклиси с размерите на караулна будка. Вие трябва да отидете при християнството на йоанитите. Поне така си мислех тогава.

Предизвикателството изглежда повече от очевидно и затова вероятно не е истинско, помислих си аз. Всичко, което се отнася до гностицизма, винаги се оказва в крайна сметка по-различно, отколкото изглежда на пръв поглед.

Навярно в наши дни толкова много хора стават привърженици на йоанитите именно защото цялото им учение се състои от загадки – там под едната маска се показва друга, а във всеки лабиринт се спотайва друг лабиринт. Традиционните църкви са създали проста и ясна теология. Те точно определят смисъла на мистериите си (макар да е общоизвестно, че смъртните, тоест ние, не можем да осмислим всички прояви на Всевишния) и заявяват, че тъй като този свят ни е дарен от Създателя, значи в основата си е добър, достоен свят. Причина за много от недостатъците му е човекът и наш дълг е да се стремим към усъвършенстване.

Всичко това не е твърде романтично. А йоанитите апелират към мечтите и възжеланията на човека, към детето, което цял живот се крие вътре в нас. Те обещават, че след като разкрие тайната, човекът ще стане всемогъщ. А една част от въпросната тайна се свежда към отричането на сегашното общество. Отнасях се към тези твърдения с високомерна насмешка, но същевременно допусках, че в тях има голяма доза истина. Ала колкото повече мислех, толкова повече ми се струваше, че те нищо не обясняват.

13. Произтича от гностическата представа за материята като средоточие на злото. Бел. прев.

Сега имах и време, и желание да мисля. Летях в нощта, над главата ми блестяха съзвездия, долу проблясваха пак съзвездия от далечните светлини на селцата. Покрай мен свистеше студеният нощен въздух, пронизваше ме и късаше лепкавата паяжина в главата ми. Разбирах колко малко знам в действителност и колко мързелив съм бил в учението – тогава мързелът ми се изпаряваше само когато трябваше да получа стипендията си. Но в момента започнах да осъзнавам и нещо друго, отдавна забравени факти изплуваха от дълбините на паметта ми и се подреждаха в стройна картина. Летях и мрачно размишлявах за всичко, което ми беше известно за Църквата на йоанитите.

Дали това беше просто идиотски култ, появил се преди две или три поколения и докосващ нещо дълбоко скрито в душата на човека от Запада? Или действително е толкова древен, както твърдят йоанитите, и е основан от самия Христос?

Другите църкви отричат това. Разбира се, не бива да гледаме на католиците, ортодоксалните християни и протестантите като на единна общност от петристи. Но общественото мнение като цяло ги смяташе за такива. Те интерпретират еднакво думите на Исус към учениците му, признават твърде важната роля на Петър¹⁴ и макар между тях да има разногласия, включително по въпроса за старшинството на апостолите, никой не отрича дванадесетте Исусови ученици.

Освен това... тези странни думи в края на Евангелието от Йоана: „А Петър, като се обърнал, видял, че върви подире му ученикът, когото Исус обичаше, и който на вечерята се бе облегал на гърдите Му¹⁵ и рече: – Господи, кой ще те предаде? – Него като видя, Петър дума на Исуса: – Господи, а тоя какво? – Исус му казва: – Ако искам да пребъде той, докле дойда, тебе що ти е? Ти върви подире ми. – И разнесе се тая дума между братята, че тоя ученик няма да умре¹⁶. Но Исус му не рече, че няма да умре, но: ако искам да пребъде той, докле дойда, тебе що ти е? Този е ученикът, който свидетелствува за тия неща и ги написа; и знаем, че свидетелството му е истинско.“

Не разбирах горните думи, пък не съм убеден, че и теолозите ги разбират, независимо какво твърдят по този повод. Безспорно именно на това основание се е появила легендата, че Господ е направил нещо, за

14. Като „пастир на стадото“ и ключар на небесното царство. Бел. прев.

15. Става дума за самия Йоан Богослов. Бел. прев.

16. Според една римска легенда опитите да се умъртви Йоан с отрова и врящо масло останали безуспешни, а според евангелските предания той ляга жив в гроба, но след разкопаването тялото му не е намерено. Бел. прев.

което никой освен Йоан не знае¹⁷, и не го е казал на другите петристки и подобни на тях църкви. Това деяние в края на краищата ще стане известно на хората и ще ги поведе към нови Божии истини. Възможно е сегашният йоанитски култ да се е родил в настоящото столетие, но йоанитите непрекъснато разправят, че той съществува тайно вече две хиляди години. Това твърдение почти неизбежно се асоциира с отвъдния свят. Гностицизмът съществува отдавна, макар и с различни имена, и винаги е бил смятан за еретично течение. В първоначалната си форма, по-точно форми, той представлява опит християнството да се разтвори в конгломерата от тайни източни култове, неоплатонизъм и магьосничество. Преданието сочи за негов създател Симон Мага, споменат в осма глава на Библията¹⁸, чието име предизвиква искрен ужас сред ортодоксалните християни. Съвременният йоанизъм се окичи със съмнителната слава на възкресител на това древно религиозно течение и тържествено обяви, че то не е било грешка, а, напротив, носи на хората висшата истина. Според него Симон Мага всъщност не е изопачавал Библията и религията, а е бил пророк.

Доколко е възможно това да е истина? Може би действително светът е пред прага на Царството на любовта? Не зная. Пък и откъде мога да зная? Но като поразмислих, реших, че йоанитското учение е лъжовно. Колкото до факта, че йоанизмът е разпространен толкова широко, можем да си го обясним с присъщия на човека стремеж към ирационалното.

Не е по-сложно и обяснението за съществуването на йоанитски общини. Те привличат богомолците, нуждаещи се от покрив, храна и грижи. Същото е необходимо на свещениците, дяконите и т.н. Храмът (това е по-точното му название, макар че йоанитите държат да се нарича катедрала, за да подчертаят, че са християни) се нуждае от парични постъпления. Обикновено се получават солидни дарения, които се оказват в умели ръце. Често около самотния храм израства цял град. Така е възникнал и Силоам, целта на моето пътешествие.

Просто и банално. Защо тогава информацията, известна на всеки читател на пресата, възбужда безпокойството ми? Може би разсъжденията ми се отклоняват в тази посока само за да не мисля за Валерия? Не, не е така – по-скоро ми се иска да вникна възможно най-дълбоко в онова, което е безкрайно мъгляво и объркано.

17. Счита се, че това знание произтича от близостта, постигната от Йоан, притиснал се към гърдите на Христос по време на Тайната вечеря. Бел.прев.

18. По-точно в осма глава на Деяния на светите Апостоли. Бел.прев.

Нещо се крие зад всичко това... А дали не съм в плен на илюзиите си, дали наистина съм започнал да ги разбирам? Но дори да е така, какво именно съм започнал да разбирам? Помислих си за нетърпимостта на йоанитите, за бунтовете и размириците, които непрекъснато подхващат. Спомних си как открито говорят, че техните адепти имали власт над сили, чието съществуване човек дори е трудно да си въобрази¹⁹. Това още повече ги разобличава. После се сетих за онези от тях, които въпреки очакванията си не са се издигали по йерархичната стълбица. Какво толкова страшно са направили? Не е имало нищо престъпно, нищо противоречащо на моралните норми. Нищо, гъделичкащо нервите... Обичайна история, в която омразата е главното действащо лице. И именно поради тази причина тя не е особено интересна за нас, останалите. Наистина, теологията на гностиците или по-точно оная нейна част, която те не крият, представлява някаква ужасна смесица от апокалиптично откровение и логика. Неслучайно йоанитите отъждествяват своите Лемури²⁰ с Гог²¹ от Вехтия завет и със Сатаната.

Май че стигнахме до Антихриста. Но, както вече казах, знанията ми в тази област бяха твърде нищожни и трябваше да се съглася, че е безполезно да мисля за това. Защото Всевишният ще се справи с него на всяка цена, в какъвто и облик да се явява той.

Някъде много, много далеч, на другия край на прерията заблестя светлинка. Зарадвах се, че полетът ми свършва. А какво ще се случи по-нататък, не е толкова важно. Стига вече психически анализи и размишления.

Ето го и Силоам – обикновени улици, обикновени дворове и къщи. Под главната аеролиния, близо до чертите на града има надпис: „Население 5240 души“. Друг плакат съобщава, че членовете на Клуба на лъвовете се срещат в ресторант „Горещият котел“. В градчето имаше две-три дребни предприятия, кметство, начално и средно училище, пожарна команда, доста мръсничък парк, хотел и повече колонки за зареждане, отколкото е необходимо. В търговската част бяха разположени универсални магазини, едно-две кафенета, банка, хирургическа клиника,

19. Ако Петър символизира общодостъпността на вярата, то Йоан олицетворява тайната, мистичния опит, достъпен само за избраните. Оттук и значението, което придават на Йоан множество еретични религиозни култове. Бел.прев.

20. Лемури – в римската митология – вредоносни сенки, призрци на мъртъвци, злодеи, престъпно убити. Бел.прев.

21. Гог – име на войнстващ предводител и народ, който ще бъде призван от злите сили в деня на Страшния съд. Бел.прев.

зъболекарски кабинети, аптека... Всичко, както навсякъде в Америка.

Тази невзрачност подчертаваше колко чужда е вярата на всичко останало. Макар че приближаваше полунощ, градът беше пуст като гробище. Улиците празни, никой не се разхожда, няма млади двойки. Тук-там се забелязваха полицейски метли. И само един човек, загърнат в пелерина и с качулка на главата, бавно крачеше по улицата. Къщите бяха оградени една от друга и от целия свят със спуснати капаци. Гражданите спяха. А където не спяха, сигурно не гледаха телевизия по кристалното кълбо, не играеха на карти и не пиеха вино... Най-вероятно се молеха или препрочитаха свещените текстове с надеждата да достигнат по-висока религиозна степен, да овладеят повече знания и могъщество, за да си осигурят спасение на душата.

В центъра се извисяваше катедралата – над множеството постройките, над града и равнината. Нямахме нищо мръсно и престъпно в тази картина. Гладките, бели като слонова кост стени се издигаха все по-нагоре и нагоре, а над тях, в средата на покрива – огромен купол. Отдалече прозорците приличаха на блестящи нокти. На всеки етаж по един ред. После забелязах други два мозаични прозореца, големи колкото половината фасада. С мрачни тонове на тях бяха изобразена тревожещи душата рисунки. На западния – Мандала²², на източния – Божието око.

Пак на западната страна се издигаше самотна кула. На снимките тя не правеше внушително впечатление, но сега виждах – едва не докосваше звездите.

По стените играеха отблясъци, прозорците светеха с мътна светлина. Чух молитвено пеене. Като че ли изпод дебел лед се носеха мъжки гласове, с тях се преплитаха гласове на жени. Мелодията ми бе непозната. А думите... на земята не съществува такъв език.

– ...Хелфист аларита арбер иснитоте мелихо тарасунт ганадус тапура марада сесило...

Мелодията беше толкова силна, че се чуваше навярно чак на края на града. И бе нескончаема. Хорът пееше без прекъсване – винаги се намираха свещеници, прислужници, богомолци, дякони, които да сменят изморилия се певец или певица. Всеки и всяка от шестотин и единия участници в хора. Прилоша ми, като си помислих, че непрекъснато, денем и нощем, хората са принудени да слушат химни. Ако човек живее в Силоам, дори да не е йоанит, съзнанието му сигурно скоро престава да възприема пеенето. Но нима звуците не проникват непрестанно в

22. Мандала – будистки свещен символ на всичко кръгло и сферично. Бел. прев.

мислите, сънищата и мечтите му? В костите му? И най-сетне – в самата му душа?

Не мога да обясня какво чувствах. С думи не може да се разкаже. Но с всеки метър усещането ставаше по-силно. Може би това беше усещането за враждебност?... Или за истина, която аз просто не бях способен да възприема?

Пазачът на входа беше приятен на вид млад мъж с черни като гарваново крило коси и сини очи – вече над сто години в тези краища живеят хора с подобна външност. От него лъхаше дружелюбие: нашият поет Уолт Уитман обича да описва американците такива. Паркирах метлата – паркингът бе огромен, празен и потънал в мрак, отидох при пазача и го запитах мога ли да вляза. Той ме огледа, после небрежно отрони:

– Не сте за причастие, нали?

– Н-не – бях озадачен.

Той захихика:

– Аз нямам нищо общо с тебе, нали? Ще почакаме, докато приключат с молитвата си към Дева Мария, после ще влезеш.

– Извинете, аз...

– Добре, добре. Пази тишина и никой нищо няма да заподозре. Според теорията на отците ти все едно си прокълнат. Аз обаче не вярвам в това. Знаеш ли какво си мисля? Имам си момиче – методистка²³. Свещениците се бавят, не ми позволяват да се ожена за нея. Но все едно аз не мога да повярвам, че тя ще гори в ада... – той усети, че се е разбърлил. – Откъде се взе толкова късно? Туристите обикновено идват тук денем.

Реших, че е волнонаемен и не е по-голям фанатик от обикновения среден християнин. Накратко казано, един от членската маса, каквато има във всяка организация и във всяка страна. Бях подготвен за този въпрос и отговорих, без да се замислям:

– Пътувам по работа. Днес сутринта ми възложиха да посетя Силом, но се забавих по пътя и пристигнах чак сега. Вашият хор е толкова известен, че не ми се иска да пропусна случая да го послушам как пее.

– Добре – той ми подаде една брошура. – Знаеш ли правилата? Можеш да влизаш и да излизаш само през главния вход. Ще заемеш място в Езическата... пардон, в Туристическата капела²⁴. Не бива да вдигаш шум и да снимаш. Когато поискаш да си тръгнеш, ще се върнеш тихо по същия път, по който си дошъл.

23. Методистка – привърженичка на методистката протестантска църква. Бел.прев.

24. Капела (ит.) – в католическите църкви – част от страничния кораб (вътрешен свод) с отделен олтар. Бел.прев.

Кимнах и закрачих по постлания с плочки двор. Около катедралата бяха издигнати допълнителни постройки и където не бяха долепени, между тях бяха изградени стени, като оставаха само три прохода. Вратите между тях бяха затворени с тел. Жилищните, административните и складовите сгради изглеждаха еднакво. Или по-точно еднообразно. Тук-там се забелязваха бавно придвижващи се нанякъде хора. Мъжете и жените не се различаваха – с еднакви раса и със спуснати върху лицата качулки. Спомних си, че йоанитите никога не бяха замесвани в любовни скандали. И това при положение, че не се отказваха нито от секса, нито от безбрачието. Е, добре, да приемем, че монасите и монахините им бяха посветени. Йоанизмът беше надминал баптизма²⁵ и бе оставил далече назад обичайните ритуални церемонии и елементарната смяна на името. Всичко около приемането на ново духовно име бе сложно, но все пак предишното име си оставаше и се използваше при контактите със светските власти. Години наред посветените умъртвяваха плътта си, дисциплинираха духа си, занимаваха мозъците си с нещо, което техните свещени книги наричаха Божествено откровение, а невярващите – претенциозни глупости. Вярващите от другите църкви често смятаха това „откровение“ за прикрито дяволопоклоничество...

Да вървят по дяволите, помислих си аз. Необходимо е да се концентрирам върху онова, което съм намислил и което съм длъжен да направя. Няма съмнение, че ако се наложи, тези тихи, унили фигури в раса ще действат бързо и енергично. Невъзможно е да се отрече потискащото впечатление, което катедралата правеше отблизо. А носещото се отвътре песнопение навяваше мисълта, че сградата изпълва цялата нощ. Вълчите ми инстинкти започваха да отказват и по-добре, защото всичко наоколо ме плашеше до смърт. Студени ручейчета се стичаха по тялото ми. Кожата ми се покри с разяждаща пот. Целият свят сякаш беше нерелен, обвит с мъгла, безжалостната мелодия нямаше край.

Валерия обаче си оставаше в Ада. Спрях там, където неясната подкачаща светлина беше най-силна, и прочетох брошурката. Учтиво ме поздравяваха с „добре дошъл“ и изреждаха правилата, които ми каза пазачът. На гърба на корицата беше начертан план на базиликата на главното здание. Схема на другите помещения не бе дадена. Личеше, че на всички етажи и от северната, и от южната страна се намират множество помещения. Сигурно ги има и в кулата, и дори в купола. Не беше тайна,

25. Баптистите протестанти разглеждат кръщението не като средство за спасение, а като обред, който демонстрира религиозната убеденост, и изискват приемането на ново име да се извърши в зряла, а не в детска възраст. Бел. прев.

че под катедралата се намират обширни подземия. Там се извършваха обредите им, поне някои от тях. Какво друго знаех? Нищо. Колкото по-висока степен има посветеният, толкова повече тайни знае. Само адептите имат достъп до най-секретните хранилища и единствено те са наясно какво става там. Качих се по стъпалата. Огромните врати бяха разтворени, от двете им страни стърчеше по един едър монах. Те стояха неподвижно, само очите им изпитателно ме огледаха от главата до петите.

Дългият, с нисък таван и стерилно чист, вестибюл беше съвсем празен, ако не се смята купелът със светена вода. Нямах нищо друго – нито крещяща, набиваща се в очи дъска за обявления, нито съобщения за енорияшите, нито рисунки на учениците от неделното училище. Посред вестибюла една монахиня ми посочи водещия наляво коридор, а друга до нея красноречиво местеше погледа си последователно от мен към кутията с надпис „Дарения“, докато не пузнах няколко долара. Във въздуха витаеше нещо странно – не само пеенето, ароматът на тамян и втрещените погледи на йоанитите, но и нещо неуловимо, някакви сили, от които мускулите ми неволно се напрегнаха.

Влязох в страничната капела, оградена с възета. Там имаше няколко реда пейки, очевидно предназначени за посетители. Бях самичък. Постоях една минута, за да се огледам – помещението бе огромно и правеше потресаващо впечатление. Седнах. Изгубих още няколко минути, за да осмисля обстановката, но претърпях пълен провал.

Ефектът надхвърляше представите на здравия разум. Геометрията на голите бели стени, на колоните и свода просто нямаше равна на себе си. Човек сякаш се оказваше в пещера, която непрекъснато те всмуква. И в наситения полумрак господстваха Божието око над олтара и Манда-ла над балкона, където пееше хорът. Но и те изглеждаха нереално, сякаш се намираха по-далече и от луната, а редките свещи в катедралата блещукаха като звездички. Всичко – пропорциите, извивките, пресечните точки – създаваше впечатлението, че човек се е озовал в безкраен лабиринт. Преди ми се струваше, че мяркам някъде в залата фигурите на неколцина прислужници, сега и те като че ли се стопиха. Може и да бяха обикновени енорияши, кой знае. Във всеки случай църквата на йоанитите нарочно унижаваше паството си.

Пред олтара стоеше свещеник, а до него – двама прислужници. Белите им мантии ме караха да мисля, че и те са посветени. От толкова далече ми изглеждаха съвсем мънички. Но кой знае защо, свещеникът не ми изглеждаше така. Имаше дълга бяла брада и беше облечен в синьо-черно расо. Значи – адепт. Изправен в целия си висок ръст, той беше

замръзнал с разперени ръце... Стана ми страшно. Аз се боях от него, а той може би се молеше... Кадилниците се люлееха, задъхвах се от дима им. Хорът непрекъснато извиваше мелодията – ту монотонна, ту пронизителна. Никога през живота си не съм изпитвал такъв страх.

Отместих очи и си наложих да се огледам внимателно. Така, сякаш това е неприятелска крепост, в която трябва да проникна. Каквото и да ставаше с мен в момента, не се ли криеха тук виновниците за онова, което сполетя моята мъничка дъщеря? При мисълта за Валерия в мен изведнъж се пробуди гняв, който стана толкова силен, че смелостта ми се върна. Тук магьосническото зрение не ми помагаше – сигурно са взели мерки срещу подобни номера. Оставаше нормалното зрение. Очите ми постепенно привикваха с полумрака. Не само зрението – всичките ми сетива бяха напрегнати до краен предел.

За онези, които не принадлежаха към йоанитската църква, беше определено място, колкото се може по-далеч от олтара, най-накрая от лявата му страна. Тъй че надясно от мен до самия кораб се точеха пейки. Отляво, покрай северната стена, имаше проход. На балкона над мен хорът гръмовно пееше. Отпред, където редовете пейки прекъсваха, висеше завеса, обсипана с черни звезди, и скриваше по-голямата част от средния кораб.

Помислих си, че нищо от това, което видях, не ми подсказва как да се промъкна там, където ми бе необходимо.

Покрай мен с леки стъпки премина монах, обут със сандали. Над расото му имаше дълъг стихар²⁶ с избродирани кабалистични знаци и символи. На половината път до средния кораб той спря, запали свещ, постави я на стойката редом с други и се просна на пода. Полежа няколко минути, стана, поклони се, отстъпи заднешком седем крачки и се обърна към мен.

Беше облечен, както се обличат хористите. Очевидно току-що са го сменили, а той, вместо веднага да се преоблече, е предпочел първо да се причести. Когато мина покрай мен, аз го последвах. Между стената и пейките имаше свободно място. Балконът на хора хвърляше толкова плътна сянка, че едва забелязах как монахът се вмъкна в една врата зад тъгла близо до мен.

Озари ме една идея. Седнах, външно напълно спокоен, а всъщност бях напрегнат до крайност. Огледах базиликата от единия до другия и край – никой не ми обръщаше внимание. Свещеникът и прислужниците

26. Стихар (гр.) – дяконска богослужбна одежда. Бел.прев.

дори не ме виждаха. Тук всичко така беше проектирано, та нахалните езичници да пречат колкото се може по-малко. Въпреки силното пеење чух стъпките на монаха, но не долових превъртане на ключ в ключалката – значи пътят беше свободен.

Ами по-нататък? Не знаех, пък и не ме беше грижа. Ако ме хванат веднага, ще се направя на глуповат турист. Ще ме наругаят и ще ме извърлят. А аз ще се опитам да намеря някакъв друг начин, за да проникна вътре. Ако ме засекаат, когато съм влязъл достатъчно навътре – какво пък, готов съм да рискувам.

Почаках още 300 милиона микросекунди, коленичих и се навеждах все по-ниско, докато съвсем не се скрих зад гърба на пейката. Време е! Запълзях бързешком на четири крака към засенчения ъгъл. Изправих се и се огледах. Адептът стоеше застинал в същата поза – приличаше на мрачно привидение. Прислужниците извършваха някакви сложни манипулации със свещените предмети. Хорът пееше. Някакъв човек си отиваше през южната капела, удряйки се в гърдите. Почаках да се отдалечи и хванах дръжката на вратата. Тя предизвика у мен странно усещане. Много бавно я завъртях, вратата изскърца, но нищо не последва. Погледнах вътре и видях една редица бледи сини светлинки.

Влязох.

И се озовах в коридор. На края му имаше завеса, а зад нея – обширно помещение. И то беше празно. Но късметът ми не можеше да продължава много дълго. Завесите бяха три. Зад втората се виеше спираловидна стълба, оттам се чуваха звуците на химн. Зад третата също продължаваше коридор, по-голямата част от който бе заета от закачалки с висящи на тях стихари. Очевидно йоанитът получаваше някъде другаде наставления, идваше тук да облече стихара си и чак тогава се качваше при хора. Като свършваше да пее, се връщаше по същия път. Ако хорът наистина се състоеше от шестотин и един души, пеещите трябваше да се сменят доста често. Може би сега, през нощта, имаше повече свещеници, по-тренирани от ентузиастите миряни, смените не бяха толкова чести. Но при всички случаи по-добре ще е да не се мотая повече тук.

Ако се наложи да се превръщам във вълк, костюмът ще ми пречи. Дали да не го съблека и да го оставя под тези дрехи? Но пък ако някой ме види бос и в трикото – „вълчия костюм“, трудно ще повярва в добрите ми намерения. Извадих ножа от ножницата и го пяхнах в джоба си. И тръгнах.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Коридорът опасваше цялата сграда, по стените имаше много врати. Изглежда, тук бяха главно кабинетите, канцелариите или нещо от този род. Вратите бяха затворени, светлината – угасена. На матовите стъкла личаха надписи. Например: „Постова пропаганда. Отдел 1/2“. Оттук се контролираха огромни територии. Някои надписи светеха с жълта светлина. Като минавах покрай една такава врата, чух тракане на пишеща машина. Бях свикнал да чувам само безкрайното песнопение, а сега изведнъж – тракане на машина! Така се изплаших, стори ми се, че тракат челюстите на скелет.

Имах само смътен план. Очевидно Мармидон, свещеникът от демонстрацията при нашето предприятие, получава нареждания от този център. След като е изпълнил поръчението, той се е върнал тук, за да го очистят братята му от греха при контактуването му с езичниците. Сложните, грижливо разработени заклинания, чието вълшебство е твърде скъпо за обикновения човек, ще го пречистят много по-бързо, отколкото това би станало по естествен път. В края на краищата бих могъл да търся единствено Мармидон. Ако той няма нищо общо с отвличането, ще пропиляе сума време в този зайчарник, без да постигна нищо.

От коридора тръгнаха стълби, които се виеха ту нагоре, ту надолу. Накъде водеха те, можеше да се прочете от надписите по стените. Очаквах това. Изглежда тук идваха много миряни и духовници от други места, които имаха работа в канцелариите и кабинетите. Не в секретните отдели, разбира се. Още един надпис – за кабинета на Мармидон, номер 413. Той е посветен пета степен, твърде висок ранг: още две степени и става кандидат за по-висш ранг, тоест за званието адепт. Ето защо реших, че не е обикновен свещеник, капелан или мисионер, а по-скоро е от ръководната върхушка на храма. Но изведнъж ми дойде наум, че не зная какви са нормалните му задължения.

Сега вече се движех двойно по-предпазливо. На площадката на третия етаж пътя ми прегради стоманена врата. Тя беше заключена. Не е чудно, помислих си, стигнах до покоите на висшето духовенство. Вратата не бе толкова висока – един пъргав човек можеше да я прескочи. Така и направих и попаднах в помещение, което на пръв поглед не се отличаваше от долните, но по тялото ми полазиха мравки – толкова много свръхестествена енергия бе съсредоточена тук.

Четвъртият етаж приличаше на Медисън авеню. Коридорът бе облицован с тухлички, от сводестия таван висяха маслени лампи, оформени като Чашата на Граал²⁷. Мятаха се огромни сенки, ехото от песнопението се отразяваше от стените. Миришеше странно – на киселина, на мускус и пушек. Изглежда тук стаите бяха много големи: вратите, направени като готически арки, се намираха на значително разстояние една от друга. Върху тях имаше само табелки с имена, без номера, но аз реших, че номерацията би трябвало да продължава.

Една от вратите зееше, оттам струеше неочаквано силна светлина. Надзърнах и видях множество книжни лавици. Някои от книгите изглеждаха старинни, но повечето бяха съвременни. Да, ето тази, дебелината, вероятно е „Ръководство по алхимия и метафизика“, онази – „Енциклопедия на тайнственото“, а ето и подвързана подборка на „Душите“... Какво пък, всеки учен трябва да си има подръка библиотека, но тук изглежда се провеждат много странни изследвания. Какъв „късмет“ имах, че някой продължаваше да работи до късно през нощта.

Осмелих се да погледна по-отблизо кой е там и какво прави. В стаята седеше мъж, самичък. Той бе огромен, по-висок от Барни Сторласон. Но беше стар, много стар, нямаше нито коса, нито брада. А лицето му... Навярно такова е лицето на мумията на Рамзес. На масата пред него имаше разтворена книга, но той не гледаше в нея. Хлътналите му очи бяха неподвижни, а ръцете му бавно се движеха по страниците. Разбрах, че е сляп. Книгата обаче беше нормална, не с шрифта на Брайл.

Навярно светлината се включваше автоматично, а може би зад лавиците работеше някой друг. Тихичко се плъзнах покрай вратата.

Оказа се, че кабинетът на Мармидон е малко по-нататък. Под името и сана му на табелката пишеше: „Четвърти помощник-звънар“. За Бога, нима този дребосък бие камбаните? Вратата беше заключена. Можех да отвинтя бравата или пантите, имах си нож за тази цел. Но по-добре да почакам, когато наоколо няма да има никого. А през това време ще си пъхна носа в...

– Кой е?

Светкавично се обърнах. На прага на кабинета си стоеше адептът и се опираше на овчарска гега. Но гласът му звучеше някак зловещо, та не ми се вярваше да му е нужна тояга или изобщо нещо за подпиране. Притесних се – бях забравил за могъществото на маговете. А той бе маг.

27. Чаша на Граал – според християнската традиция – тайнствен съд с кръвта на Христос, събрана на Голготата; счита се, че е невидим за недостойните и непосветените. Бел.прев.

– Пришълецо, кой си ти? – притисна ме до стената неговият гръмо-
вен бас.

Облизах пресъхналите си устни с вкус на пясък и хартия.

– Сър... Ваша преосвещенство...

Гетата се вдигна, сочейки ме. На нея бе изобразен главният символ на йоанитите: кука, пресечена с Т-образен кръст. Това не бе просто тояга с някаква си украса, не, това беше вълшебен жезъл.

– От тебе лъха опасност – каза адептът. – Сляп съм, но го усещам. Кажете си името.

Опипах ножа в джоба и фенерчето в пазвата си. Сега тези предмети не ми вършеха работа, но щом пръстите ми ги докоснаха, те сякаш се превърнаха в талисман. Волята и разумът ми отново се събудиха. В главата ми запулсира мисълта: „Върви ми повече, отколкото се надявах. Той сам ме заговори. А аз исках да се възползвам от щастливия случай, ако ми падне. Ето го и него. Този старик е зловец, но все пак е човек. Каквито и сили да владее, аз го наблюдавам.“

Въпреки това трябваше да се изкашля един-два пъти, преди да мога да изрека нещо. Както ми се стори, думите ми звучаха сдвкано и неупоредено.

– Моля Негово преосвещенство да ме извини... Вие се появихте толкова неочаквано... Ще бъдете ли така любезен да ми кажете къде е посветеният Мармидон?

Адептът пусна гетата си на земята. Това бе единственото му движение.

Мъртвите му очи се взираха неподвижно в мен. Наистина май по-добре да не беше сляп.

– Каква работа имаш с него?

– Извинете, Ваше преосвещенство, секретна и неотложна работа. Аз... ъ-ъ... не съм обикновен пратеник. Имах намерение да поговоря с посветения Мармидон във връзка с... ъ-ъ... трудностите, възникнали в компанията „Източниците на норните“. Ние от фирмата разбрахме, че това е много по-важно, отколкото отначало ни се струваше.

– Зная. И зная точно кога ще се върне Мармидон. Аз повиках... пратих да узная. Достатъчно. Това е камъчето, което може да прекатури колата.

Изпитах нелепото усещане, че говори не на мен, а някому другиму. И защо това е накарало и него да се разтревожи? Не се реших да губя повече време за размисли.

– В такъв случай Негово преосвещенство ще разбере защо толкова

бързам и защо не мога да наруша клетвата да не казвам на никого за възложената ми задача. На никого, дори на Негово преосвещенство. При условие, че ми предостави възможността да науча къде е килията на Мармидон.

– Той се е провинил и не живее с братята си. Зле изпълни дълга си и си навлече гнева на Светоносния. Наложена му е епитимия²⁸. Докато над него не бъде извършен обред за пречистване, можеш да не го търсиш. – И неочаквано рязко: – Отговори ми! Откъде дойде? Какво искаш да постигнеш? Защо от тебе просто вони на опасност?

– Аз... не зная – проговорих, запъвайки се.

– Ти не си осветен...

– Виждате ли, Ваше преосвещенство... Ако вие... ако той... Възможно е да има недоразумение. Моята... моите шефове ми заповядаха да вляза в контакт с Мармидон. На входа ми казаха, че мога да го намеря тук, и ми дадоха ключ от вратата.

В тези скромни думи успях да натикам много повече нагли лъжи, отколкото съм се надявал. Великолепно лицемерие! Което предполагаше, че и той е съпричастен. Адептът се смути. Какво следваше да правя по-нататък? Да се учудя.

– Предполагам, че грешката е тяхна.

– Да, естествено, на нисшето духовенство не са казали. Обаче...

Магът се замисли.

– Ако Негово преосвещенство ми каже накъде да вървя и към кого да се обърна, повече няма да го безпокоя.

Той най-сетне взе решение.

– Върви в Секретариата на нощния абат, стая номер 107. Попитай за посветения Хезатуоб. Никой от онези, които сега са там, не разполага с достатъчна информация по делото Матучек. Консултирай се с него.

По делото *Матучек*?

Измърморих някакви благодарствени думи и едва ли не тичешком се отдалечих. Докато слизах по стълбите, непрекъснато чувствах между плещите си внимателния поглед на слепите му очи. Преди отново да прескоча вратата, позволих си да спра за миг, за да се съвзема.

Знаех, че не разполагам с време. Може би адептът е малко нещо грохнал, но само малко. Едва ли е особено разтревожен от появата ми. Ами ако реши да се поразрови? Тогава може би няма да се задоволи с

28. Епитимия (гр.) – според християнската църковна традиция – наказание с пост, молитви и пр. Бел.прев.

повънвяване по телефона на брат Хезатоуб. Ако наистина имам някакъв шанс да разбере нещо, трябва да побързам. Но накъде да вървя? Как да вървя? На какво се надявам? Време е да си призная, че моята рискована идея твърде прилича на донкихотовщина. Крайно време е да се махам отгук.

Не, докато съществува някаква възможност, трябва да се атакува най-голямата вятърна мелница. Мозъкът ми заработи. Безспорно и горните етажи, и подземията са предназначени за свещениците с най-висок ранг.

Но в древността последователите на древните култове са извършвали главните си обреди под земята. Май ще е най-добре да потърся Мармидон в подземията. Усетих, че върху лицето ми се появи трескава усмивка. Едва ли са решили да облекчат наказанието му, като чрез заклинание го лишат от собствената му миризма. Ето още една причина да го скрият в подземията. Скрит много добре, за да не може да го намери никой, дори с помощта на обонянието си.

На човешкото обоняние! Върнах се на първия етаж и бързо заслизах по-надолу. Всичко вървеше като по мед и масло. Отдавна беше минало полунощ. Вероятно сега всички вълшебници бяха погълнати от работата си, може би с малки изключения.

Вече бях слязъл два етажа под земята. Тук изглежда се намираха различни складови помещения. На единия етаж забелязах монахиня, която търкаше пода с голи ръце. Дали беше нейно обикновено задължение? Или изкупление на някаква вина? Или самоунижение? Тя бе единственият човек, когото срещнах, но не ме забеляза. После отново се изправих пред заключена врата. Зад нея стълбите слизаха още по-стръмно надолу. Около мен вече нямаше бетон, а грубо изсечен камък – значи съм стигнал до скалната основа на катедралата. Стените бяха ледено студени и влажни. Студен и влажен бе и въздухът. Тук нямаше модерно осветление, то остана далече назад. Пътя ми осветяваха полуразтопени свещи, закрепени в раздалечени една от друга поставки. Отдолу подуваше вятър. В мъжливата светлина подскачаха уродливи сенки. Но най-после бях избавен от звуците на месата.

А стълбите водеха все по-надолу и отново надолу – безкрай. Но ето че свършиха. Стъпих върху пода на естествена пещера. Редки синкави светлинки изтръгваха от плътния движещ се мрак очертанятията на сталагмити и сталактити. Пламъчетата горяха в дланите на обикновено деактивирани Ръце на славата, закрепени над входовете на тунелите. Знаех, че на висшите йерарси на йоанитите им се беше наложило да пуснат

в ход цялото си влияние, за да получат разрешение от полицията за тези прибори. Нима наистина им трябваша за провеждане на изследвания? От един тунел се носеше шум на подземен поток, от друг се процеждаше мътна светлина, миришеше на тамян, чуваше се някакъв треперлив глас. Молитва, бдение, вълшебство или нещо друго?

Не исках да губя време, за да си изяснявам какво има там. Бързо се съблякох и събух. Скрих дрехите си в една чупка на близката скала. Ножа пхнах в ластика на гащите си.

Насочих фенерчето срещу себе си и започнах трансформацията, като се постарях да не се поддавам на квазисексуални усещания. Набивах в настръхналата кора на главния си мозък за какво ми трябва преобразяването. Чувствата и мускулите на звяра трябва да служат на целта, поставена от човека.

Ето защо трансформацията вървеше трудно. Беше ми необходимо двойно повече време от обикновено. Безспорно, чувстваше се и влиянието на противо-магьосническите заклинания. Вероятно не бих успял да се превърна във вълк, ако не бяха хромозомите ми. А може и да се окажа по-голям вълшебник от тях?

Най-сетне превъплъщението ми се удаде.

И без това слабата светлина толкова помътня, че само ми пречеше. Вълкът не зависи така от зрението си, както човекът. Ушите, ноктите, езикът, всеки косъм по тялото ми и преди всичко носът ми поглъщаха информацията. Пещерата престана да бъде яма, където можех да се спяна и да падна. Сега можех мигом да се ориентирам във всяка пещера.

И... Да, не грешах. От един тунел слабо ме лъхна миризма на гнило месо – отвратителна смрад. Едва успях да сподавя воя си на вълк, тръгнал да търси плячка. И затичах в тръс към същия тунел.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Тунелът бе дълъг, непрекъснато криволичеше, пресичаха го множество други проходи. Ако обонянието не ме водеше, отдавна да се бях заблудил. Пътя ми осветяваха Ръцете на славата – по една над всяка килия, издълбана в скалата. Те обаче не бяха много. Общеизвестно е, че кандидатът за посвещаване в първа степен трябва да прекара тук в самота едно денонощие, макар че само в отделни случаи го осеняват благочестие и святост. Твърдеше се, че по този начин се възнаграждавала душата като резултат от молитвите, извършвани без каквито и да било пречки, и от размислите, споходили човека в самота. Но някак си не можех да повярвам, че добрите намерения проникват и в подсъзнанието. От някои миризми, едва доловими дори за вълчото ми обоняние, козината на врата ми настръхваше.

След известно време над тях надделя миризмата, по чиято следа вървах. Когато най-сетне стигнах до източника ѝ, наложи се за малко да задържа дъха си. Именно така, недишайки, погледнах в килията.

Мъждивата синкава светлина, струяща от пръстите на Ръката, не осветяваше по-силно от нощна лампичка в болнична стая. На сламеник спеше Мармидон. За да му бъде по-топло, се беше покрил с расото си, мръсно колкото и кожата му. До него имаше сухар, тенекия с вода, чаша, йоанитската библия и свещ, за да я чете. Сигурно напускаше килията си само за да посети малката отходна килийка с дупка. Но и изобщо да не излизаше оттам, особена разлика нямаше да има. Отвратително... Ф-ф-у!

Превърнах се в човек. В този облик зловонието не ми действаше толкова силно. Пък и човешкият разум надделя над животинските инстинкти. Между другото Мармидон май изобщо не забелязваше вонята.

Влязох, клекнах до него и го раздрусих за рамото, като със свободната си ръка извадих ножа.

– Ей, ти, ставай!

Той се размърда, събуди се и като ме видя, замръзна с отворена уста. Сигурно съм представлявал твърде зловеща гледка: върху голото ми тяло тук-там прилепнало нещо черно, а по лицето ми – ни следа от милосърдие. Неговото лице с хлътнали очи също не изглеждаше добре на фона на мъртвешката светлина около нас. Не успя да извика – затиснах устата му с ръка.

Четината по небръснатата му физиономия стържеше ръката ми, тялото му се гърчеше като тесто.

– Тихо – казах безизразно – или ще ти видя сметката.

Той ми показа с жестове, че ще ми се подчини, и аз го пуснах.

– М-м-мистър Матучек – прошепна и свил се на топка, се мъчеше да изпъзли по-далеч от мен, докато не се опря в стената.

Кимнах.

– Дойдох да си поговорим.

– Аз... как... За какво, за Бога?!

– Върни ни дъщерята цяла и невредима!

Вместо отговор Мармидон рисуваше във въздуха кръстове и други знаци.

– Да не сте полудял?! – той най-сетне намери сили да се втрени внимателно в мен и сам си отговори: – Не, уверен съм, че не сте луд.

– Не съм обладан от демон! – изръмжах му. – И не съм луд! Говори!

– Н-но аз нямам какво да кажа! Дъщеря ви ли? Аз дори не зная, че имате дъщеря!

Светът се завъртя около мен. Направих две-три крачки заднешком. Той не лъжеше, не можеше да лъже в това състояние.

Когато се поуспокои, Мармидон зашари с ръце наоколо за очилата си. Намери ги, надяна ги на носа си и като се отпусна на сламеника, внимателно ме изгледа.

– Това е светата истина – каза ми настойчиво. – Защо трябва да имам информация за вашето семейство? Защо някой от фамилията ви би трябвало да се окаже тук?

– Защото вие станяхте мои врагове – кипнах отново.

Той поклати глава.

– Ние никога не враждуваме с хората. Как можем да им бъдем врагове? Та нали проповядваме Евангелието на любовта!

Изсмях се. Той отвърна очи.

– Какво пък – гласът му трепна, – всички сме чеда Адамови. И ние, както и всеки друг, можем да съгрешим. Признавам, че тогава се разгневих... когато... когато направихте онзи фокус... с хитрост ни принудихте... Принудихте онези невинни души...

Замахнах с ножа във въздуха, острието му проблисна.

– Стига си дрънкал глупости! Единствената невинна душа в цялата тази история е тригодишната ми дъщеря. Отвялякоха я. Тя е в Ада!

Устата му зейна, очите му изхвъркнаха като на жаба.

– Говори! – заповядах му.

Известно време Мармидон не можеше да произнесе нито дума, а после ужасено изкрещя:

– Не! Не е възможно! Аз никога, никога!...

– Ами приятелчетата ти, свещениците? Кой от тях е?

– Никой! Кълна се! Това не може да бъде – аз го боднах с ножа по гърлото. Той се сгърчи. – Моля ви, позволете ми да разбера какво е станало! Позволете ми да ви помогна!

Отместих ножа. Олюлявайки се, направих няколко крачки и седнах. Намръщено потърках челото си. Думите му не се връзваха с онова, което преди си мислех.

– Вижте какво – започнах с обвинителен тон, – вие направихте всичко, което зависеше от вас, за да ме лишите от онова, което обичам най-много. А когато целият ми живот рухва – какво да мисля? Ако не сте виновен, по-добре ми дайте убедителни доказателства.

Мармидон преглътна.

– Аз... Да, разбира се. Не съм имал намерение да ви навредя. Онова, което направихте... правите... е грях. Не се обричайте на вечно проклетие. Освен това подтиквате и другите по пътя на греха. Църквата не може да остане безразлична. Нейните служители... повечето от тях... ще ви помогнат с всичко, което е по силите им.

– Я стига! – прекъснах го аз. Освен всичко друго, не исках пламналият в него ентузиазъм да надвие страха му от мен. – Придържайте се към фактите. Вие бяхте пратен да насъсквате тази банда срещу нас, подстрекавахте ги.

– Не... не... Добре, аз съм член на доброволния отряд. Когато се случиха онези събития, на мен ми разрешиха да взема участие. Но не за да... за да върша това, за което говорите... А за да окажа помощ, да помогна със съвет, да осъществявам духовно ръководство ... Е, и да подсигурия защита срещу вероятно магьосничество от ваша страна... Нищо друго! Та вие ни нападнахте!

– Е, да, разбира се! Ние се заловихме с патрулиране, а когато то не помогна, насила нахълтахме в чужда територия, започнахме блокада, вандализъм и тероризъм... Ха-ха-ха! И вие действяхте изключително като частно лице. Когато се провалихте, ръководството ви наистина ви подкрепи и утеши. Виждам, че вече сте се върнали към изпълнение на предишните си задължения.

– Наложена ми е епитимия, задето съгреших с гняв – прошепна той.

Лека тръпка премина по гръбнака ми. Най-сетне стигнахме до

главното.

– Не са ви пъхнали тук само задето сте се разгневили срещу нас. Какво всъщност сте направили?

Отново го обхвана ужас. Вдигна безсилно ръце нагоре.

– Моля ви... Не мога... Не!

Завъртях ножа пред лицето му. Мармидон се намръщи и бързо изрече:

– Ядосах се на вашата жестокост, на ината ви... проклетх ви всичките... С едно страшно проклетие! Преосвещените отци... не зная как са разбрали, но адептите имат дарбата... Когато се върнах, ми казаха, че последниците могат да се окажат гибелни, и ме наказаха. Нищо повече не зная. Докато бях тук, никой нищо не ми е казал... Никой не е идвал... Наистина ли има някакви последици?

– Кой знае!... Какво представлява това проклетие?

– То не е заклинание. Разбирате ли разликата? Заклинанията използват законите на вълшебството и предизвикват свръхестествените сили да действат или призовават нечовешко същество, или... Мистър Матушек, това е същото, както когато натиснеш спусъка или подсвирнеш на кучето си. Както използването на каквото и да е инструмент. Молитвата е друго, тя е молба към Всевишния. Проклетието е формула, в която се съдържа молба... да бъде наказан някой. Всевишният и ангелите му изпълняват молбата, ако преценят, че човекът трябва да бъде наказан... Само на тях е дадено да отсъдят.

– Повторете проклетието!

– Абсит омен! Опасно е!

– Току-що твърдахте, че е безвредно.

– Нима не знаете? Молитвите на йоанитите не са като молитвите на петристите. Ние сме осенени с особена божия милост, с особен божи промисъл. Ние притежаваме особени знания, ние сме възлюбените му деца. Нашите молитви сами по себе си са могъщи. Не мога да предскажа какво ще се случи, ако произнеса тези думи... Макар и да нямам лоши намерения, при подобни условия обаче... когато не може да се провери...

Много вероятно е, помислих си. В древността същността на гностицизма е представлявала стремеж към сила и власт с помощта на древни знания, към овладяване на мощ, по-голяма от божествената. Безспорно Мармидон искрено ще отрича, че неговата църква е възродила тази идея. Но той още няма званието адепт, най-големите тайни са скрити от него. Макар и без особена охота си помислих, че не му прилича да е

способен на престъпление. Този дребосък по душа не беше лош човек.

Изведнъж ме осени идея. Половин секунда я обмислях. Да предположим, че адептите на съвременния гностицизъм са направили някакво откритие и чрез него са се сдобили с неподозирана досега мощ. Резултатите са ги убедили, че могат да влияят непосредствено на самия Бог. Да предположим по-нататък, че са сгрешили... че са били заблудени... Защото в идеята, че смъртните биха могли по някакъв начин да влияят върху Всемогъщия, няма никакъв смисъл. Какъв е изводът от предположенията ми? Независимо дали знаят това или не, благословиите и проклятията на йоанитите в действителност не са молитви, а особено изкусно, и то притежаващо извънредно голяма сила магьосничество.

– Ще ви покажа текста – Мармидон целият трепереше. – Можете да го прочетете, той не е от забранените.

– Добре – съгласих се аз.

Той запали свещта и отвори книгата. Виждал съм отдалеч йоанитската библия, но никога не ми се е случвало поне да я прелистя. Йоанитите заменяха Вехтия завет с нещо, което дори такива неверници като мене биха сметнали за богохулство. Текстът на Новия завет се придружаваше с многобройни апокрифи и други произведения, чиито източник не може да определи нито един учен. Треперещият пръст на Мармидон посочи откъс именно от този раздел. Присвих очи, като се опитвах да разчета дребния шрифт. Успоредно с гръцкия текст имаше превод на английски. Отделно се обясняваше смисълът на някои думи, като онези от химна, който чух горе.

„Свят, свят, свят. В името на седемте гръмотевици, о, Мабон, праведниче, безкрайно велики ангеле на Светия дух, надзорниче на изливащите гняв и пазещите тайната на бездънната бездна, ела ми на помощ и стовари беди върху онези, които ми причиниха зло, за да узнаят разкаянието и да не страдат повече слугите на скритата от човешките очи истина и на царството, което ще пребъде. С тези думи те призовавам, Хелифомар, – Мабон Сарут Енукас Сацинос. Амин, амин, амин.“

Затворих книгата.

– Не смятам, че подобно заклинание има някаква стойност – бавно казах аз.

– О, вие можете да го повторите на глас – изтърси Мармидон. – И обикновеният причестен може. Но няма да получи отговор. Ала аз съм

звънар или както вие казвате – заклинател. Нямам висок ранг, нито съм твърде изкусен в заклинанията. Но и аз съм дарен с известна милост...

– А, така ли било! – с болка и ужас започнах да проумявам истината. – Всекидневните ви задължения значи са да викате демони и да им заповядвате...

– Не демони. Не и не! Повечето са обикновени същества от свръхестествения свят. Понякога и ангели с подобен на нашия чин.

– Имате предвид същество, което ви казва, че е ангел?

– Но то е ангел!

– Не е важно. Значи такава била работата! Споменахте, че сте изпаднали в дива ярост и сте ни проклели. Прочели сте тази молитва към тъмните сили. Аз твърдя, че вие – съзнателно или несъзнателно – сте се занимавали с магьосничество. Тъй като детекторите не реагираха, този вид магьосничество не е известен на науката. Това е било зов към някого извън нашата Вселена. Май вие, йоанитите, сте успели да се свържете с някакъв друг свят и вярвате – повечето от вас, – че това е Небето. А аз твърдя, че ви лъжат. Всъщност този свят е Адът!

– Не! – простена Мармидон.

– Имам основание да твърдя това. Детето ми отиде в Ада!!

– А може би не е там?

– На вашия зов е откликнал демон. Стана тъй, че от всички служители в компанията „Източници на норните“ само моят дом се оказа незащитен от нападението на демона. И отмъщението се стовари върху нас.

Мармидон изправи хилавите си плещи.

– Сър, не отричам, че детето ви е отвлечено. Но ако е станало вследствие на моите прибързани действия... не бива да се страхувате.

– Когато се намира в Ада?! Да предположим, че ми я върнат в същата секунда. Но каква страшна следа ще остави в душата и престоят там?

– Не, честна дума, не се безпокойте – той ме потупа по ръката. Улучи точно побелелите ми от стискане на ножа пръсти. – Ако тя сега е в Долния континуум, връщането ѝ ще бъде съпроводено с преместване във времето. Схващате ли какво имам предвид? Аз самият не се оправям много добре, но адептите са проникнали дълбоко в същността на тези неща и предават някои свои знания на посветените от пета степен нагоре. Математическата страна на въпроса не ми е ясна, но си спомням, че Адската вселена има много сложна геометрия на пространство-времето. Няма да е твърде трудно дъщеря ви да се върне в секундата, когато са я

отвлекли. Както и във всеки друг момент от времето.

Ножът падна от ръката ми и издрънча. В главата ми биеха камбани.

– Наистина ли?

– Да! Църковният обет не ми позволява да ви разкажа повече...

Скрих лицето си в ръце, между пръстите ми капеха сълзи.

– ...но аз искам да ви помогна, мистър Матучек. Разкайвам се, че се поддадох на гнева си.

Вдигнах очи и забелязах, че той също плаче. След известно време дойдохме на себе си.

– Естествено, не бива да ви заблуждавам – заяви ми той. – Когато ви казах, че е еднакво лесно да се влезе в която и да е точка от времето, това не означава, че нямаме трудности... Същност съществуват такива проблеми, с които могат да се справят само нашите върховни адепти. На никого от живите геометри, дори да е гений, не би му се удало самостоятелно да намери пътя през тези измерения. За щастие обаче този въпрос не се отнася за нас. Просто исках да се успокоите, но въпреки това трябва да знаете как стоят нещата. Възможно е дъщеря ви наистина да е била отвличена вследствие на моето проклятие. В такъв случай разбирам немилостта, в която съм изпаднал пред ръководството ни. Но дори и да е така, тя е под защитата на ангелите!

– Докажете ми го! – заповядах му аз.

– Ще се опитам. Отново нарушавам всички правила – на мен ми е наложена епитимия, а вие сте неверник. Но ще се опитам да призова някой ангел – Мармидон срамежливо се усмихна. – Кой знае, ако вие се отречете от заблужденията си, може пък дъщеря ви да се върне незабавно. Би било чудесно да спечеля човек с вашите способности и енергия за истинската вяра. Възможно е всичко, което се случи, да е именно целта на Бога!

Тази идея не ми се понрави. Честно казано, от нея дори ме втресе. Мармидон може да смята, колкото си иска, че съществото, което призовава, е с небесен произход, но аз не мисля така. Ала щом бях започнал, трябваше да съм готов да се срещна лице в лице и с нещо по-лошо от самия дявол.

– Да започваме.

Той отвори библията на друга страница. Текстът не ми беше познат. Падна на колене и започна да пее. Пронизителната, подскачаща ту нагоре, ту надолу мелодия късаше нервите ми.

В тунела се понесоха поривисти въздушни течения. Светлинките не угаснаха, но мракът стана по-плътен, съгсти се. Струваше ми се, че

умирам. И най-сетне се озовах в пронизана от писък тъмнина. Бях съвсем сам, заобикаляше ме безкрайна нощ. Страхът ми изчезна, но вместо него се появи толкова познатото ми безгранично отчаяние. Никога досега то не е било така силно – нито предишните три пъти, нито когато отвялякоха Валерия, нито когато майка ми умря. Тъй като всяка надежда за мен изчезна, аз познах суетата на всичко съществуващо. Любов, радост, чест – сега за мен това значеше по-малко от шепа пепел... Сякаш никога не ги е имало. В цялото огромно празно пространство съществувах единствено аз. Съвършено опустошен – АЗ!

Някъде в безкрайната далечина заблестя светлина и започна да се приближава към мен. Искра. Звезда. Слънце. Видях огромно лице, подобно на маска, взрях се в мъртвите му очи и равномерен глас прозвуча в мен като ударите на камбана:

– Часът настана. Въпреки ифрита, саламандъра, инкуба, въпреки действията на смъртните животът ти продължава. Въпреки волята и плановете ми. Предвиждам, че в този цикъл от развитието на света ти ще бъдеш един от най-върлите ми врагове. Предвиждам, че ще представляваш опасност за новия ми великолепен замисъл. Не желая да зная причината, поради която се опитваш да унищожши моето дело – дали това се дължи на безсмислен призив на някой глупак или просто на твоята слабост. Но сега ти търсиш възможност да проникнеш в моята светая светих. Трепери, Стивън! Аз самият не мога дори да те докосна, но имам могъщи слуги, които ще изпратя срещу теб. По-могъщи от онези, които си срещал досега. Ако и за в бъдеще се опълчваш срещу мен, гибелта ти е неизбежна. Както подобава на един син на Адама, примири се със загубата си, създай си други деца. Престани да се намесваш в неща, които засягат цялото човечество. Занимавай се само със своите работи. Тогава те очакват здраве, благоденствие, богатство и дълъг живот. Но само ако склучиши мир с мене! В противен случай ще загинеш и ти, и всички, които те подкрепят и обичат. Трепери от мене!

Видението, гласът и мракът изчезнаха. Мокър от пот, се взрях в Мармидон с помътнели очи. Свещта мъждукаше... Не зная как съм се задържал на краката си. Мармидон излъчваше задоволство и потриваше ръце. Чувах думите му като през мъгла:

– Ето! Аз бях прав! Доволен ли сте? Нали беше великолепен? Ако бях на ваше място, щях да падна на колене и да възхвалявам Господа за милосърдието му.

– К-к-какво? – едва успях да раздвижа езика си.

– Ангел! Ангел!

Съвзех се. Имах усещането, че съм се измъкнал от бушуващ поток, макар че в сърцето ми имаше само празнота. Но умът ми продължаваше да работи по инерция, устните ми сами проговориха:

– Вероятно сме видели по различен начин едно и също същество. Какво видяхте вие?

– Увенчана с корона глава, блестящи крила – Мармидон почти пееше. – Дъщеря ви е в безопасност. Тя ще ви бъде върната, когато окончателно се разкаете. И тъй като върху нея приживе е паднала божията благодат, тя ще бъде причислена към светиците на истинската църква.

Какво пък, помислих си, не за пръв път Врагът използва за собствени си цели хора, които искрено вярват, че служат на Бога. Кой беше казал, че „в Ада земята е постлана с черепите на некръстени деца“? И на какъв Йехова се е покланял този, който е измислил това?

– А вие какво видяхте? – ме попита Мармидон.

Трябваше ли да скрия какво изпитах?

Вероятно не. Какво ще спечеля от това?...

Размислите ми бяха прекъснати от нови звуци – шум от приближаващи се гласове и стъпки.

– А ако го няма тук?

– Ще почакаме два-три часа.

– В тази гробница?

– Всичко е в божииите ръце, братко.

Изтръгнах. Идваха двама, съдейки по шума от сандалите им – монаси. Те бяха огромни на ръст, камъкът под краката им потреперваше. Изглежда адептът, когото срещнах горе, се е усъмнил или закланието на Мармидон и появата на „ангела“ бяха регистрирани някъде. А може би и двете заедно. Ако имат намерение да ме хванат, аз съм предупреден. А сега животът ми е ценен, защото трябва да се върна в къщи с информацията, която ще помогне за връщането на Вал.

Насочих фенерчето срещу себе си. Едва след като извърших трансформацията, дочух как Мармидон хленчи. Добре, че няха много време. Бях вълк и емоциите ми бяха вълчи. Ако имах време, направо щях да му прегриза гърлото. Нейсе... Като сива мълния се стрелнах извън килията.

Тъмнината ми помогна: монасите не ме забелязаха, докато не се изравних с тях. Ето ги – и двамата охранени, единият с тояга, другият с 45-милиметров автоматичен пистолет. Именно между неговите крака се промъкнах. Той се олюля и падна. Другият стовари с трясък тоягата си върху гърба ми. За миг движенията ми се забавиха. Май ми беше счупил

някое ребро. Макар и с мъка, аз се втурнах напред. Пистолетът изтрещя и по камъка до мен изплющя куршум. Ако в пълнителя има сребърен патрон, да ме улучат означаваше смърт. Трябва да бягам!

Излетях нагоре по стълбата. Монасите останаха назад, но вече бе вдигната тревога, камбанен звън проряза мелодията на химна. Може би преследвачите ми имаха джобно кълбо – радиотелефон? И то изработен в някое от предприятията на „Източници на норните“? Нахълтах в преддверието на първия етаж. Тук някъде трябваше да има друга врата, но аз не знаех къде. Добре че вълкът може да развие скорост, равна на тази, с която се разпространяват лошите новини. Проврях се през завесата, отделяща ризницата²⁹, където пееше хорът, преди някой от канцеларията, останал нощна смяна, да успее да надникне или да се появи изневиделица сънен монах.

Църквата кипеше. Вратата към страничната капела се разтвори с трясък под тежестта на тялото ми. Погледнах нататък – пеенето продължаваше, но около средния кораб тичаха и викаха хора. В момента двамата затваряха вратата към вестибула. Нямах накъде да бягам.

Чух трополене на крака по коридора. Йоанитите не знаеха къде съм се дянал, а някои от тях бяха смутени от внезапната непонятна тревога. Но въпреки това времето ми бе малко, всеки момент някой можеше да надникне тук.

Сетих се как трябва да постъпя. Не зная причината за това недостъпно за вълчия ми мозък озарение. Изглежда, подчинявайки се на инстинкта, натиснах с предната си лапа бутона на фенерчето. Сините светлинки не пречеха на преобразяването и аз се превърнах в човек. Втурнах се обратно в ризницата, грабнах един стихар и го нахлузих през главата си. Стигна почти до петите ми. Нозете ми оставаха боси, но се надявах никой да не го забележи.

За рекордно късо време се изкачих на балкона, където пееше хорът.

Спрях под арката на входа и се огледах, за да преценя ситуацията. Мъжете и жените бяха групирани по гласове. Всички държаха в ръце сборници с химни, няколко от тях имаше и на масата. Оттук олтарът долу и куполът горе изглеждаха потресаващо. Нямах време за губене, взех си един сборник от масата и тържествено се насочих към хора.

Едва ли щях да изляза сух от водата, ако обстановката беше нормална. Но тя беше именно ненормална. Хористите бяха твърде възбудени, вниманието им бе приковано в суматохата, която кипеше долу.

29. Ризница – помещение за съхраняване на свещенически одежди в църквата. Бел.прев.

Мелодията звучеше неуверено, от време на време прекъсваше. Застанах на края на баритоновата група и отворих сборника на страницата, където беше разтворен и сборникът на съседа ми.

– Хафиус халиат ароура мерилен слиньон – пееше той. Най-добре и аз да издавам същите звуци. Нямах да ми е лесно, защото ми липсват техните репетиции. Не можех правилно да произнеса повечето от думите и внимавах единствено да не се отклонявам много-много от мелодията.

Съседът ми ме погледна накриво. Той беше едър, дружелюбен на вид свещеник. Вероятно си е помислил, че с такова странно устройство на устната кухина не би трябвало да заставам тук. Дарих го с бледа усмивка.

– Тхатис етелетам тетес абесна русар – пропя съседът ми, като наблюдаваше на интонацията.

Хванах се за първата дошла ми наум мелодия, подобна на онази, която пееше съседът ми. Вторачих се в книжката и колкото се може по-неясно запях:

– Преди да умре, морякът ми рече,
мръсникът му неден, май лъжеше вече...

В общия хор номерът ми мина, ако не се смята, че пеех една гама по-ниско. Клирикът отвърна поглед. Тъй си и пеехме: той – химна, аз – моята си песен.

Предполагам, че за този час, който прекарах тук, би трябвало повечето грехове да ми бъдат опростени. Реших, че един час е тъкмо времето, което певецът мирянин може да посвети на това занимание, без да предизвика подозрения. Отварях си очите на четири и крадешком, но внимателно следях как върви издирването ми. Огромните размери и обърканата архитектура на катедралата ми помагаха. Бих могъл да се намирам в която и да е точка. Естествено, в търсенето ми беше впрегнато и магьосничество. Но вещерите имаха твърде малко ориентири, разполагаха само с онова, което Мармидон вече бе разказал за мен. Магията, направена ми от една от най-добрите вещици в Гилдията – Джини, ме защитаваше. Като тръгнах от къщи, тя направи всичко, зависещо от нея. Не беше лесно някой да ме проследи, дори онези същества, които най-могъщите адепти можеха да извикат на помощ. Но не биваше да чакам дълго – ако не се измъкна бързо оттук, скоро ще бъда мъртъв. Или ще ми се случи нещо по-лошо от смъртта... А с някаква частица от

съзнанието си се радвах: опасността мобилизира силите ми, отчаянието, родено от срещата ми с изчадието на Ада там, в подземията, напълно изчезна. Главното е, че съм жив и ще направя всичко, на което съм способен, ще убия всекиго, който се изпречи между мен и любимите ми същества!

След известно време отново отвориха главния вход, макар и под надзора на монаси. Измислих как да ги измамя. Излязох от хора, съблякох стихара си и пак се превърнах във вълк. Северният коридор беше празен. На йоанитите, които бих срещнал там, явно им е провървяло. Бяха поставили охрана до всяка външна врата... и с това страстта им към лова угасна. Естествено, издирването ми продължаваше, но вече без шум, спокойно и методично, без да се дискредитира религиозната атмосфера в катедралата. Успях да не попадна пред очите на потерята – нали имах вълчи сетива! Търсех прозорец.

В стайте на долните етажи все имаше някой или вратите бяха заключени. Изкачих се на шестия етаж. Тук въздухът беше пропит с толкова омраза, че не можех да издържа дълго. Но пък намерих, каквото търсех – прозорец. Сkochих (дали се реших, или ми помогна отчаянието – не зная), счупеното стъкло остави дълбоки рани върху кожата ми, но болката от тях беше нищо в сравнение с онази, която ме прониза, щом се стоварих от шестия етаж върху паважа.

Аз обаче бях вълк, раните ми не бяха смъртоносни и нямаше да остана инвалид за цял живот. Кървавата пихтия, в която се бях превърнал, се раздвижи и отново се опита да се групира в едно цяло. Всичко около мен бе залято с кръв. Усещах слабост и световъртеж. Това да ми е проблемът – повечко добра храна и всичко ще се оправи.

На небето все още блещукаха звезди, видимостта беше лоша, пък и вратарите сигурно вече са известени. Зная много неща... Шефовете на йоанитите изпитваха силно желание по-скоро да се справят с мен.

Съдрах със зъби остатъците от дрехите ми, оставих си само фенерчето – гънките на косматата ми кожа около шията добре го скриваха. Затичах към вратата, през която влязох в двора на катедралата.

– Здравей, кученце – поздрави ме познатият ми пазач. – Откъде се взе тук?

Покорно изтърпях да ме погали по врата и изчезнах.

В потъналата в мрак търговска част на Силоам извърших още едно престъпление: влязох през прозореца в склада на магазин за хранителни стоки. По-късно ще компенсирам щетите на собственика – ще му върна всичко и дори ще се подпиша: „От неизвестния крадец“. Намерих месо

и изядох два-три килограма от него. Но най-много се нуждаех от превозно средство. Превърнах се в човек, ала бях чисто гол. Позвъних на Барни:

– Ела и ме вземи оттук. Ще те чакам в облика на вълк на едно от следните места – и му изредих за всеки случай няколко по-отдалечени, в случай че потерята хукне да ме гони из града.

– Какво стана с метлата ми? – разтревожи се Барни.

– Оставих я на паркинга. Утре ще можеш да си я прибереш.

– Изгарям от нетърпение да узная походженията ти.

– Едно мога да ти кажа – нощта си я биваше!

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Успях да се довлека до въщи. Бях трупясал от умора, но трябваше да дам подробен отчет на Джини. Тя легна до мен и с настойчив шепот ме подкани незабавно да ѝ разкажа всичко. С въпросите си измъкна и най-малката подробност, дори онова, което беше преминало покрай съзнанието ми и не му бях обърнал внимание. Слънцето изгря, когато Джини ми приготви закуска и чак след това ми позволи да си почина. Заспах веднага и спях цяло денонощие. От време на време се събуждах, хапвах нещичко и сънливо се озъртах, после отново заспивах.

Междувременно Джини обяснила на нашия фебереец, че състоянието ми е предизвикано от силно нервно изтощение. Впрочем това не беше далеч от истината. После го убедила, а ведно с него и непосредствения му началник (Блестящия нож по това време беше във Вашингтон), че ако искат да запазят всичко в тайна, не бива да ни държат затворени. Съседите знаеха нещичко и вече бяха плъзнали слухове. Разбира се, те могат и да се пресекат, но все пак до приятелите и деловите ни партньори ще стигнат. И ако познатите ни се разтревожат, тяхното врачуване може да причини куп неприятности.

В крайна сметка ни позволиха да приемаме гости. Когато мисис Делапорт долетя с метлата си, за да поиска назаем стотина грама сяр, ние представихме феберееца като братовчеда Луи. Между другото споменахме, че докато издирват крадците, влезли в къщата ни, сме изпратили Вал извън града. Произшествието бе останало почти незабелязано, само местният всекидневник помести на една от вътрешните си страници малка бележка. Тъй или иначе, на мен отново ми позволиха да ходя на работа, а на Джини – да пазарува в града. Дадоха ни един телефонен номер, на който можехме да се обаждаме в случай на нужда. Но и дума не обелиха за „опашките“, които ни следваха като сенки по петите. Те имаха отлична подготовка и ако не бяха някои наши хитрости, може би нямаше и да ги забележим.

И тъй, на третия ден сутринта се появих в компанията. Разказах всичко на Барни Сторласон и той ми позволи този ден да си клатя краката. Това и направих: в кабинета си пуших и пусках колелца дим (езикът ми заприлича на рашпила), разхождах се, пиех кафе, докато то не забълбука в стомаха ми. Така си прекарвах времето и чаках срещата, определена за следобед. Знаех, че тя наистина ще помогне да се решат много

неща. Когато по радиоуредбата съобщиха, че съвещанието започва, едва се размърдах. Трябваше да си напомня, че е наложително да отида, за да се срещна с хората, които могат да помогнат за издирването на Вал.

Стаята, определена за съвещанието, се намираше на горния етаж и бе защитена с магии както срещу промишления шпионаж, така и срещу надзора на властите. Начело на масата се извисяваше огромното туловище на Барни – яката му бе разкопчана, от устата му висеше запалена пура. Бяхме единадесет души – известна гаранция, че сред нас няма Юда... Освен Барни познавах още трима – Грисуълд, Харди и Янис Вензел, и съвсем слабо доктор Нобу, метафизик, с когото понякога фирмата се консултираще. Останалите не познавах. Единият, Хю Чарлз, се оказа запасен адмирал, специалист по разузнаването. Другият бе математик, наричаше се Фалкенберг. Третият бе пасторът от църквата на Барни. Всички изглеждаха много изморени, сякаш допреди миг са работили като роби на някоя господарска галера. С изключение на последните двама, които имаха твърде свеж вид и с нищо не биеха на очи, освен дето единият подмяташе малко куфарче, което постави на масата.

Преди да ни представи един на друг, Барни направи няколко жеста и произнесе заклинание.

– О'кей – рече, – полето на тайната ще ни закриля. Сядай и се присъединявай към нашето сборище – той ми се усмихна. – Стийв, позволи ми да те запозная с мистър Смит и мистър Браун, те са представители на компанията, чието делово предложение днес ще обсъждаме.

Телата и лицата на Смит и на Браун се размазаха, сетне отново се проясниха – действието на магията свърши. От падащата през прозореца светлина косите на Джини блестяха като медени. Доктор Ашман отвори куфарчето си – от него се измъкна Сварталф и скочи на пода. Вече оздравял, огромен, черен и както винаги, самонадеян. Протегна се и разкърши гръбнак.

– Мър-р-р – сърдито събщи той. Пасторът посегна да го погали. Не успях да го предупредя. Добре, че доктор Ашман имаше навика да носи винаги със себе си аптечка. Сварталф се изпъна до Джини и захвана да се ближе.

– Как успяхте да направите това? – с професионален интерес запита адмиралът.

Джини сви рамене.

– Много лесно. Както знаете, Барни се свърза с доктор Ашман. Определени си кога докторът да отмени приемането на пациенти и да отиде във ветеринарната лечебница да вземе Сварталф. Когато е

необходимо, котаракът ми може да мирува, дори да лежи свит на кълбо в куфарче. Уверихме се, че след доктора няма „опаска“. – Сякаш в подкрепа на думите й Сварталф самодоволно врътна своята. – По същото време аз отидох в града. Днес в магазина на Бергман има сезонна разпродажба. Най-лесното нещо на света е да се изгубиш в тълпата. Пък там кой би забелязал твоите магьоснически трикове? Така промених външността си, после се срещнах с доктор Ашман и промених и неговата. – При тези нейни думи Сварталф замислено се втренчи в доктора. – Сетне дойдохме тук. Барни знаеше точно времето на нашето идване и намали активността на полето, за да не се ликвидира маскировката ни.

Джини млъкна, отвори чантичката си с размерите на пощенски плик, извади козметичните си принадлежности и се погледна в огледалцето. Лек грим, скромно облекло – човек трудно можеше да заподозре, че е вещица от висок ранг. Само ако не забележи, че всичко това е нарочно, търсено като ефект.

– Да минем на въпроса – рече Барни. – Незабавно информирахме събралите се тук за всичко, което си успял да научиш, Стийв. От чисто научна гледна точка твоето откритие при йоанитите и нашите проучвания имат извънредно важно значение. Дори бих казал – революционно значение. – Той направи пауза. – Но това означава, че вече сме се наемсили в политиката.

– Или в религията – каза Янис Вензел.

– Съмнявам се – рече пастор Карслунд – дали в дадения случай между двете има някаква разлика.

Пасторът беше висок светлокос мъж с външност на истински учен.

– Ако йоанитската църква действително е рожба на дявола... – Грисуълд се намръщи. – Хич не ми се иска да повярвам в това. Не съм съгласен с догмите й, но твърдението, че вероучението й не е просто погрешно, а е създадено от злите сили, ми се струва пресилено. Убеден ли сте, мистър Матучек, че наистина сте се срещнали с Врага?

– Във всеки случай с един от неговите най-високопоставени приближени – рекох. – Или ако предпочитате – с един от най-нископоставените. Всичко, което съм видял и преживял в предишните ситуации, сега се подрежда в завършена картина.

– Все пак... предполагам, че сте изпитали много силен стрес. Халуцинациите могат да бъдат твърде реални в случай, че очакваш да видиш нещо определено.

– Ако йоанитите са действали законно – прекъсна го жена ми, – защо се спотаиха? Вече са разкрили Стийв, имали са достатъчно време да

се свържат с него или да подадат жалба до властите. А те – сякаш нищо не се е случило! Служителят, когото Барни изпрати за метлата, я взел от мястото, където е била паркирана, и никой не му е задал никакви въпроси. Сигурна съм, че те не искат да рискуват с едно съдебно разследване.

– Може би ще се опитат да влязат в контакт с отвъдните сили, за да върнат дъщеря ви? – произнесе Харди, но личеше, че не е убеден в думите си.

Адмирал Чарлз се изсмя.

– Как не! Не се съмнявам, че им се иска нищо да не се е случвало. Само че това е невъзможно! Мистър Матучек, казвате, че той можел да върне дъщеря ви, като анулира времето, прекарано от нея в Ада? Това е поразително! Тъй или иначе, не мога да си представя, че е по силите му да промени миналото: времето, преминало без нея, е вече изживяно.

– Ако сме мирни и тихи, това само ще помогне за освобождаването ѝ – рече Харди. – Цената на откупа ще бъде нашето мълчание.

– Кой човек ще се съгласи да сключи подобна сделка? – реагира адмиралът.

– Във всеки случай с Долния свят не са възможни никакви споразумения – отбеляза Карслунд. – Споразумението предполага взаимно съгласие и намерение да се спазва постигнатата договореност. Тъй като е нечестен, дяволът не е способен да повярва, че човекът от своя страна ще пропусне да го измами при първа възможност.

– И тъй – обобща Чарлз, – ако освободи Валерия, той няма да спечели нищо, а ще изгуби ценен заложник.

– Той вече почти постигна успех, като разедини силите на доброто – горчиво каза Ашман. – Имам впечатлението, че срещата ни всъщност е заговор и неподчинение към правителството. Дали постъпваме разумно?

– Както разбирам, вие смятате, че следва да споделим всичко с Чичо Сам и да оставим изцяло в ръцете му решението? – насмешката ми бе родена от болката, която изпитвах.

– Сравнете нашите възможности с тези на властите – каза Ашман. – Правилно ли постъпваме, като крием събраната от нас информация? От нея зависят благо и животът на цялото общество.

– Позволете ми аз да отговоря на този въпрос – рече Барни. – Имам връзки във Вашингтон и... Адмирал Чарлз, чиито връзки са по-големи, потвърди предположението ми как ще се развият събитията там. Изходният момент е следният: официално отвлечането се пази в тайна. Шефът на нашето местно ФБР е умен човек. Той веднага разбра каква

политика ще се провежда и започна да действа в съответствие с очакваните директиви. Причините за тази политика са сложни и объркани, но основни са два момента. Първият е, че за Адската вселена не е известно почти нищо. Този е един от малкото... дори може би единствен случай на непосредствено физическо нападение от света на демоните. Не наме-са, а нападение. Никой не знае със сигурност какво предвещава то. При тези обстоятелства е необходимо да се действа предпазливо.

Държавният департамент изтъква, че истинската причина ни е напълно неизвестна. Хората от Министерството на отбраната твърдят, че не бива да се обвързват с никакви решения, докато не получат повече информация и особено докато не бъдат увеличени средствата за военни нужди. Президентът, Министерският съвет, ръководните дейци от Конгреса са единодушни, че сега няма защо да се вдига шум. От това следва, че широката общественост не трябва да се информира, за да не се предизвика паника.

Вторият момент се отнася до йоанитската църква. Този проблем не е толкова страшен, но все пак следва да бъде решен. САЩ е демократична държава, мнозина избиратели или са запалени йоанити, или смятат, че йоанизмът е просто едно обикновено вероучение. Към едните или към другите спадат много хора с високо обществено положение. Спомнете си историята с разследването, което се опитваше да извърши комитетът на Конгреса. Колко шум се вдигна заради него! Инцидентът, който ни събра тук, поражда мисълта: прави са онези, които твърдят, че църквата на йоанитите е създадена от Падналия ангел³⁰ като средство за дискредитиране на религията, за подкопаване на обществото и насъскване на всички един срещу друг. В създалата се деликатна ситуация последното, което правителството би желало, е да разгледа още веднъж всички възможности, а те в крайна сметка се свеждат до две: падане на правителството или използване на сила. Опазването на тайната сега-за-сега позволява да се живее в мир и спокойствие, пък и да се спечели време.

Барни спря, за да запали изгасналата си пура. В стаята беше много тихо, въздухът бе тежък и спарен, из него на пластове плуваше синкав дим. Аз и Джини се споглеждахме отчаяно през масата. Вчера трябваше да слеза в мазето, за да сменя един изгорял бушон, а жена ми тръгна с мен, защото напоследък се стараехме да ходим навсякъде заедно. На

30. Някои религиозни култове разглеждат Сатаната не като божество на злото, противосто-ящо на Бога, а като прегришил негов Паднал ангел. Бел.прев.

една полица бяха наредени някои неща на Валерия – не ѝ бяха нужни вече, защото бе пораснала, но още не ги бяхме изхвърлили: шишенце с несвършващо мляко, крилата автоматична лъжичка за хранене, нощно гърне с небесна дъга вместо дръжка. Като ги видяхме, не издържахме, качихме се обратно горе и помолихме феберееца да смени бушона. И сега юмруците на Джини върху масата бяха побелели от стискане. Дори Сварталф се галеше в ръката ѝ, без да претендира за ответна ласка.

– Изводът е – обобща Барни, – че независимо дали има възможности или не, правителството в момента не иска да се обвърза с активни действия. А може и въобще да не поиска. Що се отнася до тук събралите се, наше право и задължение е да направим всичко, зависещо от нас. Разберете, докторе, от чисто формална гледна точка ние не вършим нищо незаконно. Стийв не е арестуван. Той има пълното право да напуска дома си и да се връща в него, ако ще през прозореца и в пелерина невидимка. Аз съм в правото си да му заема метлата си, без да давам отчет никому. Катедралата е отворена за посещения. Ако, търсейки необходимите му сведения, Стийв е проникнал в затворената ѝ за външни хора част, той е извършил най-много гражданско правонарушение. Виновен ли е? Тогава нека църковното началство го преследва по съдебен ред в рамките на закона. Не забравяйте, че той може да им отвърне с обвинение за криминално нападение. Не е позволено да се използва смъртоносно оръжие за защита на собственост, а в него са стреляли и са го удряли с тояга. И тъй като Стийв не е извършил никакво престъпление, не могат да ни смятат за съучастници или укриватели. Никой от нас не замисля нищо престъпно и не участва в заговор. Уверявам ви, че скоро ще бъде приет закон за националната сигурност и всичко, което президентът сметне за нужно, ще бъде прието. Тогава ще ни е трудно да действваме както сега, защото действията ни все още не са ограничени с никакви официални забрани. А според конституцията съдопроизводството „пост фактум“ е забранено.

– Хм – обади се Ашман.

– Що се отнася до укриването на важна за правителството информация – продължи Барни, – не бива да се безпокоите. Ние не правим нищо такова. Просто внимателно анализираме събраните сведения. Като съзнателни и с чувство за отговорност граждани не желаем да ни обвинят, че не сме обърнали достатъчно внимание на някой аспект. И ще се погрижим всичко, което сме открили, да попадне там, където трябва.

– Необходимо ли е толкова да бързаме? – възрази Ашман. – Щом момиченцето може да бъде върнато в същия миг, в който се е появило...

там... не ще ли бъде най-добре за нея да оставим правителството да действа в неин интерес? Макар и това да става бавно и предпазливо, не е ли по-добре така, отколкото да не постигнем нищо? Ние нямаме нужната подготовка, апаратура и екипировка и можем да провалим всичко.

Напрегнатото лице на адмирал Чарлз потъмня.

– Честно казано – започна той, – не мисля, че властите биха пожелали да действат, ако не се случат други инциденти. Когато в някоя враждебна нам страна ограбват, арестуват и убиват американци, включително и официални лица, правителството се задоволява само да изрази протест. Откъде накъде ще се нагърби със смъртоносен риск, за да спаси някакво си малко момиченце? Съжалявам, мисис Матучек, но нещата стоят точно така...

– Както и да е – бързо изрече Фалкенберг, след като погледна Джини (лицето ѝ беше страшно!) – доколкото разбирам... враговете ни сега са объркани. Действията на мистър Матучек се оказаха неочаквани за тях. Очевидно... маговете на йоанитите могат да вършат чудеса, но не са всезнаещи и всемогъщи. Не знаят какво точно сме успели да открием и какво имаме намерение да правим. Ала ако им дадем време да се окопитят, те ще засилят защитните мерки и вероятно ще предприемат някакви действия в отговор.

Лицето на Джини все повече наподобяваше ужасяващото изображение на горгоната Медуза³¹.

– Каквото и да решим тук – рече тя, – аз и Стийв няма да стоим със скръстени ръце.

– Не, дявол да го вземе! – избухнах аз, а Сварталф сви уши, оголи зъби и козината му шръкна.

– Виждате ли? – обърна се Барни към останалите. – Познавам ги тези двамата. Невъзможно е човек да ги спре, освен ако не ги пхне в драголника, и то доживот. Но не съм убеден, че съществува затвор, от който да не избягат. Навярно може да им се попречи само ако бъдат убити. Ще допуснем ли да се случи това или ще им помогнем, докато все още имаме възможност?

Гласовете на седящите около масата преминаха във викове, размятаха се ръце. Най-силно от всички крещеше Вензел: „И аз имам деца, Вирджиния!“ Погледите се насочиха към Ашман. Той почервения.

– Нямам намерение да ви предам. Просто всичко беше твърде

31. Медуза – персонаж от гръцката митология със змии вместо коси и вкаменяващ поглед. Бел. прев.

неочаквано за мен и бях длъжен да кажа онова, което мисля. Не вярвам, че ще постигнете нещо, като подстрекавате родителите на Валерия към самоубийство. Тяхната смърт няма да донесе нищо добро.

– Какво имате предвид? – попита Барни.

– Правилно ли съм разбрал?... Нима искате да изпратите Стийв и Вирджиния... в Адската вселена?

Сякаш ме заляха със студена вода. Бях готов на всичко, кипях и изгарях от желание да действам, но при тези думи като че ли неочаквано се оказах на ръба на пропаст. Погледнах Джини – тя ми кимна.

Всички – кой повече, кой по-малко – замръзнаха от ужас. После се надигна ропот, който стихна при жеста на Барни. Аз едва възприемах заобикалящата ме действителност. Най-сетне в стаята се възцари напрегнато мълчание.

– Трябва да ви се извиня – каза Барни. Гласът му звучеше като камбана – равномерно и басово. – Задачата, която ви поставих, се състоеше главно в събирането и анализирането на цялата достъпна информация за Долния континуум, за да намерим пътя за спасението на детето. Вие се справихте великолепно. Като получихте сведенията, които Стийв успя да набави, направихте голяма крачка напред в изследванията си. Развихте концептуалната страна и може би сте близко до изработването на методика. Но обширният обем на работата не ви позволи да видите какво именно се крие зад непосредствените ви задачи. Не можехте да си представите, че това не са просто изследвания с далечна перспектива и че работата не се ограничава само с издигането на хипотези. В крайна сметка, изследванията се свеждат до търсенето на възможни пътища за защита срещу нападение от страна на обитателите на Адската вселена. Казаното важи за повечето от присъстващите. По същия начин и онези, чиято дейност представляваше проучване на политическите и религиозните аспекти на проблема, не забелязаха колко близко са до разбирането, че трябва да се влезе в схватка с Долния континуум. И аз преди не разбирах вероятните резултати от нашата работа. Но се срещнах тайно с мисис Матучек, обрисовах ѝ цялата картина, ние я обсъдихме подробно и начертахме план за действие – Барни направи къс поклон към Ашман. – Приемете поздравленията ми, докторе, много сте проникателен.

Значи тя е знаела всичко, се мярна в ума ми, и въпреки това никой нищо не подозираше, дори аз. Никой не подозираше нищо чак до тази минута – защото тя е искала така. Като схванах това, ума ми прониза още една откъслечна мисъл: дали на другите мъже им се е налагало някога да се сблъскват с подобни проблеми и изненади?

Джини вдигна ръка.

– Положението е такова – рече тя, – че шансове за успех има само една малка група. – В гласа ѝ звучеше онази решителност, която познавах от първата ни среща. – Голяма група хора без нужните умения няма никакви шансове. Безспорно, първата ще бъде по-маневрена и ще успее да преодолее препятствия, недостъпни за армейско подразделение или за цял отряд от фаустовци.

– Смърт, осакатяване, плен в Ада с всички произтичащи от това последици... – прошепна Ашман. – Смятате ли, че Стийв ще е съгласен?

– Познавам Стийв достатъчно добре – отвърна Джини.

Думите ѝ ми помогнаха да дойда до известна степен на себе си. Не бях чак дотам стъписан, че да не набележа възхищението в очите на околните, но цялото ми внимание беше насочено към Джини.

– По-добра група от мен и Сварталф няма да намерите. Ако някой изобщо има надежда за успех, това сме ние. Всички вие ще ни помогнете да се подготвим и ще чакате завръщането ни. В случай че не се върнем, ще ви остане събраната информация. Пазете я, защото има важно значение за нашето общество. Съгласете се, че въпросът не се отнася само за нашата дъщеря. Далеч не само за нея... Тази е главната причина, поради която сте длъжни да ми помогнете. Направете всичко, зависещо от вас, та вашите деца и внуци да не наследят много по-лош свят от този, в който живеем ние. – И моята вещица бръкна в чантичката си. – Дявол да го вземе, нямам цигари!

Няколко пакета се протегнаха към нея, но тя предпочете моя и ръцете ни се докоснаха за миг. Сплел пръсти, Ашман втренчено ни гледаше. Внезапно стана, върху лицето му се появи нещо подобно на усмивка и каза:

– Добре, извинявам се. Но вие трябва да разберете, че реакцията ми беше естествена. Може би сте прави да предполагате, че ще намерите начин да отидете в Ада и да се върнете обратно. Ще ви помагам с всичко, което е по силите ми. Мога ли обаче да ви запитам какъв е планът за действията ви?

Барни се поотпусна, угаси фаса си и запали нова пура.

– Можете – рече, – пък и се налага да обясним същото и на останалите. Отначало ще ви изложа плана в общи линии. После в зависимост от това, в каква научна област сте специалисти, вие ще го развие и допълните.

Нашата Вселена е с обичайна геометрия на пространство-времето навсякъде, освен в точките с необикновени свойства – например ядрата

на белите джуджета. Демоните могат безпрепятствено да се придвижват в нашия свят. Нещо повече, те са способни да правят разни номера с времето и пространството, което в древността им е създадо репутацията на свръхестествени същества. Това е така, защото тяхната собствена вселена е извънредно сложно устроена – структурата ѝ постоянно се променя. Съвременните учени откриха начини да се проникне в нея, но никой не знае на какви закони там се подчинява движението, как човек може да се придвижва и как да я напусне. И то цял, невредим и напълно с ума си.

Стийв узна, че може да се влезе в която и да е точка по времеизчислението на Ада. Това е изход от задънената улица. Ние получихме възможност да намерим съотношението между нашия и Долния континуум, като то бъде изразено математически. Доктор Фалкенберг състави съответните уравнения и вече започна да ги решава. Изследванията на доктор Грисуълд ни позволиха да очертаем как се реализират физическите закони в тази вселена. Бил Харди прави същото в областта на химията и атомната физика. Работата е едва в началото си, резултатите още не са проверени експериментално. Но поне аз като инженер практик и доктор Нобу като метафизик получихме възможност да създадем заклинание. Тази сутрин го завършихме. Според плана трябва да изпратим експедиция в Ада, като вълшебството ни ще ѝ осигури там известна защита, и бързо да я върнем обратно. Никога и никой досега не си е поставял такава грандиозна цел.

– Планът не е задоволителен – сега пък възрази Харди. – Вие не разполагате с пълно описание на Адската вселена... Та ние не сме в състояние да опишем дори собствения си Космос... Абсолютно неизвестно е и не може да се предвиди по какви налудничави закони се променя метриката там във всяка една точка.

– Правилно – съгласи се Барни.

– Следователно защитните мерки, подходящи за една точка от пространство-времето, ще се окажат напълно негодни за всички останали.

– Но не и в случая, когато преместването в пространствено-времето конфигурация бъде изразено математически като едно цяло. Тогава може да се подбере подходящо вълшебство.

– Какво?! Но това е невъзможно! Такова нещо... Нито един смъртен...

– Вярно – каза Джини.

Ние изумено се втренихме в нея.

– Ключът за решението са сведенията, които Стийв успя да събере в подземията на катедралата – каза тя. – Адмирале, забележката ви е абсолютно правилна. С подобна задача не може да се справи нито един смъртен човек. Но все пак най-големите геометри, които историята познава, са мъртви.

Около масата се възцари удивено мълчание.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

След като направихме съответната магия и напъхахме негодуващия Сварталф обратно в куфарчето, ние напуснахме „Източниците“ с килима на компанията. Наближаваше четири часът. Ако закъснеем и нашата сянка от ФБР не ни види в къщи към пет-шест часа, ще заподозре нещо.

Първо се приземихме до църквата „Свети Олаф“ – пастор Карслунд трябваше да вземе някои неща от нея. Седящият зад нас Янис Вензел се приведе напред и зашепна:

– Може би съм несведущ, но нима молбата към светиите от католическата църква често пъти не е по-ефикасна, отколкото молитвата към светиите на лютераните?

Този въпрос беше повдигнат на съвещанието ни. Тогава Карслунд се ограничи да изтъкне разликата между молитвата – молба към Всевишния, заклинанието, което трябва да привлече вниманието на желаещите *доброволно* да ни помогнат, от една страна, и некромантията, тоест опита да се *принудят* душите на умрелите да действат по наше искане, от друга. (Второто е забранено със закон, главно за да се успокои общественото мнение. Защото няма достоверни данни, че съществува макар и един случай да са извикали успешно душата на умрял човек. Забраната просто е поредната проява на религиозни предразсъдъци и суеверие.)

– Съмнявам се дали има някакво значение към коя църква принадлежиш – рече Джини. – Какво нещо е душата? Учените получиха безспорни доказателства, че тя съществува, но резултатите са противоречиви и не се поддават на възпроизвеждане в експериментални условия. Както става винаги, когато нещата се отнасят за феномени от свръхестественния свят.

– Това обаче – намеси се доктор Нобу – на свой ред бе причина за бързото развитие на практическата магия. Ние достигнахме същността на практическото разбиране на вълшебството. А за разлика от физическите силови полета – гравитационното, електромагнитното и други, действието на парафизичните силови полета, като например полето на подобие и полето на следствието, не се ограничава със скоростта на светлината. Следователно, те по принцип могат да преместват енергия от една част на Вселената в друга. Ето защо вкарването на нищожно малка мощност на входа може да даде безкрайно голяма мощност на

изхода. Отгук следва, че за овладяването на тези процеси разбирането на качествените аспекти има много по-голямо значение от количествените. Именно затова само три дни след като научихме за непостоянното време в Ада, доста уверено можем да кажем, че новите магии ще бъдат ефикасни... Но що се отнася до душата, склонен съм да смятам, че тя по-скоро е парафизично, а не свръхестествено явление.

– А аз не смятам така – възрази Джини. – Бих нарекла душата енергетична структура на параполето... Тя се формира от тялото, но продължава да живее и след смъртта на тази изходна матрица. След като се освободи от него, може лесно да преминава от една вселена в друга. Какво може да е призракът, освен душа, лишена от тялото си и оставаща по някаква причина на определено място. Какво е превъплъщението – не е ли проникване на душата в току-що оплоденото яйце?! А нима спасението не се постига, когато Всевишният позволи на душата да заеме място до него? И накрая – какво друго е вечното проклятие, освен влиянието на Падналия ангел върху душата?!

– Нима? – попита Янис и Джини рязко се засмя.

Барни, който седеше на шофьорското място, се обърна.

– Относно вашия въпрос, Янис, който не зададохте на съвещанието, а едва сега, мога да кажа следното. Лютераните не признават обикновената молитва към светиите³². Но това не означава, че изобщо отричат намесата им в човешките работи. Понякога и това се случва. Вероятно католическият свещеник или равинът по-добре знаят как да молят светиите за помощ. Трябва обаче да отбележа, че поканих Джим Карслунд да ни сътрудничи, защото го познавам от дълги години. Да се говори за пастора като за... – всички пресилено се засмяхме: тъкмо в този момент той се качваше на килима с ръце, пълни с еклезиастични съчинения.

Отново се издигнахме във въздуха, продължавайки пътя си към университета „Трисмегист“. Незабравимите за мен сгради, горички и полянки бяха облени от слънчева светлина. Беше ваканция и тук имаше малко хора. Над Студентското градче цареше тишина, подчертавана от далечния шум на града. Сякаш бяха изминали векове от времето, когато аз и Джини учехме тук, и това се бе случило в някакъв друг цикъл от развитието на Вселената. Погледнах изпод вежди Джини, но изразът на лицето ѝ си оставаше непроницаем.

Дочу се шум от крила – след нас летеше гарван.

32. Лютераните отхвърлят католическата догма, че църквата и духовенството са необходими посредници в молитвите към небето. Бел. прев.

Предзнаменование? Какво ли предвещава? Приземихме се, гарванът направи кръг и пляскайки с криле, изчезна в далечината.

Влязохме в сградата на факултета по естествени науки. Коридорите и стълбищата тънеха в мрак. Ние точно затова избрахме това място, понеже сега тук нямаше никого. Втората причина бе, че Грисуълд имаше ключове от всички лаборатории и складове. Карслунд би предпочел параклиса, но беше твърде вероятно да ни забележат там. Освен това Джини и Барни се посъветваха и решиха, че религиозната страна на нашето начинание е от второстепенно значение.

Трябваше ни някой, чиято молитва би била едновременно искрена и безкористна. Иначе навярно нито един светец няма да поиска да ѝ отговори. Впрочем, светиите май че рядко се отзовават на молбите – като си представим огромния брой молитви, които всеки ден се отправят към Небето. Всевишният очаква ние сами да се справяме с проблемите си. А ние знаехме как да проникнем в царството на Врага (или поне вярвахме, че знаем) и се надявахме, че това ще бъде взето предвид, както и нашата непреклонна решителност да го приложим на дело. Бяха намесени интересите на Небето и затова едва ли молбата ни щеше да остане незабелязана.

Всичко се люлееше и плуваше пред очите ми. Борейки се със световъртежа си, аз си помислих: ако получа удар, вероятно ще забранят опита ни.

За молитвата избрахме философската лаборатория, наречена на името на Баркли³³. Тя се намиреше в неотдавна построено крило на древната сграда с жалък вид, в която преди инцидента със саламандъра беше отделът на Грисуълд. Лабораторията бе голяма и великолепно обзаведена. Тук студентите от горните курсове се учеха да използват свръхестествените и параестествените сили при провеждането на естественонаучни изследвания. Тъй че имаше всичко, което би могло да се окаже нужно. Главното помещение представляваше обширна зала с висок таван, покрай стените чинно бяха наредени шкафове и работни маси. През готическите прозорци с тъмнозелени стъкла се лееше прохладна слънчева светлина. Върху тавана, боядисан в наситено синьо, блестеше в златисто схемата на атома на Бор, обкръжена от зодиакалните символи. Едва ли можеше да се намери място, по-различно по дух от катедралата в Силоам. В лабораторията работеха хора, които приличаха на мен,

33. Джордж Баркли (1685–1753) – английски философ; името му се свързва с идеите на солипсизма. Бел.прев.

усещах, че дори стените ѝ влияят благотворно на психиката ми.

Грисуълд заключи вратата. Джини развали магията и пусна Сварталф. Той се отправи към ъгъла, пристъпвайки грациозно с меките си лапи, а вирнатата му опашка се люлееше като махало. Карслунд постла върху масата покривката от олтара и постави отгоре разпятие и съдове със светени хляб и вино. Всички останали се хванахме на работа под ръководството на Барни: взехме обичайните мерки срещу шпиони, издигнахме защитно поле и се приготвихме да отворим вратата към другата вселена. Това е изтърган и неточен израз. Всъщност няма никаква врата, просто човек преминава от един континуум в друг, пък и преходът не зависи от никаква апаратура, важното е само да знаеш как се прави. Предметите – отворена на определена страница Библия, свещник със седем свещи (те бяха огромни и ги запалихме с кремък), колба с чист, без примеси въздух, кутийка със свещена пръст, шише с вода от река Йордан, арфата на Питагор³⁴ – имаха повече символично, отколкото магическо значение.

Искам специално да обърна внимание на един факт, който не е известен, а заслужава да го знаят всички. Догматите на петристката църква хармонират с принципите на нехристиянските вероучения и с откритията на съвременната наука. Според тях, не е по силите ни *да принудим* Небесата за нещо. Небето е твърде велико. Да, може да му се окаже влияние, но ако такава бъде волята на Всевишния.

Нашата молитва беше израз на горещата ни молба, която Бог може би вече бе прочел в сърцата ни. В известен смисъл целта и беше и да се убедим ние самите, че действително искаме да извършим онова, което сме намислили. По същия начин и заклинанията ни могат само да посочат пътя на някой дух, който ще поиска да ни помогне. Но не и да го *принудят* да помага. Главното бе да направим всичко, зависещо от нас.

Адът е съвсем друго нещо. Във физически смисъл това е вселена на по-ниско енергетично ниво от нашата. А в спиритуален смисъл Врагът и неговите слуги не са заинтересовани да ни оказват някаква помощ, освен когато крайният резултат означава нашата гибел. Само със силата на магьосничеството (ако притежаваш достатъчна мощ) могат да бъдат принудени демоните да сторят това, което би послужило за спасяването на Вал.

Формулите на зова към Небето за помощ не са общоизвестни, но не

34. Арфата на Питагор – при нея за пръв път се прилага измерване височината на тона на звучащата струна чрез нейната дължина. Бел. прев.

са и тайна. Могат да се открият в съответния справочник. Ала заклането към Адските сили е нещо съвсем друго. Няма подробно да го описвам. Тъй като знаем, че призоваването на силите на Ада с придружено със своеобразен молитвен ритуал (всичко се прави наопаки), ще изредя какво е необходимо: един от апокрифите на „Либер Бенефикардиум“³⁵, факла, колба с въздух, взет от ураган, малко прах от мумия, тринадесет капки кръв и меч. Не твърдя, че някъде в изброяването не съм допуснал грешка.

Не мислехме, че тези боклуци ще ни потриват, но ги имаме под ръка и това беше доказателство колко сериозни са намеренията ни. А и да ни потриват, няма да е веднага. Пък и на Джини ѝ бе необходимо време да опознае тези предмети и дори тя с нейната изострена интуиция трябваше да се позабави, за да разбере как да ги разположи правилно.

Камбанката на Карслунд ни повика – той бе готов. Събрахме се пред импровизирания олтар.

– Първо трябва да осветя това място – заяви пасторът – и да проведа възможно най-пълно обряда на богослужението. – Погледнах часовника си – дявол да го вземе, приближава пет часът! Но не се осмелих да възразя. Необходимо е службата да бъде извършена, както трябва.

Пасторът ни раздаде молитвеници и ние ги отворихме. Обхвана ме странно чувство. Както вече казах, не вярвах в превъзходството на които и да са догми над другите, поне над онези, които еднакво застъпват гностицизма. Рядко ходех на църква, но според мен най-пищни ритуали има епископалното направление. Много ми се поиска да пошепна на Джини: „Ей, какво е това – тайно богослужение или секретна служба?“ Но скоро желанието ми да се шегувам се изпари ведно с обхваналата ме възбуда. От простичкия ритуал върху мен се изливаха покой и неизказано благоговение. Мисълта ми се обръщаше към Бога. Ето какво нещо е религията, мина ми през ума. В този миг ми се стори, че пред всички нас се разкрива Божията мощ.

– Да започнем молитвата.

– Отче наш, който си на небето...

На вратата се почука. В началото не обърнах внимание, но чукалото се повтори и през солидния дървен плот се чу глас:

– Доктор Грисуълд, тук ли сте? Викат ви на телефона – мистър Нож от ФБР. Каза, че работата е спешна и важна.

Подът под краката ми се залюля. Усещанията ми изчезнаха. Джини

35. „Либер Бенефикардиум“ – алхимически средновековен трактат. Бел. прев.

тѣй стисна молитвеника, сякаш беше пистолет. Карслунд спря напред думата.

Грисуълд тихичко се приближи до вратата и каза на портиера или който беше там:

– Предайте му, че провеждам важен експеримент и не мога да го прекъсна. Нека остави телефонния си номер и след около час аз ще му се обадя.

„Благодаря ти, благодаря!“ – крещеше едната половина на съзнанието ми, а другата се гърчеше, обвита от студената змия на неразбирането: „Къде е божие милосърдие? Ти ли поиска да се случи това... но какво представлява тогава твоята воля? Не може да е истина... иначе хората ще се окажат само марионетки в една жестока игра.“

Бог не може да желае нашите планове да пропаднат. Не може да иска малкото момиченце да остане в Ада. Той е допуснал всичко това неволно... А може би Всевишният и Падналият ангел са едно и също нещо?! Може би... Не, в теб говори отчаянието – онова отчаяние, с което преди си се сблъсквал. Отчаянието на Ада! Дръж се, Матучек! Не се предавай! Пей със слабичкия си баритон: „Напред, войници на Христа...“ И ако това не помогне, ще опитаме нещо друго.

С големи усилия най-сетне стигнахме края на службата. Ето го и благослова. Думите на Карслунд след приключване на службата с мъка излизаха от устата му:

– Не съм убеден, че ще се получи нещо. Необходимото благоволение, което искахме да измолим, е изгубено.

Неочаквано му отговори Харди:

– Пасторе, вашата протестантска църква смята, че основно значение има вярата. Но за нас, католиците, делата не са по-маловажни.

Карслунд се съгласи:

– Е, добре... Можем да опитаме. За каква точно помощ молите?

Барни, Джини, всички останали се спогледаха загрижено. Разбрах, че в бързината са пропуснали да се уговорят. Вероятно точното определение не беше чак толкова необходимо, понеже Небето не е ограничено като Ада. Във всеки случай молбата ни трябва да е разумна... По възможност разумна. Барни се покашля.

– Ъ... Хм... Нашата идея е, че истинският учен, например един математик, и след смъртта си ще се занимава с научни изследвания, ще повишава квалификацията си и ще натрупва все нови знания. Може да достигне такава висота, която ни е трудно дори да си представим. Трябва ни математик, който е водещ в неевклидовата геометрия.

– Обикновено за такъв смятат Риман³⁶ – каза Фалкенберг, – но той е използвал за основа чужди трудове, например на Хамилтън³⁷. Не знаем докъде е стигнал несравнимият Гаус³⁸ – публикувани са само откъси от размишленията му. Като цяло бих предпочел Лобачевски. Той пръв доказва, че геометрията няма да се разпадне, ако се откажем от аксиомата за успоредните прави³⁹. Доколкото си спомням, това е станало някъде през 1830–1840 година... макар никога да не съм се увличал от историята на математиката. Всичко, което е създадено след това в областта на неевклидовата геометрия, има за основа идеите на Лобачевски.

– Избираме него – реши Барни. – Само че не знаем дали изобщо можем да склоним някоя велика душа да ни стане съюзник. Там е цялата работа – добави той омърлушено и се обърна към Фалкенберг: – Заемете се с магията, а аз и пасторът ще измислим молитвата.

Всичко това също изискваше време, но пък бяхме твърде заети, за да си изгубим ума: та нали откак службата бе прекъсната, само това правехме. Размахвахме ръце, произнасяхме заклинания, напругахме волята си и усещяхме как се увеличава енергийният поток, устремил се към точката на пробива. Силовото налягане достигна небивали размери. Това не бе обикновена магия, а връх на съвременното научно вълшебство.

Неизвестно откъде се появиха сенки и започнаха да се съгъстват. Прозорците заприличаха на мътни фенери, запалени в нощта. Пламъкът на седемте свещи се извиси неправдоподобно високо, но не пръскаше светлина.

Символите на тавана заблестяха по-ярко и започнаха бавно да се въртят. От вдигнатите ни ръце и от вълшебната пръчка на Джини заструиха огньовете на Свети Елм. Същите огньовете заизлизаха, пращайки, от козината на Сварталф, седнал на рамото на Джини, и от разпуснатите ѝ коси. Арфата засвири сама: струните ѝ повтаряха провлачената мелодия на сферите⁴⁰. Увлечен във фигурите на ритуалния танц, не забелязах в мрака кой от седмината излезе с бавни стъпки от редицата, само чух вик:

– Алеф! – и доста след това: – Аин⁴¹!

36. Бернхард Риман (1826–1866) – немски математик. Бел.прев.

37. Уилям Хамилтън (1805–1865) – ирландски математик. Бел.прев.

38. Карл Фридрих Гаус (1777–1855) – немски математик. Бел.прев.

39. Става дума за XI аксиома на Евклид. Бел.прев.

40. В основата на т.нар. „музика на сферите“ според питагорейците лежат хармоничните отношения на движещите се планети и музикалните интервали. Бел.прев.

При този вик спряхме движението си. Арфата замлъкна. Обгърна ни вечното мълчание на безкрайния Космос. Зодиакалните знаци се въртяха все по-бързо и по-бързо, докато не се сляха, образувайки Колелото на времето⁴². Вниманието ни изцяло се концентрира върху пастора. Карслунд застана пред олтара, вдигнал ръце нагоре:

– Чуй ни, о, Господи Боже на Небесата, ти знаеш какво чакаме, молим те и желанията ни са чисти. Виждаш как стоят пред тебе този мъж Стивън и тази жена Вирджиния. Те искат да победят твоите врагове и да спасят от плен невинното си момиченце. Ако ти им позволиш това, готови са да изтърпят всички мъки на Ада. Те нямат никаква друга надежда, ако ти не им помогнеш. Молим те, нека в дивите дебри на Ада с тях бъде онзи, който ще ги ръководи и ще ги съветва. Ако не сме заслужили да ни изпратиш ангел, молим те, изпрати твоя слуга, умрелия Николай Иванович Лобачевски, или някого другико, който приживе се е занимавал с научни изследвания в същата област. Молим те в името на Отца и Сина и Светаго Духа. Амин.

Отново се възцари напрегната тишина. Сетне разпятieto върху олтара за миг припламна с ярка слънчева светлина. Чу се тънък пронизителен звук. Заля ме радостна вълна, която може да се сравни – и то приблизително – само с радостта от първата любов. Но веднага последва друг звук, подобен на шума от ураганен вятър. Свещите изгаснаха, стъклата на прозорците потъмняха, подът под краката ни се залюля. Сварталф отчаяно зави.

– Джини! – чух се да викам и в същото време ме понесе вихър от образи и спомени.

...Църква с кубета като луковици наред безкрайна равнина. Кален път помежду редици от ниски, покрити със слама къщурки. По пътя препуска конник със сабя на кръста си, амуницията му дрънчи. Ледена зима, сменя я пролет с разтопени ледове и проблясващи разлети нашироко води. Птичите ята се връщат, буквите гори се раззеленяват. Хаос от книги, лица, ръце, отново лица... Жена, която ми е съпруга. Синът ми, умрял твърде рано. Град Казан – половината му е обгърната от пламъци. Холера. Писмо от Ритинхайм. Любов. Неуспехи. Слепота – дебне ме и бавно приближава с всеки изминал ден... И ВСИЧКО ТОВА НЕ Е МОЕ!

Зъбите ни тракаха. Вятърът утихна, пак стана светло. Усещането за

41. Алеф и Аин – букви от иврит със значение „човек“ и „материален“. Бел.прев.

42. Колелото на времето – в индуизма – символ на митичното сливане на живота и смъртта. Бел.прев.

надвисналата над нас страшна сила изчезна. Без да разбираме нещо, отново се озовахме в нашия свят. Джини се хвърли в прегръдките ми.

– Любима моя – извиках ѝ на руски. – Не! Любима моя! – на английски. – *Господи помилуй!* – пак на руски. Пред очите ми вихрено се въртеше калейдоскопът на чужда памет. На масата стоеше Сварталф – изгърбен, с вирната опашка, тресеше се, но не от ярост, а от ужас. Езикът, зъбите и гърлото му странно потрепераха. Издаваше звуци, на които не е способен нито един котарак... Сварталф се опитваше да проговори.

– ЗАЩО НИЩО НЕ ИЗЛЕЗЕ?! – ревна Барни.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Джини успя да се овладее бързо. Махна с ръка към онези, които бяха най-близо до мен.

– Карслунд, Харди, помогнете на Стийв. Док, прегледайте го!

Чухах откъслечно гласа ѝ през хаоса в мен. Приятелите ме заведоха до един стол, аз рухнах върху него. Трябваше да полагам всички усилия, за да дишам.

Умопомрачението ми не продължи много. Спомените за чуждата страна и за чуждото време спряха лудия си бяг. Те ме ужасяваха, но само защото бяха чужди и извън контрола ми. В мозъка ми едновременно звучаха „покой“ на руски и „мир“ на английски и аз знаех, че са едно и също нещо. Смелостта ми се връщаше, чувствах, че мога да мисля самостоятелно. Но в главата ми звънтеше чужда мисъл и като обертонове в нея усещах странна смесица от педантизъм и състрадание.

– *Моля да ме извините, сър. Това превъплъщение ме смущава не по-малко от вас. Нямах време да осмисля каква огромна разлика представляват сто години и фактът, че се оказах в съвсем чужда страна. Предполагам, че ще ми бъдат достатъчни няколко минути за предварително опознаване, за да си осигурим информационната база за „модус вивенди“⁴³. Остава ми да ви уверя, че много съжалявам за нахлуването си и ще се постарая да сведа до минимум последиците от него. С цялото си уважение мога да добавя, че всичко, което узнах за вашия личен живот, няма особено значение за отдавна лишилите се от земята плът.*

Най-сетне осъзнах – та това е Лобачевски!

– На вашите услуги, сър. Ах, да... Стивън Антъни Матучек. Бъдете добър... Простете, необходимо ми е малко време, докато се окопая.

Този диалог, както и по-сетнешното взаимодействие между нашите умове (трудно е да го опиша с думи) се извършваха вече на границата на съзнанието ми. А то отново биеше тревога – твърде зловещо бе всичко, което ставаше. Промърморих: „Добре съм“, отместих с жест Ашман настрани и се вторачих в сцената, която се разиграваше пред очите ми.

Сварталф беше обхванат от истерика, опасно бе да го доближиш. Джини напълни една чаша с вода и я плисна върху котарака. Той извресия, скочи на пода, хвърли се в ъгъла и там замря, разярено святкайки с

43. *Модус вивенди* (лат.) – спогодба, споразумение. Бел. прев.

очи.

– Бедното ми котенце – успокояващо рече Джини. – Извинявай, трябваше да го направя. – Тя намери отнякъде кърпа. – Ела при мама, дай да те изтрия. – Той ѝ позволи да се приближи, а Джини клекна и му избърса козината.

– Какво ли се е вселило в него? – попита Чарлз.

Джини вдигна очи. Рижите ѝ коси подчертаваха бледността на лицето ѝ.

– Добре го казахте, адмирале. Нещо се е вселило в него. Водата му подейства като шок и котешките му инстинкти взеха връх. Вселилият се дух изгуби контрол над тялото, но продължава да седи в него. Щом духът се оправи с психосоматиката на Сварталф, ще се опита да възстанови контрола и да направи онова, за което се е появил.

– Какъв дух?

– Не знам. Но по-добре да не му пречим.

Станах.

– Почакайте, мога да разбера.

Всички ме погледнаха.

– Знаете ли, че в мен... ъ-ъ... се е вселил духът на Лобачевски?

– Какво? – запротестира Карслунд. – Душата на Лобачевски се е вселила във вашето... Не може да бъде! Светиите никога...

Махнах с ръка и клекнах до Джини, като притиснах главата на Сварталф между колената си.

– Успокой се, никой не иска да ти напакости. Мисля, че този, който се е вселил в мен, разбира какво се е случило. Схващаш ли? Той се казва Николай Иванович Лобачевски... А кой сте вие?!

Мускулите на котарака се напрегнаха, той оголи зъби, в стаята прокървят воят му. Сварталф пак бе на границата на истериката.

– *Сър, с ваше позволение, имам една идея. Той не е враг. Аз бих разбрал, ако е така. Случилото се го е объркало, той е смутен, а за да мисли, разполага единствено с котешкия мозък. Очевидно езикът ви му е непознат. Позволете ми да се опитам да го успокоя.*

От устата ми се заизливаха клокочещи и съскащи руски фрази. Сварталф скочи, после усетих как полека-лека се отпуска под дланите ми. Гледаше и слушаше толкова внимателно и с такова наслаждение, сякаш аз не бях аз, а миша дупка. Когато млъкнах, поклати глава и измяука.

– И тъй, той не е русин. Но изглежда разбра намеренията ни.

– Вижте – помислих си, – използвайки моето познаване на

английския, и вие го разбирате. Сварталф също разбира английски. А защо той... е, този де, дето се е вселил в него, за разлика от вас, не го разбира?

– Уверявам ви, сър, в този случай котешкият мозък не е подходящ. В него няма дори подобие на структурата, която управлява човешкия говор. На вселилата се душа и без това и се налага да впрегне всяка работоспособна клетка от главния мозък на вашия Сварталф. Тя лесно може да използва натрупания от него опит. Дори това дребно млекопитаещо има добри способности да запомня и огромен запас от памет. Трябва да използваме езика, който е говорела душата приживе.

– Разбирам – помислих аз, – но вие подценявате Сварталф. Той е живял дълго време в семейството ни. Още от раждането му го е възпитавала и обучавала магьосница и затова е много по-умен от един обикновен котарак. Пък и атмосферата на магьосничество, която го е заобикаляла през целия му живот, е оставила своите следи.

– Прекрасно. Говорите ли немски? – Сварталф ентусиазирано кимна.

– Мияу – с ясно изразен немски акцент рече той.

– Добър ден, милостиви господине. Аз съм математикът Николай Иванович Лобачевски, преподавател в Казанския университет в Русия. Радвам се да ви поднеса приветствията си, монсиньор.

Последната фраза бе произнесена на френски, по всички правила на учтивостта от края на XIX век. Лапата на Сварталф издраска по пода.

– Той иска да пише! – Джини ококори очи от изумление. – Сварталф, чуй ме. Не се сърди, не се страхувай. Не му пречи да прави, каквото иска. Не се съпротивявай, помогни му. А когато всичко свърши, ще имаш повече каймак и сардини, отколкото можеш да изядеш. Обещавам ти. Нали си добро котенце – тя го погали по гушката. Сварталф май не се бе примирил напълно, че в тялото му се е напъхал дух, но ласката помогна – той скоро замърка.

Докато Джини и Грисуълд бяха заети с магическите си проблеми, аз се концентрирах върху мисления си диалог с Лобачевски. Останалите се скупчиха наоколо, потресени от случилото се. Изобщо не се знаеше какво ще стане по-нататък и това ги измъчваше. Долавях думите им на пресекулки:

Чарлз: – Дявол да го вземе, никога не съм чувал светците да се появяват по този начин!

Карслунд: – Адмирале, моля ви.

Янис: – Вярно си е. Хора са били обладавани от демони, но за

разлика от тях светците никога не са се вселявали в чуждо тяло.

Грисуълд: – А може и да са се вселявали. Понякога се отнасяме с пренебрежение към доказателствата за съществуването на взаимен пренос на маса при пресичането на континуумите.

Карслунд: – Те не са дяволи, никога преди не са го правили.

Барни: – М-м да-а... Нека помислим. Духът или мисълта могат безпрепятствено да преминават от една вселена в друга. Може би светците винаги така се връщат при хората – не в телесния си облик, а като някакво видение?

Карслунд: – Някои безусловно са успявали да се материализират.

Нобу: – Моето предположение е, че за да си създадат тяло, светците могат да използват каквато и да е материя. Например, във въздуха ще има всички необходими за това атоми, ако му добавите няколко десетки грама прах с минерално съдържание. Спомнете си какво представлява светецът. Доколкото знаем, душа, взета на небето, тъй да се рече, седяща редом с Бога. Заемайки толкова високо духовно положение, тя сигурно получава редица забележителни способности, защото има възможност да черпи от самия Източник сили и творческа енергия.

Чарлз: – Но тогава те няма за какво да се безпокоят!

– *Господа* – каза моето тяло, прекрочвайки напред, – *моля да ме извините, тъй като все още не съм свикнал с обстоятелството, че ми се налага да споделям с господин Матучек неговото тяло. Ще ми окажете ли тази чест да си спомните, че това не е същото, като да владееш собствената си плът. Още не зная съвсем точно какво ви е принудило да молите за помощ. И тъй като сега се намирам в човешко тяло, нямам други, по-добри средства от онези, с които разполагате вие, за да разбера кой е господинът, вселил се в котарака. Струва ми се, че зная целта на превъплъщението му, но ако нямате възражения, нека почакаме и да вземем решение въз основа на по-точна информация.*

– Ама че работа – Барни пое дълбоко въздух. – Как си, Стийв?

– Добре – отвърнах. – И с всяка минута се чувствам все по-добре – това не бе съвсем точно, защото когато се споразумяхме с Лобачевски, аз сякаш се раздвоих и заедно с моите усетих и неговите емоции и мисли. Но мъдростта и добротата им надминаваха всяко въображение.

Разбира се, не можех да зная нищо нито за земния му живот, нито за преживяванията му сред многобройната тълпа светци. Мозъкът ми на смъртен и препълнената ми със скръб душа не можеха да вникнат във всичко това. Най-многого, което разбирах, приличаше на едва доловима мелодия и в нея се преплитаха безкраен покой и вечна радост. Все пак

ще се опитам да обясня какво беше за мен присъствието на Лобачевски. Представете си, че ви се яви насън най-старият и най-добрият ви приятел, и в общи линии ще ви стане ясно.

– Почти сме готови – съобщи Джини. Тя и Грисуълд бяха поставили върху масата някаква дъска – просто приспособление, което приличаше на планшет, но за онези, които имат лапи вместо ръце. Джини седна на крайчеца на масата, клатейки крака. Трябва да ви кажа, че бяха много хубави, дори Лобачевски отбеляза това. Въпреки че реакцията му бе да започне да съставя уравнения, изразяващи формата им.

Сварталф седна пред дъската, а аз се наведох от другата страна на масата, готов да задавам въпроси.

Тишината се нарушаваше единствено от дишането ни. Лапата помръдна, задвижи парчето тебешир, омагьосано със същото заклинание, което управлява метлата.

Всички прочетоха изречението, написано с едри букви:

– Аз съм Янош Бойаи от Унгария.

– Бойаи! – на Фалкенберг чак му секна дъхът. – Господи, съвсем бях забравил за него! Не е чудно, че той... но как...

– Това е голяма чест за мен. Изследванията ви бяха вдъхновяващи за всички – с нисък поклон изрече Лобачевски.

Нито Бойаи, нито Сварталф искаха да му отстъпят по учтивост. Котаракът се изправи на задни лапи, поклони се, сетне отдаде чест по военному. После тебеширът отново се задвижи и изписа един ред цветисти комплименти на френски.

– Кажете ми все пак кой е този? – пошепна Чарлз зад гърба ми.

– Не си спомням биографията му – също шепнешком му отговори Фалкенберг, – но зная, че е бил изгряваща звезда на небосклона на неевклидовата геометрия.

– Ще се поровя в библиотеката – предложи Грисуълд. – Май тази размяна на любезности ще продължи доста дълго.

– Прав е – пошепна Джини на ухото ми. – Не може ли да ги накараме да побързат? Отдавна трябваше да сме в къщи. И ако телефонът извънни – чакай поредните неприятности.

Обясних всичко това на Лобачевски, който пък го обясни на Бойаи. Той написа „Aber natürlich“⁴⁴ и ни увери (уверението излезе предълго), че когато е възникнала необходимост, е станал военен и като имперски офицер се е научил да действа решително. Смята да действа така и сега,

44. Разбира се, естествено (нем.)

особено щом такава очарователна девойка апелира към неговата чест. Като почтен човек е държал и ще държи на честта си при каквито и да е обстоятелства. Уверява ни, че нито веднъж в живота си не я е накарнал...

Нямам намерение да се подигравам с този велик човек. За да мисли, душата му разполагаше само с един котешки мозък и възприемаше света чрез сетивните органи на Сварталф. Ето защо човешките недостатъци на Бойаи ни се представяха в явно преувеличен вид. Именно поради това му бе толкова трудно да намери израз за гигантския си интелект и своя рицарски дух.

Грисуълд откри нещичко за него в енциклопедиите и в трудовете по история на математиката. Докато си разменяха любезности с Лобачевски, ние се запознахме с биографията на Янош Бойаи.

Роден е в Унгария през 1802 година. Тогава страната е една от провинциите на Австрийската империя. Баща му⁴⁵ е бил виден математик, познавал се е отблизо с Гаус. Обучил сина си на изчислителна техника и на математически анализ още преди да навърши тринадесет години. По съветван от баща си, Янош на петнадесет години постъпва в Кралското инженерно училище във Виена. А на двадесет става офицер от инженерните войски.

Еднакво добре умеел да свири на цигулка и да върти шпагата – опасно било да се дуелираш с него. През 1823 година изпраща на баща си черновата на своя труд „Абсолютна наука за пространството“. Гаус по-късно използва някои от идеите му във философските си произведения. Самият Бойаи никога не узнава за това. В книгата си младият унгарец за пръв път прави сериозен опит да формулира неевклидовата геометрия. Той пръв доказва, че аксиомата за успоредните прави не е логически необходима.

За нещастие трудът му е публикуван едва в 1832 година, и то като приложение към първия том от съчиненията на неговия баща, написани на латински. Междувременно Лобачевски независимо от Бойаи получава сходни резултати, а трудът на унгареца остава незабелязан.

Това, изглежда, силно го разочарова. Заедно с баща си, който става преподавател в Реформисткото училище, се заселва в Базарели и умира през 1860 година. Животът му протича в епохата на зараждаща се революция. Пред очите му избухва революцията на Кошут от 1848 година, последва поражението ѝ и развихрилата се след това реакция. Но в

45. Фаркаш Бойаи (1775–1856). Бел. прев.

материалите за него, които открихме, не се казваше нищо за участието му в революцията или поне за някакво негово отношение към нея. Бил е свидетел на отмяната на военното положение през 1857 година и засилването на либерализма. Наистина страната му не си извоюва пълна национална независимост, а остава в рамките на Австро-Унгарската империя. Това се случва едва седем години след смъртта му. Питам се дали душата му е дочакала събитието, преди да се възнесе в други селения?

Повече неща успяхме да открием за Лобачевски. Роден е през 1792 година в Нижни Новгород. Когато става на седем години, баща му умира. Семейството се премества в Казан. Мизерстват, но майката успява да му осигури добро образование. На осем години Николай взема успешно всички изпити и го приемат в гимназията. На четиринадесет влиза в местния университет, на осемнадесет получава научна степен, на двадесет и една е назначен за асистент-професор, а на двадесет и три става професор. Отговаря за музея и библиотеката на университета. Общо взето, по това време между тях няма разлика – навсякъде запуснатост и безпорядък, отделените средства са малко. Лобачевски полага голям труд и след няколко години с библиотеката и музея се гордее цяла Русия. При царуването на Александър в задълженията му влиза и шпиониране на студентите. Но той успява да мине без доноси – и правителството е доволно, и студентите го обожават.

През 1827 година става ректор на Казанския университет. Той изгражда университета в буквалния смисъл на думата и така изучава архитектурата, че може самостоятелно да проектира сгради. Когато през 1830 година избухва холерната епидемия, взема особено строги санитарни мерки и затова смъртността сред студентите и преподавателите не е голяма. По-късно половината град е унищожен от пожар. Обсерваторията и най-важните университетски сгради са опожарени, но Лобачевски успява да спаси апаратурата и книгите. След две години щетите са възстановени.

От 1826 година Лобачевски започва да работи върху неевклидовата геометрия. Дори да не живееше в Казан, а в Канзас, пак щеше да го стори. Новината за откритието му се разпространява из Западна Европа толкова бавно, че един по-нетърпелив човек би излязъл от кожата си. Но Лобачевски е твърде зает със своето дело, за да бърза. Най-сетне откритието му става известно и когато за него научава Гаус, то му прави толкова силно впечатление, че предлага Лобачевски за член на Кралско-то научно дружество в Гьотинген. Това става през 1842 година.

Може би причина за снемането му от длъжността ректор през 1846

година е омразата и злобната подозрителност на царското правителство към всичко неруско, към признанието в чужбина. Разрешават му да бъде преподавател, нищо повече. Смазан от мъка, Лобачевски намира утешение единствено в математиката. Зрението му отслабва с всеки изминал ден. Синът му умира. Лобачевски работи, мечтае, диктува своята „Обща геометрия“⁴⁶. Книгата е завършена малко преди смъртта му. Умира през 1856 година.

Той безспорно беше светец.

– Не, Стивън Антонович, не бива да преувеличавате заслугите ми. Сигурен съм, че имам много грешки и грехове. Но божията милост няма граници. аз бях... невъзможно ми е да го обясня. Да речем тъй: по-волиха ми да се занимавам с любимата си работа.

На дъската се появяваха все нови изречения. От време на време Янис изтриваше написаното и тебеширът подновяваше своя бяг. Русинът и унгарецът решиха, че на френски се разбират по-добре, отколкото на немски, и онези, които знаеха езика, постепенно започнаха да схващат каква е работата. Единствено аз разбирах всичко, защото споделях едно тяло с Лобачевски. Колкото повече неща ми се изясняваха, толкова по-голяма нужда изпитвах да ги обясня и на останалите. А времето летеше.

– ...трябва да се бърза, тъй като съм съгласен, че вече е късно, а опасността е ужасна – това беше Лобачевски.

Извиках останалите да дойдат по-близо. Всички с изключение на Джини и седящия до краката й Сварталф (в очите му светеше човешки разум) изглеждаха твърде жалки – изморени, потни, измъчени, с разхлабени вратовръзки или изобщо без тях, с разрошени коси, повечето с цигара в ръка. Седях на стола и ги гледах – а може и моят вид да не е бил по-добър от техния. Онова, което ми съобщи влезлият в тялото ми светец, беше поразително. Не, то бе ужасно!!!

– Сега всичко е ясно – рекох. – Ние греснахме. Бог лично нищо не заповядва на своите светии и ангели. Поне в нашия смисъл на думата. Светците се появяват единствено заради молитвата. Пасторе, вие го разбирахте и по-рано. Но ние – съзнателно или не – смятахме, че сме нещо повече, отколкото сме всъщност. – Лобачевски веднага ме поправи. – Не, пред Бога всички са равни, но той допуска свобода на избора, дори за силите на злото. Нещо повече, съществуват съображения, поради които... Макар че терминът „реалполитик“, продиктуван от съблюдаване

46. По-точно „Пангеометрия“. Бел.прев.

на политиката на реалността, на фактите, не е съвсем точен. Не знае дали има подходящ земен аналог... Грубо казано, нито Бог, нито Врагът желаят да предизвикат с действията си прекалено рано Армагедон. Вече две хиляди години те избягват пряката взаимна намеса в работите си. Изконните им територии – Небето и Адът, – са взаимно недостъпни за тях. И тази политика няма да се промени в близкото бъдеще...

Както и да е, нашата молитва е чута. Лобачевски е светец в прекия смисъл на думата. Той не е могъл да пренебрегне молбата ни, но не ще ни помага в Ада, забранено му е. Има право да дойде с нас, оставайки в тленното ми тяло, но само като наблюдател, нищо повече. Много съжалява. Ако успеем да се вмъкнем там, той няма да ни окаже пряка помощ. Всеки дух трябва да върви по собствения си път, понеже... С една дума, влязъл е в нашия континуум и в моето тяло, преследвайки своя собствена цел.

Бойаи е друго нещо. Той също е чул молбата ни, защото молитвата бе съставена толкова свободно, че напълно важеше и за него. Казва, че не е признат за светец, душата му се намира в Чистилището. Подозирам, че всички ние разбираме това понятие като място, където душата не може да възприема непосредствено божията мъдрост, не може самостоятелно да се стреми към усъвършенстване. Във всеки случай още не е взет на Небето, но не е и прокълнат. Тъй че не му е забранено да вземе активно участие в борбата. Изглежда имаме шанс да спечелим. Той разбира за какво се молим в молитвата, дори онова, което не сме изrekli с думи. Също като Лобачевски е избрал моето тяло. Но Николай Иванович не е знаел за намерението му и понеже като светец притежава по-голяма мощ, го е изпреварил с някакъв си миг.

Спрях, за да запаля цигара. Страшно ми се искаше да изпия цяла дамаджана изстудено ябълково вино. Гърлото ми бе пресъхнало и продрано, като минато с шкурка.

– Очевидно в случаите, подобни на нашия, духът трябва да съблюдава определени правила. Не ме питайте защо. Убеден съм, че ако узнаете причините, щяхте да ги сметнете за достатъчно сериозни. Предполагам, че искат да предпазят тленното ни тяло от стрес, от пренапрежение. Едно от правилата е съвсем очевидно. Бойаи не притежава силата на светците и не може да си създаде подходящо тяло. Помните ли, доктор Нобу, вие преди малко предположихте такова нещо. Така че, даже и да бяхме приготвили всички необходими вещества, вероятно той не би могъл да ги използва. Единствената му възможност да се яви пред хората е да влезе в нечие живо тяло. Има още едно правило – душата не

може да прескача от тяло в тяло. Тя е длъжна да остане там, докато не изпълни онова, заради което се е върнала на земята.

Трябвало е Бойаи светкавично да вземе решение. Правилата за приличие не са му позволили да влезе... в тялото на жена. А ако би се вселил в някого, който нямаше да дойде с нас в Ада, ползата от него не би била голяма. Макар и в молитвата да не се уточняваше специално, Бойаи е доловил малката подробност, че в експедицията ще участва още един, от мъжки пол. И се е втурнал към неговото тяло. Както винаги, той е действал бързо и твърде късно е открил, че се е вселил в тялото на котарак.

Могъщите плещи на Барни отчаяно се приведоха.

– Значи нищо не излезе от плана ни?!

– Не е точно тъй – рекох аз. – Джини е велика магьосница и ако успее да засили мощта на котешкия мозък на Сварталф, Бойаи мисли, че ще се справи. След смъртта си той дълго е изследвал геометрията на различни континууми. Включително на толкова странни и зловещи, че не може дори да ни намекне за тях. Идеята за атакуване на Ада много му е харесала.

Сварталф врътна опашка, мустаците му щръкнаха, а козината около врата му се наежи.

– Значи имаме успех! – завика Джини и се разтанцува. – Ура-а!!!
Ию-у-у!!!

– До известна степен – да – и аз бях изпълнен с решителност, но ентусиазмът ми бе значително по-слаб. Охлаждаше го онова, което научих от Лобачевски. Предчувствах, че ще срещнем големи трудности. Едва ли Врагът толкова лесно ще ни позволи да успеем. Срещу нас ще се възправи цялата му сила, цялата му хитрост.

– Така – смутено каза Карслунд, – така, така...

Джини прекрати бойния си танц, когато рекох:

– Може би е по-добре да му позвъните, доктор Грисуълд?

Дребничкият доктор кимна.

– Ще му позвъня от кабинета си, а вие оттук ще виждате и чувате всичко.

Наложи се няколко минути да почакаме. Притиснах силно Джини към себе си. Някои тихичко разговаряха, други безсилно се бяха отпуснали на столовете. Само Бойаи беше бодър – чрез Сварталф той задоволяваше ненаситното си любопитство, изследвайки всичко в лабораторията, сякаш беше обикновен посетител. Но нека не забравяме – пред нас беше един от най-големите учени сред всички хора, които ще живеят на

Земята, докато тя съществува... Страшно много го интересуваше как се развиват нещата на нашата планета и изпадна във възторг, когато Янис му измери отнякъде подшити броеве на списание „Световна география“.

Телефонът оживя – чу се звън.

– Извинете, че ви накарах да чакате – рече Грисуълд, – но не можах да ви се обадя по-рано. С какво мога да ви бъда полезен?

Фебереецът назова името си и показва карта.

– Опитвам се да открия мистър и мисис Матучек. Вие ги познавате, нали?

– Е, да... Отдавна не съм ги виждал – Грисуълд хич не умееше да лъже.

Лицето на Блестящия нож стана сурово.

– Моля, изслушайте ме, сър. Днес се върнах от Вашингтон. Ходих там заради тях. Много е важно. Разпитах подчинените си. Мисис Матучек е изчезнала и изобщо не могат да я открият. Мъжът ѝ известно време се намирал в защитена от външно наблюдение зала за съвещания. Никой не го е видял да я напуска след работно време. Изпратих човек да го потърси, но напразно. Моите хора са фотографирали всички, които са влезли в сградата. Сътрудниците от криминалната лаборатория са разпознали вас сред другите участници в срещата. Продължавате ли да твърдите, че семейство Матучек не са при вас?

– Н-не. Няма ги... Какво искате да правите с тях? Да ги обвините в криминално престъпление ли?

– Докато не са замесени в такова – не. Но ми е дадена специална писмена заповед, с която се нарежда да не бъдат допуснати някои действия, които семейство Матучек вероятно ще пожелаят да предприемат. В такъв случай, както те, така и всеки, който им окаже помощ, еднакво подлежи на арест.

Грисуълд се оказа юнак. Надви уплахата си и занарежда, като пръскаше слюнки:

– Честна дума, сър, възмутен съм от подтекста на думите ви. При всички случаи заповедта следва да бъде връчена на онези, за които е предназначена, тоест на мисис и мистър Матучек. Иначе тя няма законна сила. Дотогава не ограничава нито техните, нито на съучастниците им действия.

– Правилно... Нали не възразявате да дойда и да огледам помещението? В което се намирате сега. Може би все пак са там. Без вие да знаете.

– Не, сър, възразявам. Вие не бива да идвате тук.

– Бъдете благоразумен, доктор Грисуълд. Освен всичко друго, нашата цел е и да ги защитим от самите тях.

– Подобни намерения са присъщи на сегашната администрация. Но на мен те не ми се нравят. Довиждане, сър.

– Ей, почакайте – Блестящия нож понижи глас, но това не смекчи тона му. – Вие не сте собственик на сградата, в която се намирате.

– Само че аз отговарям за нея. „Трисмегист“ е частно владение. Мога да упражнявам управлението на тази сграда по свое собствено усмотрение. И забранявам достъпа в нея на вас... и на вашите слуги.

– Но не и ако дойда със заповед за обиск, професоре.

– Тогава ви съветвам по-скоро да си я издействате – и Грисуълд прекрати телефонното вълшебство.

Ние в лабораторията се спогледахме.

– Колко време ни остава? – попитах.

Барни вдигна рамене.

– Не повече от трийсетина минути. Феберейците сигурно са вече на път.

– Има ли смисъл да се опитаме да избягаме оттук? – въпросът беше на Джини.

– Не бих ви съветвал. Вероятно всичко наоколо е под наблюдение още преди Блестящия нож да бе потърсил Грисуълд по телефона. Мисля, че той е изчакавал единствено за да разбере какво правим тук. Заповядали са му да предприеме решителни действия само в краен случай.

Джини се изправи.

– О'кей, тогава отиваме в Ада – горната й устна потрепна. – Направо в Ада. Не бива да изпуснем тази възможност. Няма време да се подготвяме.

– А! – Барни се преви, сякаш го ритнаха в корема. – Не, вие сте полудели! Без подготовка, без да имате нужната екипировка...

– Ще се задоволим с това, с което разполагаме – настоя Джини. – Ще се възползваме от съветите на Бойаи. Докато сме тук, Лобачевски също има право да ни помага. Ще спечелим – на наша страна е ефектът от неочакваното ни появяване. Демоните не ще успеят да организират силите си. Нахлуването ни, повтарям, ще бъде твърде неочаквано за тях. А щом излезем извън границите на американската юрисдикция, Блестящия нож няма да има законно основание да ни принуди чрез вълшебство да се върнем. И няма да ни пречи. Ако спрете помощта си, това навярно ще означава нашата смърт. То ще е равно на убийство. Освен това

подозирам, че и Ножа е на наша страна. Съвсем не му харесват действията, които е задължен да предприеме. По-скоро ще ни предложи своята помощ. – Джини приближи до Барни, взе ръката му с две ръце и погледна от долу на горе прорязаното му от бръчки лице. – Не ни пречете, стари друже – помоли го тя. – Трябва да се съгласите с мен.

Болеше ме, като гледах как се мъчи Барни. Но в края на краищата той яко изпсува и даде заповед. Хората се хванаха на работа.

В залата влезе Грисуълд.

– Вие вече... О! Не можете да тръгнете веднага!

– Не можем да не тръгнем – казах аз.

– Но вие... дори не сте обядвали! Силите ви ще отслабнат и... Добре де, знам, че не мога да ви спра. Понякога оставаме да работим до късно и затова в лабораторията имаме хладилник с хранителни продукти. Ще отида да видя какво има вътре.

Ето тъй тръгнахме да шурмуваме Ада! Янис даде на Джини чантата си, която се носеше през рамо, а Барни ми връчи якето си. То ми беше голямо, тъй че се наложи да скъсим ръкавите му. Натъпкахме чантата и джобовите на якето със сандвичи с фъстъчено масло за нас и консерви с пушена селда за Сварталф-Бойаи. Взехме и четири кутии бира.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Що-годе имахме екипировка. Тя се намираше главно в чантичката на Джини. Там беше и донесеното от доктор Ашман удостоверение за раждането на Валерия. Инструкциите му как да го използваме бяха основната причина да го поканим на съвещанието. Сега-засега Джини бе прибрала документа в чантичката си, а нея – в сutiена си.

Никой, дори нашите геометри не знаеха със сигурност какви средства ще се окажат ефикасни в Ада, а какви – не. Лобачевски можа само да ни каже, че там религиозните символи не притежават силата, която имат тук. Действието им се основава на милостта на Всевишния, а всички знаят, че жителите на Ада не са способни да обичат. Нещичко ни предлагаше езичесвото. Неговите понятия за чест и справедливост не значеха нищо там, закъдето се бяхме запътили, но понятията за сила и изкупителна жертва – да. И макар че са изминали векове от последното поклонение, отслужено на езическите богове, в символите им все още съществуваше достатъчно сила и могъщество.

Както винаги, Джини закопча деколтето си с брошка с изображението на сова: знак, че е дипломирана магьосница. Грисуълд изнамери отнякъде миниатюрна жълтеникаво-зелена плочка с ацтекски произход. Върху нея имаше гротескно изображение на озъбен пернат змей. Прикрепих плочката към фенерчето си за трансформиране и го скрих под ризата си. Малко смутен от погледа на Карслунд, Барни бръкна в джоба си и извади сребърна висулка с формата на чукче – копие на онези, които са носели викингите. Тя беше на жена му, но Барни си я беше присвоил и я носеше като талисман. Сега надяна верижката с висулката на врата на Сварталф.

Нямаше смисъл да мъкнем огнестрелно оръжие. И двамата с Джини стреляхме добре, но това се отнасяше за евклидовото пространство. А щом заради променящата се гравитация траекторията на изстрела се променя до неузнаваемост, по-добре е да забравим за огнестрелните оръжия. Въоръжихме се със саби – прикрепихме ги около кръста си. Сабята на Джини беше съвременна изработка, от стомана „Солинген“, предназначена главно за магьосническите ритуали, но бе добре наточена. Моята бе по-древна, ала също притежаваше магическа сила. Беше тежко, сигурно оръжие, обходило моретата – било е абордажна сабя на пирата Декартур.

Въздухът също можеше да се окаже проблем. Адът се слави с безчестието си, пък и във всяко отношение той е мръсно място. Запасихме се с дихателни апарати за подводничари. Ако човек се превърне в русалка или друго подобно създание, най-добре е да му помага маг или вещица. Но такива специалисти са малко, затова подводничарите често пъти се задоволяват с обикновена кислородна бутилка и маска. Маските могат да бъдат различни по вид и по размер и за различни животни, тъй че намерихме подходящ комплект за Сварталф. Към резервната бутилка взех още една маска – за Вал, ако всичко мине добре.

С това екипировката ни се изчерпваше. Да имахме време, щяхме да се подготвим по-добре. Да си вземем не две метли, а дракон, дори два – единия можехме да натоварим с най-различни неща, за да посрещнем подготвени всяка изненада, която може да предвиди групата за стратегически анализ. Но времето не стигна, пък и нали имахме единствен по рода си съветник. Може би това ще ни помогне.

Докато ние заедно с няколко помощници се стягахме, Барни и Нобу също не стояха със скръстени ръце. Те подготвиха прехвърлянето ни. Почти бяха привършили, когато в последната минута ги помолих да направят още нещо, и то колкото се може по-скоро.

Начертах в центъра една фигура (няма да ви кажа точно каква). Около нея поставиха във формата на петогълници осветени свещи. Отгоре, от една греда с помощта на макара се провесваше, тъй че можеше да бъде спусната бързо, огромна камбана, която издаваше неприятни звуци. Тя бе предназначена за обменната маса, която ще бъде изхвърлена от Ада. Може да е живо същество или някакъв газ, изобщо нещо, с което ще ни бъде трудно да се справим.

– След прехвърлянето ни – казах – веднага сложете тук няколко килограма от кое да е вещество. Разбира се, ако не се окаже, че е опасно да се пхатете отдолу.

– Какво? – изумено рече Барни. – Но това ще даде възможност на който и да било преследвач... да извърши много лесно прехода.

– Каквото и да се окаже под камбаната, то не може да излезе извън границите на фигурата – напомних му. – Ще действаме много бързо. Бъдете готови да обедините цялото си вълшебство, за да не се върне обратно. Не съм наясно какво ще открием, може и да има голямо научно значение. На хората им е нужно да узнаят повече за Ада. Макар че най-вероятно е да не успеем да вземем никакъв трофей оттам. Но все пак подгответе замяната.

– Добре! Като за луд човек разсъждаваш доста разумно – Барни

изтри очите си. – Пусто да остане, май съм хванал някаква алергия.

Когато се сбогувахме, единствено очите на Янис останаха сухи. А в мозъка ми равномерно и печално звучеше чуждата мисъл:

– Стивън Антонович, Вирджиния Уилямовна и котарако, навярно притежаващ собствена душа! Повече не мога да ви помагам. Длъжен съм да остана обикновен наблюдател. Само че такъв, който задоволява собственото си любопитство. Не ще ви натоварвам и с мъката, която тази необходимост поражда у мен. Повече нито ще усещате, нито ще осъзнавате моето присъствие. Сбогом. Бог да ви благослови!

Почувствах, че си отива от съзнанието ми – като сън, който избледнява, когато, събудил се, се опитваш да си го спомниш. Скоро от него остана само усещането, че в продължение на два-три часа с мен се е случило нещо хубаво. Или не, не е точно така. Предполагам, че за спокойствието си през следващите минути съм задължен на неговото незримо присъствие. Той не можеше да не помага. Той бе Лобачевски.

Ръка за ръка, хванали в другите си ръце по една метла, аз и Джини влязохме в очертанятия на фигурата за контакт. Пред нас гордо пристъпваше Сварталф. По средата спряхме, за да се целунем и да си пошепнем няколко последни думи. После бавно нахлузахме маските, а останалите започнаха вълшебството.

Залата отново потъна в мрак. Усетих как се натрупва енергия. Трясна гръм, подът под краката ни се разлюля. Виждах приятелите си отдалече – вече висях над главите им. През засилващия се грохот чух как моята магьосница започна да чете написаното на пергамента – името „Виктрикс“, и природните сили ни пренесоха там, където се намираще тя.

Залата, звездите, Вселената – целият свят се завихри около нас, намирахме се в центъра на ураган. Въртеше се все по-бързо и по-бързо, докато се превърна в гигантска мелница. После остана само един рев – също като грохота на гигантски водопад. Въртеше ни, давеше ни, всмукваше ни безкраен водовъртеж. Последен проблясък на угасващата със страшна скорост светлина. И когато достигнахме края, светлината умря.

Там, в самия край, ни очакваше такъв ужас, че никога не бихме се осмелили да го погледнем. Никога, ако не беше нашата дъщеря Валерия-Виктрикс.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Навярно за миг съм изгубил съзнание. За миг, а може би за милион години? После внезапно, сякаш натиснаха някакво копче, започнах да разбирам, че пътешествието ни свърши и че сме пристигнали някъде.

Някъде, където и да е. Притиснах Джини до себе си. Гледахме се и се опипвахме с треперещи пръсти. Бяхме цели-целенички. Сварталф също беше добре – не изискваше специално внимание, значи с него всичко бе минало благополучно. Бойаи тутакси го принуди да тича по разширяваща се спирала, за да разучи обстановката.

Внимателно повдигнах маската и поех въздух. Той бе ужасяващо студен. Духаше пронизващ до костите вятър. Но въздухът изглеждаше чист, по-точно – стерилен.

Стерилност. Всичко тук бе просмукано с нея. Небето изглеждаше абсолютно и безпределно черно, но ние по някакъв странен начин виждахме звезди и планети, подобни на безобразни купища сгурия. Очите ни ясно различаваха, че и едните, и другите се движат по хаотични траектории. Това бяха петна от още по-дълбока тъмнина, която означаваше не липса, а направо отрицание на светлината. Стояхме напред гола равнина – сива, плоска, равна, сякаш отлята от железобетон. Наоколо нямаше нищо освен разхвърляни навсякъде камъни. Сред тях не можеха да се намерят два еднакви, но всички бяха безформени. Почвата излъчваше светлина. Не се различаваше какво има в далечината. Струваше ни се обаче, че равнината е безкрайна – нито хоризонт, нито някакви препятствия за окото, нито движение, нито звук – свят, лишен от посоки. И над всичко – печалният писък на вятъра.

Случвало ми се е да виждам какви ли не гадории, но подобно нещо... Не, все пак най-ужасното бе и си остава копието на дъщеря ни в детското креватче.

Джини също свали маската си и като мен я окачи на бутилката. Цялата трепереше от студ. Беше се обгърнала с ръце, та поне малко да се сгрее.

– Аз м-мислех, ч-че ще се озовем сред пламъци – рече тя. Подходящо изказване. Впрочем в исторически моменти се правят само такива.

– Данте описва седмия кръг на Ада като място, където царства студът – бавно й отвърнах. – Изглежда той е знаел нещо по въпроса. Къде сме?

– Не зная. Ако вълшебството с името е успяло, ако изобщо нашето вълшебство е успяло... ние сме на някаква планета... При условие, че в случая думата „планета“ има някакъв смисъл... Вал би трябвало да е тук. Наблизо. Или по-точно ще бъде. (Естествено, ние направихме всичко възможно да пристигнем по-рано от нея във времето).

– Не ми прилича на онова, което разказвах предишните експедиции.

– Не, техният пренос бе друг. Ритуалите ни бяха различни. Освен това ние се движехме срещу течението на времето, така че ще ни е по-лесно да се върнем.

Междувременно Сварталф изчезна зад един камък. Това не ми хареса.

– Kommen Sie zuruck!⁴⁷ – закрещях, мъчейки се да надвия свистенето на вятъра. – Retournez vous!⁴⁸

Нямах време да се учудя, като разбрах, че преди прехвърлянето ни Лобачевски е запечатал в моя мозък френски и немски език. Ей Богу – и руски!

– Идвам – чух глас зад гърба си. Обърнах се. Котаракът изчезна... там, а сега идваше към нас от обратната страна.

– Изкривяване на пространството – каза Джини. – Виж, Сварталф стъпва твърдо, а следите от лапите му са на зигзаг, като че ли е пиян. Той се движи по крива линия. Така е само на някакви си пет-шест метра. А какво ли щеше да е, ако беше на няколко километра от нас?

Огледах се, присвил очи.

– Всичко изглежда праволинейно.

– Така и трябва да бъде, докато сме неподвижни. Бр-р... Да направим нещо, за да стане по-топло.

Тя извади от чантичката си сгъваемата вълшебна пръчка. Звездата на върха и не блестеше, а едва тлееше, но телата ни обгърна ласкавата топлина, излъчвана от нея. Честно казано, стана дори прекалено горещо, аз се изпотих. Вероятно Адската вселена обладаваше такава висока ентропия и процесът на термодинамично разпадане в нея бе толкова всеобхватен, че и слабото въздействие предизвика голям ефект.

Сварталф вече бе до нас. Огледах с безпокойство равнината и промърморих:

– Очакват ни големи трудности. Какво можем да им

47. Върнете се обратно! (нем.)

48. Върнете се! (фр.)

противопоставим?

– Две обстоятелства са благоприятни за нас – отвърна ми Джини. – Първото: вълшебството на прехвърлянето се оказа наистина ефикасно. Влиянието му продължава. То ни пази и до известна степен изравнява флукуациите. Благодарение на него обстановката прилича на земната. Второто: демоните предварително са знаели къде и кога да чакат предишните експедиции. Имали са достатъчно време да подготвят най-различни гадни номера. А ние се промъкнахме тук незабелязано – тя отбеляза къдрицата от челото си и добави твърдо: – Мисля, че едва когато погледим, ще възникнат проблемите.

– А трябва ли да вървим?

– Да. Откъде накъде похитителят ще се върне именно тук, в пустинята? Нямаше как да се озовем точно на нужното място. Помълчи малко, сега ще определя посоката.

Тя вдигна нагоре пергаментата с името „Виктрик“ и изпя заклинанието. Вълшебната пръчка недвусмислено се обърна към нужната посока. Ала магическото кристално кълбо си остана тъмно – никакъв намек колко дълъг ще е пътят ни и какво ни чака напред. Твърде странно бе пространство-времето тук.

Хапнахме, пийнахме бира, отпочинахме малко – и поехме. Джини със Сварталф, който седна на дъгата на седлото, летяха отпред, а аз – малко по-назад и надясно. Метлите работеха зле, движеха се бавно. Защитният екран изобщо отказа да се включи и ние бяхме съвсем открити за духащия отдясно вятър. Затуй пък успяхме да се вдигнем нагоре и да изравним полета си, преди той да се засили.

Изведнъж започнаха зрителни изкривявания. Гледах – и ръката ми все по-силно стискаше лоста за управление. Сварталф, Джини, камъните долу – всичко се набръчка, започна да се свива и да се втечнява. Всичко стана неприлично карикатурно и една гадна карикатура се сменяше от друга, още по-гадна. Сякаш от телата провисваха късове месо, източваха се като капки, изтъняваха и се удължаваха, после се откъсваха и изчезваха. Звучите също се промениха. Пронизителният писък премина в какофония: вопли, тътен, бръмчене, като че ли някой бързо произнасяше заплашителни думи. Почти ги разбирах. Те вибрираха под прага на чуваемостта, но тялото ми ги усещаше.

– Не обръщай внимание! – закрещях аз. – Това е Доплеров ефект⁴⁹... – но викът ми не можа да пробие хаоса.

Внезапно жена ми започна да се отдалечава, отлиташе, въртейки се, сякаш бе откъснат от вятъра лист. Опитах се да летя след нея, направо

сред поривите на вятъра, от който ми изскачаха сълзи от очите. Но колкото повече отклонявах курса си към метлата на Джини, толкова по-бързо тя се отдалечаваше от мен.

– Бойаи, помогнете ми! – завиках в празното пространство и пустотата ме погълна.

Плъзгах се надолу по някаква невъзможна и безкрайна крива линия. Метлата не можеше да излезе от пикирането. Не – мъчех се да се преборя със себе си и със страха си, – няма да падна! Полетът скоро ще се изравни, скоро, когато бъде над онези...

Купчината камъни, към която косо падах, се оказаха не камъни, а планинска верига. Бурята се кикотеше на усилията ми. Метлата се тресеше под мене. Теглех с всички сили лоста за управление, мучах заклинания, но нищо не можех да сторя. Няма да успея да се приземя, ще се врежа в канарите...

...Вероятно съм прелетял няколко хиляди километра, не по-малко, иначе щях да забележа тези остри върхове сред безкрайната равнина... Изгубих Джини... Изгубих Вал... Може би ме очаква смърт, но нямам право да губя надежда...

– Ию-у-у! – Този звук проряза общия шум и хаос. Рязко се обърнах и едва не паднах от седлото – към мен се носеше Джини. Развяващите се коси на жена ми пламтяха, звездата на вълшебната ѝ пръчка отново сияеше като Сириус. Метлата управляваше с ноктестите си лапи Сварталф, тоест Бойаи. Жълтите му очи искряха, святакаха белите му зъби. Муцуната на котарака приличаше на муцуна на пантера.

Вече летяха редом с мен. Джини се наведе и хвана ръката ми. Сякаш ток премина от нейната длан по цялото ми тяло. Наблюдавах как котаракът управлява метлата и повтарях движенията му. У нас, на Земята, подобно пилотиране би довело до катастрофа, но тук само направихме завой и започнахме да се издигаме.

Как да ви обясня това? Представете си, че сте плоско, митично създание... Макар че всяко живо същество е митично създание... Е, добре, вие сте плоско същество, живеешо в пространство с две измерения. Две, не повече. Живеете в повърхността. Да, да, именно „в“. Щом това е плоскост, геометрията ѝ се подчинява на евклидовата геометрия, която сме учили в училище: успоредните линии не се пресичат, най-късото разстояние между две точки е правата линия, сборът от ъглите на

49. Доплеров ефект – изменение на дължините на вълните, възприемани от наблюдателя поради движението му спрямо вълновия източник. Бел.прев.

триъгълника е 180 градуса и т.н.

Сега си представете, че някакъв триизмерен гигант ви измъква и ви спуска върху повърхност с друга форма, например сфера. Ще откриете, че пространството се е променило по фантастичен начин. Линиите върху сферата са паралели и меридиани, което предполага, че имат крайна дължина. Разстоянието между две точки е толкова по-малко, колкото линиите на измерване са по-близо до дъгата на най-голямата окръжност. Сборът от ъглите на триъгълника се оказва променлива величина, винаги по-голяма от 180 градуса, и т.н. Ако все още не сте си изгубили ума...

Представете си конус, хиперболоид, тела, получени от въртенето на логаритмични и тригонометрични криви, тяло, получено от въртенето на лентата на Мьобиус... Представете си всичко, каквото можете. А сега си въобразете планета, където непрекъснати урагани разпенват водите и където обикновените физични закони не действат. Във всяка отделна точка повърхността има своя форма, която не остава постоянна във времето... Превърнете двете измерения в три, сетне в четири. Прибавете още едно – оста на времето. Възможно е темпоралните оси да са повече – така предполагат някои философи. После добавете хиперпространството, в което действат паранормални сили. Нека там са в сила законите на хаоса и омразата. И вие ще получите известна аналогия с Адската вселена.

Тогава бяхме попаднали в седловидна точка. Ето защо Джини се понесе на една страна, а аз на друга. Пътищата ни се разделиха заради изкривяването на пространството. Опитът ми да я догоня беше безполезен. В моята област линиите на посоката към нея рязко извиваха в съвсем друго направление. Направих грешка и се мятах от геометрия в геометрия. Оказвайки се в огромна гънка на пространството, аз се понесох към гибел.

Нито един смъртен не може да избегне приготвената му участ. Но Бойаи не бе смъртен. Преди повече от сто години духът му се бе освободил от скъпоценната за всеки човек, ала толкова ограничена по възможности плът. Към природния му гений са се добавили знанията и уменията, придобити през тези години. Математикът успя да постигне взаимно разбиране с Джини и да се възползва от помощта ѝ. Така че тялото на Сварталф за него от капан се превърна в оръжие, с което можеше да се разпорежда по свое усмотрение. На Бойаи моментално му стана ясно как се променя всичко наоколо, мигновено състави и реши наум уравнението, според което се извършваха промените. Изчисли свойствата им,

точно предвиди следващите вариации на изкривяването на пространството. И всичко това за частици от секундата. Лавираше във вихъра на измененията като футболист, устремил се към заветната врата.

Той победи. И тъй като не разполагаше с друг глас, запя песен, която пеят котарациите след успешен бой със съперника си или след съвкупление със самка. Рязко променяйки курса, ние полетяхме над планините и се устремихме към нашата цел.

Пътят ни не беше постлан с рози. Не биваше нито за миг да отслабваме бдителността си и се налагаше да реагираме светкавично. Често грешахме и за малко не катастрофирахме. Наложихме се за миг да пусна ръката на Джини. Метлата отново се отклони встрани. На един завой пък едва не се сблъскахме. После под въздействие на изключително мощно гравитационно поле пространството рязко се огъна и метлите ни без малко да се забият в земята... От тласъка очите ми изхвъркнаха от орбитите, а стомахът ми се качи в гърлото. Завъртяхме се като пумпали, когато силата на тежестта мигновено спадна. Прелетяхме през гънката на пространството, вместо да я заобиколим, и внезапно се озовахме на друго място. Попаднахме в област, където в хиперпространството имаше толкова малко енергия, че метлите престанаха да работят. Измъкнахме се оттам благодарение на инерцията и на аеродинамичните им свойства...

Досега имаше сили да летим. Видяхме, че равнината свършва с планинска верига. На километри наоколо – купища скелети. И пропаст, която сякаш нямаше край. И море от лава, над което се издигаха огнени езици и стълбове дим. Бързо нахлузихме маските си, преди лютивият пушек да разяде дробовете ни. Краят на равнината бе още далеч, но да летим стана сравнително по-леко, полетът не изискваше цялото ни внимание. Възползвахме се от това. Джини извади кълбото – бледото сияние показваше, че целта ни е близко.

Пуснах ръката ѝ. Не ми се искаше да го правя, но ръцете вече ни боляха от напрежение – ако не се бяхме хванали, пак щяхме да се отклоним в различни посоки. Известно време се придвижвахме сред тишина, оглеждахме се.

Тишина... Вятърът остана някъде назад. Нищо не нарушаваше тишината, само шумът от прорязвания от метлите въздух. Миризмата на гробище ставаше по-силна. Задъхвахме се от топлия, пропит с гадна воня въздух, но все пак можеше да се диша. Небето пак беше черно, а на него – по-черни от самата чернота – бавно пълзяха планети. Понякога почти над главите ни прелитаха огромни метеорити. Скоростта им не бе

много по-голяма от нашата. Те изчезваха извън пределите на затворената атмосфера на този свят без хоризонти.

От време на време пламваше експлозия и всичко къртеше от боботещ грохот.

Както и преди, пътя ни осветяваше единствено унилата светлина, излъчвана от почвата. Вече летяхме покрай огромно блато, огромно като всичко в този свят. В далечината се забелязваха други блата и езера и там, където кипваше гнилостната пяна, повърхността им матово проблясваше. Извисяваха се дебели и криви дървета с преплетени клони. Над водата, в която плаваха остатъци от дървета, коленичеха мрачно кипариси. Мъртви бяха тръстиките, обхванали в плътна прегръдка бреговете. През сумрака пълзяха жълти изпарения. Средата на блатата се разтваряше в мъгла, която бавно набъбваше и изхвърляше все нови и нови езици.

Далеч напред ниско надвисналите облаци се обагряха с тревожна червеникава светлина. Внезапно пространството потрепери и ние се оказахме под него.

Оглушаваха ни звуци, буря от звуци: вопли, барабанен бой, виене на тръби. Облаците се разтвориха и се появи празно пространство, в което гореше огън, висок колкото кула. От него лъхаше страшна горещина. Стори ми се, че към нас е насочен огромен месарски нож. В пламъците се гърчеха и пищяха някакви същества – не можех да различа точно какви. А около огъня танцуваха хора – черни, кльошави като мумии и голи. Те ни съзряха и оглушителен вик проряза пращането на пламъците. Тамтамите захванаха да бият в хор: „Бум-та-та-бум. Бум-та-та-бум.“ От обезлистените дървета изхвъркна ято птици. По големината и окраската приличаха на ястреби, но черепите и лапите им с безмилостно извити нокти бяха оголени и лишени от плът.

Сварталф засъска предизвикателно, даде газ и птиците изостанаха. Внезапно на няколко километра пред нас също забарабаниха тамтами. А зад тях, шепнешком, още и още: „Бум-та-бум. Бум-та-та-бум...“

Джини ми махна с ръка и аз се приближих до нея. Видът ѝ бе мрачен.

– Ако не греша – рече тя, – това са „говорещи барабани“ и новината за нас се предава все по-надалече.

Лявата ми ръка стисна дръжката на сабята.

– Какво ще правим?

– Ще променим посоката. Ще се опитаме да минем от другата страна.

След страшната горещина на огъня вятърът ни се струваше почти приятен. Сега въздухът бе прохладен, чист, без зловония. Прелетяхме над редица от долмени и моментално стана студено. Под нас се простираше гола пустош, в нея растяха само вечнозелените храсти на калуната. Там се биеха две армии. Сигурно правеха това столетия наред: мнозина бяха облечени с плетени ризници и с островърхи шлемове, другите – в кожи и дрехи от грубо платно. Оръжието им беше мечове, брадви и копия. До нас достигаха звън на желязо, тътрене на крака, носещи смърт звуци на попаднал в целта удар. Но нито викове, нито тръби, нито дори мъчително като стържене на пила дишане. Мъртъвците продължаваха да се сражават изморено и безнадеждно. И тази война няма да има край.

Преминахме над пустошта, завихме и отново се устремихме към целта си. Прелетяхме над гора от бесилки, над река, чийто шум приличаше на плач. Поривите на вятъра ни опръскаха с капки – те бяха топли и солени. Изтърпяхме горещината и отровните изпарения, издигащи се от пътища, по които пълзяха някакви механични талиги. Предницата на всяка почти опираше нос в задния край на предишната. Ширината на тази мрежа от пътища достигаше няколко километра, а дължината ѝ не зная, нито и с каква цел е била създадена. После прелетяхме над окопи и ями от взривове. И тук не се бе запазило нищо, освен ръждясало оръдие и едно знаме, забито в чест на някаква победа. То отдавна беше излиняло, сега цветът му бе сивкав.

Хълмовете се точеха безкрай, устремяваха се все по-нагоре и последната верига беше толкова висока, че трябваше да си сложим маските. Летяхме през теснини, пазейки се от падащите отдолу нагоре камъни.

Зад планинската верига пред погледа ни се разкри пак безкрайна, осеяна с големи кръгли камъни равнина. Далеч напред се извисяваха гигантски черни кули. От такова разстояние изглеждаха като играчки. Магическото кълбо цялото засвети, вълшебната пръчка подскочи в ръката на Джини, сочейки кулите.

– Кълна се в Хеката⁵⁰ – извика Джини. – ЕТО ГО!

50. Хеката – в гръцката митология – богиня на мрака, нощните видения и чародейства. Бел. прев.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Летяхме плътно един до друг. Въздухът пак бе студен и с вой и плач се носеше покрай нас. Миришеше на сярра и мокро желязо. Метлите ни се издигаха все по-високо, кракът на Джини докосваше моя, движенията ни бяха точно съгласувани.

Наблюдавахме кълбото. Сварталф-Бойаи бе проверил главата си под ръката на Джини и също гледаше. На такова близко разстояние, пък и пространството бе почти със земната геометрия – магическото кълбо работеше добре. Джини оправи настройката и ние видяхме замъка. Той бе свършено черен, а размерите и формата му – чудовищни! Но имаше ли изобщо форма? Беше се разпъзлял на всички страни, протягаше се нагоре, подземията му навлизаха дълбоко под земята. Нищо не съединяваше отделните му части – нищо, освен чудовищна грозота. Тук извисяващ се над кубическа кула островърх покрив, там кубе, обсипано с издутини като с цирей, а от другата страна – огромен каменен зъбер, надвиснал над врата с неправилна форма... Цели квадратни километри уродливост, построена без всякакъв план. И гъмжило от дяволи с най-различен облик.

Опитахме се да надзърнем през стените, но не проникнахме много надалеч. Успяхме да различим подобни на пещери помещения и лабиринти от коридори. Всичко обаче бе наситено със силата на злото. На нас ни провървя, защото макар и смътно, все пак видяхме нещичко.

Внезапно от замъка долетя мисъл... Не, не мисъл, а вълна от такава мъка, че Джини силно извика, а на мен от прехапаната ми устна потече кръв. Включихме кълбото, прегърнахме се и зачакахме да ни мине треската.

– Не се поддавай – Джини се освободи от прегръдката ми. – Времето ни е малко.

Тя отново включи магическото кълбо и произнесе заклинание за предсказване. В нашата Вселена то рядко имаше успех, но бяхме разбрали от Лобачевски, че координатната променливост на Долния континент му дава известни шансове. В кълбото се появи панорамно изображение, после то се задвижи и се разгърна в едър план. Видяхме някакъв двор с формата на неправилен седмоъгълник, обкръжен от подобни на гърбици сгради с криви кулички. В центъра му имаше ниска каменна постройка със стени на буци, без прозорци и с една-единствена врата.

Островърхият ѝ покрив приличаше на отровна черна гъба и се издигаше над околните здания – сянката му се стелеше върху целия каменен двор.

Не можахме да погледнем вътре в къщата – по същата причина, както и преди. Впечатлението ни обаче бе, че тя по някакъв изопачен начин прилича на параклиса от нашия свят.

– Това недвусмислено и определено означава, че тя скоро ще бъде тук – каза Джини. – Трябва бързо да решим какво ще правим.

– И бързо трябва да действаме – отвърнах аз. – Я дай по-едър план.

Джини кимна. Изображението се промени – сега гледахме отгоре. И отново видяхме многобройни тълпи, изпълващи замъка. Винаги ли са толкова възбудени? Сигурно не. Фокусирахме кристала на една група демони. Сред тях нямаше два еднакви – суетата е присъща на Ада. Цялото тяло на един бе покрито с игли и шипове, друг бе динозавър с пипала, трети – мърляв и разрошен шишко, чиито зърна на гърдите представляваха озъбени човешки главички. Крилата свиня, непрекъснато променящо очертанията си мръсно петно, гол мъж със змия вместо фалос, демон с лице на корема си, джудже върху тънички, страшно дълги за тялото му крака. И други, чиито вид е почти невъзможно да се опише... Направи ми впечатление, че повечето бяха въоръжени. Изглежда не познаваха огнестрелното оръжие. Но и средновековното може да докара немалко бели.

Променяйки настройката, наблюдавахме и други групи. Навсякъде цареше неправдоподобен безпорядък – нито дисциплина, нито поне взаимно уважение. Мятаха се като кокошки с отрязани глави. Всеки крещеше нещо, тичаха насам-натам, сблъскваха се и веднага започваха бой. Но непрекъснато някъде отвътре пристигаше оръжие, все по-често гротескни същества излитаха във въздуха и правеха кръгове.

– Вдигната е тревога. Прекрасно – рекох. – Бийте, барабани...

– Не мисля, че те знаят какво ще става – прекъсна ме Джини с нисък напрегнат глас. – Там, откъдето дойдохме, не е поставена никаква охрана. Нима Врагът не им е съобщил за нас?

– Май той избягва да се намесва лично. Както Лобачевски и вероятно по същите причини. Само може да изпрати някоя дребна риба да наблюдава. Освен това ние успяхме да дойдем навреме.

– Имай предвид също, че дяволските изчадия винаги са били много тъпи – рече Джини. – На злото не са присъщи ум и съзидателни способности. Предупредили са ги, че се очаква нападение – и виж каква сума-тоха се е вдигнала!

– Не ги подценявай обаче – отвърнах аз. – Идиотът също може да

причини смърт.

Замислих се.

– Ето какво ще направим, ако си съгласна. Отиваме направо там. Няма да можем да се скрием тъй, че да не ни видят, затова ще се наложи да действаме бързо. Тук пространството е почти като нормалното, метлите работят добре. Макар че... няма да успеем да се спуснем направо в двора, ще ни попречат. Виждаш ли онзи дворец – предполагам, че това чудовище представлява дворец... отляво, фасадата с колони като черва. Сигурно е на някоя голяма клечка. Логично ли е? В последния момент завиваме и се втурваме към истинската си цел. Ти влизаш вътре, установяваш параестествена защита и подготвяш вълшебството на завръщането. А аз ще пазя двора. Когато се появи Вал, ти ще понижиш със сабята си похитителя и и я вземаш. Става ли?

– Да. Ох, Стийв – по бузите и бавно се стичаха сълзи. – Обичам те!

Целунахме се за последен път там, в небето на Ада, а сетне се хвърлихме в атака.

Въздухът фучеше, прорязван от метлите ни, насреща ни се носеше мрачната крепост на Ада. Чух вика на Сварталф – вик на предизвикателство, и му отговорих. Не се страхувах. Разкарайте се, легиони на мрака, ние идваме да вземем дъщеря си!!

Забелязаха ни – грачене, квакане, вой, а отдолу воплите на другите. Във въздуха се стрелкаха крилати демони, ставаха все повече и скоро ятата им скриха черните звезди. Пляскаха стотици крила. Но оскъдният им ум не можеше да съобрази какво да правят по-на-татък. Ние приближавахме – стените на замъка ставаха все по-големи, те бяха нещо като граница и ние я пресякохме.

Джини изразходваше всичките си сили да отблъсква техните магии. Пръскайки сини искри, по защитното ни поле удари мълния. Тръсна гръм, замириса на сяра, облаци смъртоносен газ се издигнаха, обвиха ни плътно и се разсеяха. Не виждах и не чувах нищо, но ни най-малко не се съмнявах, че върху нас като дъжд се сипеха проклетия и заклинания и че наоколо ни се въртяха призраци и привидения – ту страшни, ту изкусителни. Всичко това бе отблъснато от защитата на Джини.

Тя обаче бе на края на силите си. С крайчеца на окоото си мернах бледото ѝ измъчено лице, челото и бузите ѝ бяха облени с пот, косите ѝ бяха залепнали. Устните ѝ непрестанно шепнеха заклинания. С едната си ръка държеше вълшебната пръчка, а с другата правеше движения. На предната седалка се мяташе Сварталф – пилотираше Бойаи. Още няколко минути и те просто няма да издържат.

Магията обаче извърши нужното, не можеха да ни стигнат. Атакующите изчадия вероятно в края на краищата го разбраха, спряха нападението си. Но над нас стремително пикираше орел с размерите на кон и с крокодилска глава.

Измъкнах сабята, надигнах се на стремената, закрепях: „Няма да го бъде!“ и ударих. В сабята се пробуди предишната ѝ сила. Улучих го, и то така, че едва не си изкълчих рамото. От отсеченото крило плисна кръв, дяволът зави и падна долу като камък.

Около дясната ми ръка се обви змия с крила на прилеп. Не успя да ме ухапе – с лявата си ръка я стиснах за врата. Аз съм вълк дори когато съм човек. Отхапах ѝ главата! Тъкмо навреме – едва успях да разсека нападащия Джини скат. Изфучахме по-нататък, аз се огледах назад: скаът падаше, а от корема му се сипеха вътрешностите му. После се опита да ни хване крилато куче. Наръгах го със сабята.

Завиха тръби. Ятото отстъпи, пляскайки с криле, грачейки, изпускайки остра воня. Настана обичайната за тях бъркотия. Стратегията ни имаше успех. Всички – и летящи, и нелетящи – отстъпиха, за да защитават двореца.

Както бяхме намислили, прелетяхме още стотина метра вътре в границите на замъка. Дворецът вече не можеше да се види – дяволите съвсем го скриваха с телата и крилата си. Вдигнах сабята си, давайки сигнал. Завихме надясно и полетяхме надолу, въздухът свистеше покрай нас. Отдолу се надигна буря от кръсъци.

Приземихме се с трясък напред заобиколен със стени двор, над него надвисваха върховете на кули. В мрака силуетът на „параклиса“ приличаше на купчина камъни. Скочих от седлото, втурнах се към вратата и натиснах дръжката. Вратата се отвори със скърцане и ние влязохме.

Сградата се състоеше от една-единствена стая, празна, само с олтар по средата. Влажни каменни стени. Помещението не беше голямо, отворено отгоре, закриваше го непрогледната сянка на кулите. Над олтара – Ръка на славата, от която се лееше слаба синкава светлина. На пода бе начертана фигура – същата, която използвахме и ние за прехвърлянето. И олтарът бе същият.

Сърцето ми глухо удари и спря.

– Вал! – изхлипах.

Мъчейки се да ме спре, Джини увисна на ръката ми. Нямаше да успее, ако Сварталф не се беше хвърлил под краката ми.

– Стой! – Джини се задъхваше. – Не мърдай! Това е копието!

Поех въздух, давайки се. Но как да понеса гледката на детското

креватче, което стоеше пред олтара?! Златните къдрици и безсмислените очи? Страшно бе да гледаш това поредно безчувствено, полуживо същество – обменна маса. Защото всъщност това беше домашен прах, съдържанието на Сварталфовото сандъче, утайка от кафе, употребявани салфетки и хартии, тенекени кутии с надпис „Супа на Кямпбел“...

В двора нахлу кипящ поток от дяволи. Прескачаха стените, извираха през вратите. Затръснах вратата на къщата и спуснах резето – то бе сигурно, здраво. Може би ще ни помогне да издържим няколко минути... Колко ли време ще ни е необходимо? Опитах се да си представя какво е станало. Похитителят безспорно бе малоумен дори според критериите на Ада. Той е чул проклятието на Мармидон. Сигурно много демони са го чули, но никой не е виждал възможност да се възползва от него. Само той е забелязал уязвимото място.

– Аха! – рекъл си е и е хукнал да гони слава. Не се е посъветвал с малцината демони, способни да мислят. Те биха могли да го разубедят. Постъпката му прекъсва връзката между Ада и Църквата на йоанитите. По този начин целият план на Врага за унищожаване на религията и обществото е заплашен с провал. А той го е разработвал от момента, когато е успял да заблуди първите привърженици на йоанизма.

Поради тъпоумието си тази твар не е могла да разбере как да реши проблема с импулса и количеството движение на прехвърляното тяло. Обменната маса практически би трябвало да е подобна по строеж на оригинала – демонът не е виждал друг начин (а самият той може безпрепятствено да преминава от една вселена в друга). Тогава изработва план: ще се появи в къщата ни, ще види как изглежда Валерия (през това време тя спи), ще се върне тук, ще създаде нейно копие и отново ще отиде да вземе дъщеря ни. За първата част на плана са му били необходими само няколко секунди, но Сварталф вече е предупреден. Самото отвлечане би трябвало също да стане бързо, ала котаракът е бил нащрек и се е нахвърлил върху него.

В същия миг (ако понятието едновременност изобщо има смисъл за различните вселени) започнал боят, в който Сварталф с цената на кръвта си се мъчи да защити Валерия. Гърлото ми се сви, наведох се към котарака.

– Всички ние закъсняхме освен тебе – пошепнах му и безкрайно нежно го погладих по копринената глава. Той мръдна уши с досада. При сегашните обстоятелства нямаше желание да се поддава на сантименталност. Впрочем, и ушите си споделяше с Бойаи.

Джини начерта около стените нова фигура, издигайки защита

срещу магиите на демоните. Не биваше ни най-малко да повредим олтара, магьосническият знак на пода или нещо друго. Те са необходими за връщането на демона. Ако те не са повредени, докато той е в нашия Космос, ще бъде нужно само да се произнесе заклинание. Също както другите символи и олтарът в лабораторията на Грисуълд са необходими за нашето връщане. Тъй да се каже – спасително въже. Един Бог знае какво ще стане, ако похитителят открие, че не може да се върне. Та в ръцете му е дъщеря ни... Оставяйки копието, той вече е напуснал дома ни. Това е ясно. Но и понятие си нямаме как точно ще стане връщането му и къде се намира сега. Ако направим някаква грешка, Врагът ще получи шанс да осъществи плана си.

Шумът отвън се засилваше – тропане, удари, звън, вой, грухтене, стонове, крясъци, плясък, съскане, лай, мучене. Вратата се разтресе. Удряха по нея с юмруци, с крака и копита. Време бе да се превърна във вълк. Свалих акваланга и горните си дрехи. Оставих само якето на Барни, като го омотах около лявата си ръка.

Тракайки със зъби, през стената се появи двуметрова паст. Изкрещях. Сварталф засъска. Джини грабна вълшебната пръчка и извика заклинание за изгонване на демони. Пастта изчезна, но оставаше опасността, че пак ще се появи.

Необходимо бе Джини да установи сигурна защита срещу проникващите през стената демони. Едва след това можеше да започне вълшебството на прехвърлянето. Този обред не биваше да се прекъсва поне докато между този „параелис“ и лабораторията на Земята не се образува макар и слабо поле. Иначе вълшебството ще се окаже безполезно. След като установи първоначалния контакт, Джини можеше, без да бърза, да създаде такъв баланс, че да се прехвърлим обратно. Но сега и дума не можеше да става за „без да бърза“. Така че защитата ѝ действаше слабо и бавно.

Глъчката отвън малко поутихна. Чух, че някой излая команда, после се разнесоха глухи удари, плачливи вопли – изглежда подтикваха обсаждащите с тояги. Ударите по вратата зачестиха – блъскаха с всичка сила с таран. Тя се разтресе.

Застанах отстрани. При третия удар вратата изхвъркна от пантите си. Първият дявол изпусна гредата, с която удряше, и се изтъркаля вътре. Малко приличаше на гигантска хлебарка. С един бърз удар го разсякох наполовина. Вече разполовен, той продължаваше да удря с крайници и се опитваше да ни достигне с ноктите си. С едната си лапа събори следващия – същество с огромни еленови рога. Използвах неочакваната

помощ и довърших падналия. Демоните изтеглиха гредата, препречила входа, но телата на убитите продължаваха да им пречат. Мракът още повече се сгъсти – толкова плътна бе тълпата пред вратата. Шумът отслабна, но продължаваше все така отвратително да вони.

Напред се изстъпи демонът, подобен на горилла с човешки нозе. Въртеше брадва с неговите размери. Удари, сякаш сечеше дърва. Заех каратистка стойка и избегнах удара. Бравдата се стовари върху камъните, разхвърчаха се отломъци. Сабята ми запя – бравдата падна. Бях отрязъл пръстите на гориллата. Демонът зави от болка и се хвърли към мен, с трясък се плъсна върху камъните, а аз го рязах по ахилесовото сухожилие. Не го доубих, защото мъчейки се да изпълзи, той пречеше на останалите. Кръвта гръмко пулсираше в ушите ми.

След него налетя същество, въоръжено с щит и меч. Две или три минути ние си разменяхме удари. Той бе добър боец. Някои удари парирах, а други приемах с лявата си ръка с омотаното яке. То вече бе изпонарязано. Щитът ми пречеше да достигна воина. Звънтенето на метала заглушаваше лудешките викове отвън. В мрака летяха искри. Той настъпваше, вече се задъхвах. После се досетих: изчаках да замахне отгоре и клекнах. За малко не го достигнах. Грабнах бравдата с лявата си ръка, промуших я между краката му и я дръпнах. Той падна, вратът му остана незащитен и аз ударих по него.

Скочих и хвърлих бравдата по следващото чудовище. То падна. Другото зад него се опита да ме набучи с копие то си. Изтръгнах го от ръцете му и го халосах по главата.

Повече желаещи нямаше. Сега-засега. Ожесточено ругаеха и се въртяха около вратата. Чувствах, че няма да издържа дълго. Единственият ми шанс бе да се превърна във вълк, защото така ще бъда по-малко уязвим. Хвърлих сабята и насочих фенерчето към себе си.

И веднага разбрах, че трансформацията се извършва бавно и трудно. Адските излъчвания й пречеха. Това беше мъчение – известно време бях съвсем безпомощен, нито вълк, нито човек. Гърчех се от болка. Един дявол с петелска глава закукурига радостно и се хвърли към мен, вдигнал кинжал. Дори да бях вълк, този удар щеше да ме довърши... Покрай мен като стрела прелетя Сварталф, скочи върху корема му и му извади очите.

Вече съм вълк! Отново заех поста си. Котаракът тичешком се върна обратно. Най-последно на демоните им просветна, че могат да се сражават и от разстояние: във въздуха полетяха камъни, ножове, копия, всичко, което им бе подръка. Повечето пъти не улучаха. Адът не е място,

където можеш да добиеш сръчност в мятането. Понякога все пак ме уцелваха, ала не ме раниха сериозно.

В края на краищата бомбардировката свърши. Доведени до състояние на крайна истерика, демоните се опитаха да преодолеят защитата ни с шум. Суматохата стана пълна. Дяволите падаха, търкаляха се, скачаха, кряскаха. Ругатни, удари напосоки и просто удари... Може би щяха да ни смажат с численото си превъзходство, но Джини приключи с установяването на параестествената защита и ми дойде на помощ. Сабята ѝ безпогрешно сечеше изчадията, които се опитваха да прескочат купчината тела.

Мнозина бяха убити, още повече ранени, когато най-сетне вълната се отдръпна. Приклегнах на задни лапи. Около мен – кръв, трупове, стонове. Нямах сили да помръдна дори езика си. Седях и жадно поемах въздух. Джини ме галеше по козината. Тук-там демоните бяха я достигнали – от драскотините течеше кръв, а изподраната ѝ рокля приличаше на бойно знаме. Благодарение на Сварталф обаче неприятелят не успя да ѝ нанесе сериозни рани. Погледнах го: котаракът си играеше с нечия откъсната опашка като с мишка.

Ето го най-важното нещо – начертаните на пода меко светещи линии. Разбира се, те не защитават от непосредствено физическо нападение, но сега вече магиите не са страшни за нас. За да разрушат издигнатите от Джини магически стени, ще им е необходимо много време. Повече, отколкото ние ще прекараме тук.

– Стийв, Стийв, Стийв – Джини най-сетне се справи с думите. – Ще се заема с подготовката за връщането ни.

– Halt⁵¹ – чу се от мрака.

Гласът бе хрипкав, в него звучеше хипнотичен ритъм, но не успокояващ, а, напротив, предизвикващ ярост и сляп гняв.

– Свалете оръжието, ние сме парламентъбори.

Дяволите, дори ранените, притихнаха. Шумът престана. Стана почти съвсем тихо. Онези, които можеха да пълзят, отпълзяха и се скриха в мрака. Разбрах, че гласът е на главния дявол, стопанина на този замък. Съдейки по начина, по който му се подчиняваха безпрекословно тези чудовища, той спада към върхушката приближени на Врага.

По плочите на двора затропаха ботуши. Пред нас се изправи главатарят на демоните. Учуди ме обликът, който си бе избрал. Не само гласът, но и видът му бе човешки. В него нямаше нищо забележително –

51. Стой (нем.)

среден на ръст, може би дори под средния, леко подпухнало лице, малки мустачки като четчица, върху челото му кичур тъмна коса. Облечен бе в нещо като кафява военна униформа без отличителни знаци. Но защо ли му е тази червена превръзка на ръката с древния знак на свастиката?

Сварталф остави играта си и настръхна. Освен смрадта от дявола, долових и миризмата на страх, идваща от Джини. Ако човек се вгледа в очите му, лицето му престава да изглежда обикновено. Обгърнала раменете си с ръце, Джини се приближи. Тя бе с четири-пет сантиметра по-висока от дявола и затова го гледаше отгоре.

– Какво искаш? – попита тя високомерно. Нарочно се обърна към него на „ти“, с това искаше да го оскърби. Джини не знаеше добре немски, но докато Бойаи се намираше в тялото на котарака, тя горе-долу говореше на този език, защото имаше постоянна мисловна връзка със Сварталф. (Защо ли князът на Ада предпочиташе немския? Тук се криеше някаква тайна, която не можах да разгадая.) А аз бях запазил у себе си достатъчно човешки черти, за да следя разговора.

– Аз ви питам същото – каза демонът. Местоимението „ви“ можеше да се тълкува двояко, но демонът говореше с тон, нетърпящ възражения. – Вие нахлухте в нашата родина, погазихте законите ни. Убихте и осакатихте доблестните ни воители, които се опитваха да осъществят правото си на самозащита. С гнусното си присъствие осквернихте Дома на посланията. Какво ще кажете за свое оправдание?

– Дойдохме тук, за да вземем онова, което ни принадлежи.

– Нима? Продължавайте.

Предупредително заръмжах, но Джини нямаше нужда от предупреждения.

– Ако кажа повече, можете да откриете начин да ни попречите. Но искам да ви уверя, че нямаме намерение да останем дълго тук. Скоро мисията ни ще свърши – по челото ѝ блестяха капчици пот. – На мен... На мен ми се струва, че ако за малко ни оставите на мира, ще бъде от полза и за двете страни.

Дяволът тропна с ботуш.

– Аз трябва да зная! Заповядвам ви! Това е мое право!

– Победените нямат права. Помисли си. През времето, което ни остава, няма да успеете да проникнете през вълшебната защитна стена и да я унищожите със сила. Единственото, което ще постигнете, са нови жертви. Не мога да повярвам, че господарят ти ще е доволен от такова разточителство.

Дяволът започна да жестикулира, гласът му се превърна почти в

крясък.

– Няма да допусна спорове! Що се отнася до мен, поражението не може да съществува. Ако ме победят, то ще е само защото предателите са ми нанесли удар в гърба. – Пред очите ни дяволът изпадна в транс. Речта му се превърна в грубо, но някак хипнотизиращо пееие. – Ще разкъсаме железния обръч! Ще унищожим шапката престъпници, заляла света! Чака ни победа! Не на капитулацията! Не на споразуменията! Предците ни зоват: „Напред“!

Цялата банда от чудовища подхвана този вик и зави: „Хайл!“.

– Ако искате да ни предложите нещо – добре. В противен случай се махайте. Нямам време за губене.

Лицето на дявола се сгърчи, но той се овладя.

– Не бих желал да допусна разрушаването на това здание. В тези камъни са вложени много труд и много вълшебна сила. Предайте се доброволно и аз ви обещавам, че ще се отнесат добре с вас.

– Каква цена имат обещанията ви?

– Например можем да обсъдим какви светски блага ще получи като възнаграждение онзи, който служи на правото дело...

Сварталф измяука. Джини стремително се обърна. Аз усетих нова миризма и също се обърнах. Похитителят се бе материализирал. В лапите си държеше Валерия.

Тя тъкмо се събуждаше. Отвори очички, обърна глава и поднесе юмруче към устата си.

– Татко – обади се с тъничко гласче. – Мамо?

Похитителят на дъщеря ни наистина беше дребничък и много лек на вид. Но тялото му бе покрито с броня, двете му гибонски ръце завършваха със смъртоносни нокти. Гърбът му бе целият с остри шипове. И най-сетне – мъничка главичка с далечно подобие на лице. От многобойните му рани течеше кръв, от увисналите му устни излизаха мехурчета пяна. Още не ни бе видял и продължаваше да се зъби с кретенска усмивка.

Като ни съзря, извика на английски: „Господарю, на помощ!“ , хвърли Валерия и се опита да се спаси с бягство. Сварталф му прегради пътя. Демонът вдигна лапа. Котаракът отскочи. Но Джини настигна демона и натисна с крак гадината към пода. Чу се хрущене. Чудовището диво закрещя.

Отново бях на поста си. Стопанинът на замъка се опита да се измъкне незабелязано зад гърба ми. Откъснах бая парче от прасеца му. Той избяга и се скри в мрака, където се суетяха ужасените му

приятелчета. Надвиквайки воплите им, дяволът закрещя:

– Ще отмъстя! Ще използвам секретното ни оръжие! Нека разруши Дома! Нашата гордост изисква удовлетворение! ТЪРПЕНИЕТО МИ СЕ ИЗЧЕРПИ!

Приготових се за нова схватка. И тя наистина почти започна, но князът на Ада успокои шайката си, надвика ги. Джини бе права: той не можеше да позволи нови безполезни загуби. Във вълчия ми мозък се мярна мисълта: „Добре, че не знае – сега те не биха били безполезни.“

Защото Джини вече не можеше да ми дойде на помощ. Тя бързо подаде Вал на Сварталф, но момиченцето се хвана за косите ѝ. За да я отвлече, котаракът (ведно с математика, разбира се) започна да танцува, шеговито да се заиграва с нея и да мърка. Чух звънлив смях, в който ромоляха сребърни звънчета и весел пролетен дъждец. Освен това чух как Джини започна заклинанието. То не биваше да се прекъсва. За да установи първоначалния контакт със Земята, ѝ трябваша около пет минути, без да ѝ се пречи. После ще може да откъдне. И пак ще ѝ е необходимо време, за да определи точната конфигурация на векторите и да набере нужното количество параестествена енергия. А сетне – самото връщане.

Някакъв невидим в тъмнината демон завика – хвърленият напосоки камък ме улучи. Бяха го хвърлили просто така, от злоба. Замръзнах до вратата – ще успеем ли?

Въздухът потрепери от грохот, земята се разтресе. Мяркаха се сенки, демоните пронизително виеха. Чух панически тропот – те бягаха. Страхът стисна с ледена лапа гърлото ми. Най-трудното нещо в моя живот бе мигът, когато се заставих да остана на поста си.

Замъкът застана до самите си основи. От зъбчатите стени се откърниха огромни камъни и се стовариха на двора, разтрошиха се на късове. Пукнатини прорязаха зидовете, оттам заизскачаха огнени езици. Задъхвах се, обвит с кълба дим. После той се разсея, смени го миризмата на дървна прах.

– ...ин комине протестанто, фиал януа – бързешком изговаряше заклинанието зад гърба ми моята магьосница.

Опирайки с глава в небето, до кулата на замъка се изправи един гигант.

Той бе по-висок от най-високия островърх покрив на крепостта, до чиито стени бе гробът му. Беше черен и от сянката му помръкнаха звездите на Ада. Тресящият се крак на гиганта ритна зида на замъка.

Стената с грохот рухна. Огромни стълбове прах се издигнаха до небесата. Земята потрепери. От набръчканата му кожа шумно се сипеше

дъжд от пясък, кал и камъни. По тялото му растяха фосфоресциращи гъби и плесен. От очните му кухини изпълзваха и падаха долу червеи. Не можеше да се диша – толкова силна смрад на гниене се носеше от него. Разложението предизвикваше горене и гигантът бе целият в тлеещи пламчета. Беше мъртъв, но тялото му се подчиняваше на волята на демоните.

– ...секули етернатис – Джини не прекъсна нито веднъж. Спря едва тогава, когато можеше да го стори, без да навреди на вълшебството. Виджате ли каква жена имам! Но след това падна на колене до мен.

– Любими! – разплака се тя. – Та ние почти успяхме!

Напипах фенерчето си. Гигантът бавно обърна глава, сякаш можеше да вижда. Разяденото му лице спря и се взря право в нас. Натиснах бутона. Трансформация. Отново съм човек. Гигантът вдигна крак. Онези, които го командваха, се стараеха да причинят колкото се може малко щети на замъка. Бавно, внимателно той прехвърли крака си през стената.

Притиснах момичето си до мен. Другото ми момиче се смееше и шумно си играеше с котарака.

– Нямаме ли шансове?

– Н-не успяваме... първичното поле е установено, но телесният пренос е невъзможен, докато не завърша... Обичам те! Обичам те!

Стиснах в ръка сабята на Декартур. Острието ѝ проблясваше на светлината, лееща се от Ръката на славата. Ето го и краят на живота ни, помислих си аз. Предстои ни да умрем тук. Тогава не е ли по-добре да умрем, сражавайки се? Може би поне душите ни ще успеят да се измъкнат оттук?

Душите!

Хванах Джини за раменете, отдръпнах я от себе си, за да видя лицето ѝ.

– Могат да ни помогнат! – викнах. – Не смъртните, не ангелите, забранено им е. Не! Но... но... Нали вече си установила контакт и... енергийното състояние на тази вселена... няма да има нужда от много енергия... Има създания, които... Те не са зависими от Небето, но все едно са врагове на Ада...

Очите на Джини пламнаха. Тя рязко се изправи, грабна вълшебната пръчка и сабята и ги вдигна нагоре. Започна да изговаря със силен глас заклинания.

Кракът на гиганта се отпусна върху плочите на двора. Дяволите, които не бяха смазани под огромното стъпало, виеха нечленоразделно

от ужас. Грамадните пръсти се сключиха около върха на покрива.

Не зная на какъв език бе заклинанието, но Джини го завърши на английски:

– Вие, които познавате човека! Вие също сте врагове на Хаоса! Призовавам ви в името на свещения символ, който носим! Пътят от Земята дотук е отворен! – „Параклисът“ се заклати, от стените му се откъртиха камъни. Покрив вече нямаше – ръката на гиганта го отнесе. Порой отломъци погребва останалите живи демони. А те бяха много – ранени, неуспели да се спасят с бягство. В небето съзвездията, пръскащи черно сияние, се лошкаха. Гигантът пипнешком тътреше нозе по двора.

И най-сетне спасението дойде!

Не зная кои бяха, а може би – какво бяха.

Истинският им вид навярно се отличава от онова, което виждахме в момента. Посоките на света, за които говоря по-долу, са условно обозначение, защото за какви посоки може да става дума в Ада. Най-простото обяснение е, че на зова на Джини са се откликнали някакви същества, доволни от възможността да се озоват в царството на Врага. Може да са били от нашата Вселена, а може и от друга. Но очевидно той е бил и те хен враг. Построеният от Джини мост все още бе твърде крехък, за да издържи човешко тяло. Както ми се струва обаче, равнището на ентропия в Долния континуум е позволило на параестествените и свръхестествените сили да действат така, както не е възможно на което и да е друго място.

Изобщо сами търсете обяснението, което най ви харесва. А ето какво видях аз.

На запад се появи жена с царствена фигура, облечена в бяла дреха със син кант. Очите ѝ бяха сиви, лицето поразяваше с ледената си красота. Върху тъмните ѝ къдрици имаше шлем с гребен по средата. Острието на копие то хвърляше лазурни отблясъци – така сияят нощем земните звезди. На рамото ѝ бе кацнала сова, а в лявата си ръка държеше продълговат изпъкнал щит с изображение на главата на някаква друга жена със змии вместо коси и с изкривено от ужас лице⁵².

От юг по небето пълзеше огромен змей, в сравнение с него гигантът изглеждаше като джудже. Очите му светеха като слънца, зъбите приличаха на бели саби. На главата си имаше украшение от пера с всички цветове на дъгата, което се поклащаше от вятъра, предизвикван от

52. Алюзията е за Атина, богиня на мъдростта в Древна Гърция, с изображението на горгона Медуза върху щита си. Бел.прев.

движението му. Там, откъдето минаваше, падаше дъжд и капките искряха като скъпоценни камъни. По гръбнака му имаше ивица пера, излъчващи светлина, люспите на гърба му бяха коралови, а на корема – златни. Змеят се навиваше на пръстени и шибаше с опашка⁵³.

От север препускаше колесница, теглена от два козела. Управляваща я огромен червенобрад мъж с плетена ризница и шлем, с железен колан и ръкавици. Стоеше прав и с лявата си ръка държеше поводите, а с дясната стискаше чук с къса дръжка. Наметалото му се развяваше – не наметало, а буря. Грохотът от колесницата раздираше цялото небе. Червенобрадият се смееше, въртеше чука и го мяташе, а там, където той падаше, избухваха пламъци и въздухът ечеше от боботенето на гръмотевиците. После чукут се връщаше обратно в ръката му⁵⁴.

И тримата бяха толкова огромни, че едва се побираха на небето. Адът затрепери, дяволите се втурнаха да бягат. Когато главатарят им се скри, изкуствено поддържаият живот в тялото на гиганта замря и той се строполи с такъв грохот, от който и аз не се удържах на краката си и паднах. Тялото му унищожи по-голямата част на замъка. Спасителите ни не се бавиха да доунищожават останалото, а се спуснаха да гонят демоните. Мисля, че малцина от тях са се спасили.

Не дочакахме края на битката. Джини завърши заклинанието и грабна Валерия. Аз стиснах сабята на Декартур между зъбите си. Казах си: проклет да съм, ако те оставя тук! С едната ръка притиснах Сварталф към себе си, а с другата вдигнах от земята за врата демона похитител – кракът му бе счупен.

– Господарю, не ме убивай, аз ще се поправа, ще кажа всичко, каквото искате – непрестанно хленчеше той. Злото не знае какво е това чест.

Джини изкрещя последната дума и направи последния жест.

ПРЕХВЪРЛЯНЕ!!!

53. Кетцалкоатл – върховно божество на индианците от Централна Америка; творец на света и човека, владетел на стихииите, покровител на жречеството и науките. Бел.прев.

54. Тор – в германо-скандинавската митология – бог на бурите, гръмотевиците и плодородието. Бел.прев.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Това прехвърляне се отличаваше коренно от предишното. Връщаме се в родната си Вселена, космическите сили не спъваха, а, обратното, помагаша на преноса. За миг светът се завъртя – и вече сме си у дома.

Барни и останалите ни чакаха в лабораторията. Те се стреснаха, като ни видяха под камбаната. Викове, плач, хлипане, благодарствени молитви. Оказа се, че ни е нямало около два часа. А може би според адските мерки е минало повече време? Не съм сигурен, защото часовниците ни спряха още при първото прехвърляне. Стори ни се, че са минали столетия. Но когато погледнах Джини и Валерия, сякаш и тези два часа не ги е имало, сякаш не бе минала и секунда.

Дъщеря ми изненадано се огледа, примигвайки с огромните си небесносини очи. Прониза ме мисълта, че ужасният вид на похитителя много я е изплашил и е повредил психиката ѝ. Наведох се към нея, треперейки.

– Радост моя, добре ли си?

– О, татенце – лицето ѝ светна усмихнато. – Толкова весело беше! Хайде пак.

Джини я сложи да седне. Аз я прегърнах, а тя недоволно ме отблъсна:

– Гладна съм!

Пуснах пленника си. Щом вдигнаха камбаната, той се опита да изпълзи, но не можеше да излезе извън очертанятията на петоъгълника. Освен това помолих Джини да му направи такава магия, че да не може да се върне в Долния континуум без наше разрешение.

Блестящия нож все пак бе издействал заповед за арестуване. Чакаше ни начело на цяла банда феберейци. Той се приближи с широки крачки, разбутвайки тези, които му се пречкаха, влезе под камбаната и вдигна демона за здравия крак. Гадината изглеждаше гротескно мъничка в ръката му.

– Господарю, не ме убивайте! – молеше се изчадието. – Всичко ще разкажа... не ме измъчвайте...

По-късно открих, че демонът – обменната маса, която донесохме от Адската вселена – се състоеше главно от пясък, кал и други подобни. Кой знае защо, имаше голямо съдържание на сяра, нефт и нефтопроизводни – леки въглеводороди. Харди и Грисуълд доста време се мъчиха

да ги класифицират и да определят конфигурацията им. Всички вещества бяха избухливи и горливи. Помолих добре да смесят тази запалителна смес със земни вещества, за да избегнем опасността, ако решат да обменят известна част от всичко това. Все пак крайната обменна маса тежеше само няколко килограма. Всички се суетяха, вземайки си за спомен шишенце със синилна киселина, патрони, ножчета за бръснене и други такива глупости. По-късно Барни конструира някаква чудесия, управлявана с фотоелементи, която възпламени обменната маса точно когато напускаше нашата Вселена. Предполагам, че там, където се е материализирала в Ада, са станали големи неприятности.

Разбира се, с връщането на Валерия от копието не остана и следа. Бедно късче плът, надявам се, че са ти позволили да умреш!

Тогава обаче не мислех за тези неща. След като се убедихме, че с дъщеря ни всичко е наред, ние с Джини се хвърлихме в прегръдките си. Първата ни целувка бе съпроводена от такава радостна експлозия, от такава щастие, че никога няма да ги забравим!

– Свободен съм! О, Отче! – и когато намерихме сили отново да се взрем в света наоколо, Сварталф вече си беше само Сварталф.

А в ума ми прозвуча изпълнен с доброта глас:

– *Да, за този подвиг Янош Бойаи е удостоен със сан светец и му е позволено да заеме място редом с Бога. Колко се радвам! И колко съм щастлив, приятели, че вие победихте, че Валерия Стивъновна е спасена и че нанесохте поражение на враговете на Всевишния!* – и додаде смутено: – *Признавам, че имам и егоистично основание да се радвам. Видяното ми подсказа някои възхитителни идеи. Макар че един старателен теоретичен анализ... и обработката им...*

Досетих се какво желание има Лобачевски, но се стеснява да го изрече направо, и самият аз му предложих:

– Искате ли да останете тук още известно време?

– *Честно казано, да, за няколко дни. После действително трябва да се върна обратно. Чудесно би било да се отдам за известно време на изследвания, превръщайки се в обикновен човек. Това е много любопитно, Стивън Антонович. Ще ми бъде безкрайно интересно да узная на какво съм способен, оказвайки се отново в човешко тяло. – И после прибави бързо: – Но, моля ви, уважаеми приятелю, не смятайте, че това е молба. Вие и вашата жена рискувахте живота си, над вас бе надвиснала опасността да изгубите онова, което за вас означава нещо повече дори от взаимната ви любов... Естествено, че ще искате да отпразнувате забележителната си победа. Повярвайте, никога няма да*

си позволя да бъде толкова неделикатен...

Погледнах Джини нежно и замислено, после отговорих наум на Лобачевски:

– Разбирам какво имате предвид, Ник. Винаги съм готов да „празнувам“ с моята Джини. Бих искал целият ни живот, всяка секунда от него да се превърне във вечен празник... И да бъде така, докато остареем. Ала вие забравяте, че грешната ни плът е ограничена не само духовно, но и физически. Джини трябва хубавичко да си почине, аз също. Пък и ми се иска да видя как онова, което ще напишете, ще се появи в някое научно издание. Това ще спомогне за нашата популярност.

Ето тъй се случи, макар че през Ада да ни водеше Бойаи, първият отчет за събитията бе публикуван от Лобачевски.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Не твърдя, че целият ни по-нататъшен живот протичаше щастливо и безметежно.

На вас дали би ви харесало да сте забележителности? Вероятно всичко това ви е познато: репортьори, интервюта по магическия кристал, тонове писма всеки ден, статии, ловци на автографи, войнствени пианици, неканени посетители, подмазвачи... По-нататък изброявайте вие. Във фирмата ми дадох добра длъжност, по-добра, отколкото навярно заслужавах. Джини откри собствена кантора, както отдавна си мечтаеше. А Валерия достигна възрастта, в която момичетата започват да дружат с момчета. Струваше ни се, че приятелят на дъщеря ни не е достоен за нея – всеки родител познава това усещане, всички минават през него. Но аз бях твърде зает с другите ни деца, за да обръщам внимание.

Това е цялата история. Публичната изповед на демона стана причина Църквата на йоанитите да се разпадне. Естествено, останаха някои нейни твърдоглави последователи, но вече не бяха в състояние да вредят. По-късно от нея се отдели реформистко крило начело със стария ми познат Мармидон. Тази обновена църква обяви, че Евангелието на любовта е като всички останали, а вярата им – едно от вероученията. И тъй като в нея нямаше нито гностицизъм, нито таен сатанизъм, не мисля, че Свети Петър или кроткият добряк Свети Йоан са възразили срещу това.

Преди да напусне мозъка ми и да се възнесе на небето, Лобачевски ми демонстрира доказателството на няколко теореми. Аз нищо не схванах, но онези, които разбраха нещичко, твърдят, че с тяхна помощ вълшебството, създадено от Барни в отдавна отминалите страшни времена, сега може да стане два пъти по-ефикасно. Нашият приятел Блестящия нож трябваше доста да се поизпоти, за да подготви почвата за новите научни знания. Но се наложи да действа внимателно, пък и ни предстои още немалко работа. Не бива да се вярва безрезервно на всеки стар чудак, надарен от природата с изключителни способности. И все пак правителството на Съединените щати, пък и не само то, вече знае как може да се влезе в Ада, ако той ни принуди да направим това. Малко вероятно е земната армия да успее да завладее Долния континуум, но поне ще е в състояние да му нанесе предостатъчно щети. И тъй, нямаме причини

да се страхуваме от още едно пряко нападение на Врага. Виж, от страна на човека – да... Защото все още има развратени и покварени хора, подложени на изкушение и съблазни, лъжци и предатели. Все пак смятам, че ако запазим честта си неопетнена, а барута си сух, не ще ни се наложи да понесем големи нещастия.

Оглеждайки се назад, често не мога да повярвам, че всичко това се е случило в действителност, че сме минали през тези изпитания и сме се справили с тях – ние, червенокосата вещица, вълкът върколак и високомерният черен котарак. И тогава си спомням, че Врагът няма чувство за хумор. Обратното, убеден съм, че Бог понякога обича да се посмее.

КРАЙ

© 1991 Весела Петрова, превод от английски

Poul William Anderson
Operation Chaos, 1971

Сканиране и разпознаване: Огнян Пешков, 2006 (глави 1–20)
Сканиране и разпознаване: Светослав Иванов, 2006 (глави 21–35)
Редакция: Мандор, 2006

Публикация:

ОПЕРАЦИЯ „ХАОС“. ЧАСТ I. 1991. Изд. Орфия, София. Биб. Фантастика, No.2. Фантастичен роман. Превод: Весела ПЕТРОВА [Operation Chaos, Poul ANDERSON (1971)]. Предговор: Кой сте вие, мистър..., Росица ПАНАЙОТОВА – с.5–6.

Художник: Николай КОНДЕВ. Печат: ДП Георги Димитров. Формат: 70×100/32 (110×160 мм). Страници: 160. Цена: 6.50 лв. ISBN 954-444-002-X. (ISBN: 954-444-003-8).

ОПЕРАЦИЯ „ХАОС“. ЧАСТ II. 1991. Изд. Орфия, София. Биб. Фантастика, No.4. Фантастичен роман. Превод: Весела ПЕТРОВА [Operation Chaos, Poul ANDERSON (1971)]. Предговор: За тези, кито не са чели „Операция «Хаос» I“ [резюме] – с.5–6. Послеслов: „Алтернативният“ Пол Андерсън, Росица ПАНАЙОТОВА – с.174–175.

Художник: Николай КОНДЕВ. Печат: ДП Георги Димитров. Формат: 70×100/32 (110×160 мм). Страници: 176. Цена: 7.50 лв. ISBN: 954-444-003-6.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/548>]